

KARIN MICHAELISOVÁ

Bibi

Karin Michaelisová: Bibi

podle knížek dánské autorky vypráví Hana Prošková

© KARIN MICHAELIS — Bibi og de Sammensvorne © ADAPTATION

HANA PROŠKOVÁ, 1975 © ILLUSTRATIONS

HELENA CHVOJKOVÁ, 1975

ISBN 80-00-00351-1

Obsah

1.....	3
Bibi nebo Ula.....	3
Svatosvaté čestné slovo.....	6
Šedivý pán a šedivá paní.....	11
Tři dopisy z výletu.....	15
Narozeniny, při kterých se stalo mnoho věcí.....	16
Elsa Praestová.....	22
Blýská se.....	23
Bibi má volit.....	25
Cesta do Klinteborgu.....	30
Bibi se vede velmi špatně.....	31
Neočekávaný obrat.....	35
Bibi na zámku.....	38
Zámek má senzaci.....	42
Být princeznou není jen tak.....	43
Bibi píše tatřkovi.....	47
Bibi má tajný plán.....	48
Další dopisy od Bibi.....	50
2.....	51
Jak to bylo dál s Bibi.....	51
Bibi dostane zlé psaní.....	53
V nebezpečí života.....	55
Strýček Hubertus, teta Lucie a dvojčata.....	56
Bibi si získává nové přátele.....	59
Předvánoční přípravy.....	62
Pokažený a napravený Štědrý večer.....	65
Putování, které končí nejzajímavější školou na světě.....	68
Bibi dostane špatnou zprávu.....	69
Bibi se pustila na moře.....	71
Originální obsah.....	75
Tiráž.....	76

MILÍ ČTENÁŘI A ČTENÁŘKY!

Než začnete číst, mám k vám dvě prosby. První platí těm čtenářkám, které jsou srdcem mladé, ale ledacos pamatují a otvírají knihu o Bibi s nadějí, že tam najdou všecko... ale docela všecko, co si přečetly o Bibi, když byly malé. Ty bych požádala o jedno: ať si vzpomenou, kolik dílů o Bibi vyšlo. A ať mi prominou, jestli Bibi nepocestuje přesně do všech míst a nepoučí se přesně o všech těch věcech a nenapiše přesné tolik dopisů tatkově jako před lety. Kdyby si teď přečetly všechny knihy o Bibi za sebou, myslím, že by samy pochopily, proč Bibi vychází zkráceně.

A teď další prosbu, zase spíš k těm velkým než k malým: pokud jste o Bibi ještě neslyšeli, bude vás třeba ledacos udivovat. Bibi, jak se brzy dozvíte, pochází po matce z rodiny hrabat. Líčí se tu starosvětský život na zámku, Bibin vlastní dědeček a babička jsou hrabě a hraběnka a tak bychom mohli dlouho pokračovat. Ale dnes se může číst Bibin příběh jako pohádka. Kromě toho — Bibi si nezískala srdce tisíců čtenářů na celém světě zrovna proto, že je hraběcí vnučka, ale že je to nezapomenutelná dětská postavička. Nemůžeme tedy její příběh posuzovat dnešními očima.

Vám, děti, snad nemusím povídat nic. Vy se s Bibi jistě rády seznámíte, jako jsem se s ní kdysi seznámila já — když mi bylo asi deset. Nepřečetla jsem si tehdy Bibi po pořádku. Dostala jsem napřed — nevím už proč — druhý díl a rovnou jsem si přečetla kapitolu o tom, jak Bibi usnula na mraveništi. Vznikla přitom různá nedorozumění. Kniha byla napsána — jak uvidíte samy — částečně v dopisech a k tomu byly nakresleny obrázky. Že žádná malá holka ty dopisy nepsala, to jsem si myslela, ale u obrázků jsem byla silně na vahách. Zkrátka, Bibi mě zaujala, i když jsem jako dítě přeskakovala mnohá poučení z národopisu, zeměpisu, lidové výroby a podobně. Ale nemyslete si, že jsme tu vynechávali některé části jen proto, abyste se nemusely poučit! Je to opravdu jen proto, že by vás to tak docela nebavilo, kdybyste měly číst všechny díly. A tak — když mi připadlo, abych vám představila Bibi, snažila jsem se, aby váš dojem byl co nejsilnější a abyste si ji oblíbily jako tehdy já. První část Bibiných příhod vznikla převyprávěním a úpravou dílů Bibi a Bibi na cestách, druhá Bibi v Československu a Bibi a spiklenky. Doufám ale, že o to hlavní, podstatné a hezké nepřijdete. Tak, to je všechno. A teď se můžete dát do čtení.

Hana Prošková

1.

Bibi nebo Ula

Všichni začínáme tím, že se narodíme, všichni, i ten nejnepatrnější vrabčák. Narození je důležitá událost, ale daleko důležitější je dostat jméno. Když se člověk narodí, má už ruce i nohy, nos, ústa a oči, ale nač mu to je, dokud nemá jméno? Nemít jméno, to je skoro tak, jako by se člověk vůbec nebyl narodil, anebo byl vrabcem či mouchou, protože vrabci nebo mouchy se nejmenují nijak, pokud je mi známo.

Jméno vybírají rodiče. Vyberou dítěti takové, jaké se jim líbí, ale může se přihodit, že tomu, kdo s ním pak musí běhat po světě, se to jméno nelíbí.

A nic nepomáhá, jestli křičíme a házíme sebou, když nám to šeredné jméno dávají; neumíme přece ještě mluvit, abychom zavolali: „Zadržte! Počkat! Dejte mi jiné jméno!“

Musíme tedy to ošklivé jméno nést až do hrobu. Ba dokonce ještě déle, protože obyčejně se na hrob dává náhrobek a na něm je zas napsáno to protivné jméno.

Bibi dostala dvě docela pěkná jména: Ulrika Eliška. Jsou hezká, ale trochu dlouhá, nedají se najednou vyslovit, A jestli jsou jména na vyslovení trochu dlouhá, lidé si je prostě zkrátí. To udělali také s Bibiným jménem a říkají jí Ula. Ula je také pěkné jméno, pro toho, kdo je má rád. Ale Bibi je nemohla vystát. A když něco nemůžeme vystát, pak je nejlíp, když se toho zbavíte a opatříte si něco jiného. Okamžik... Bibi měla ještě zlatý prstýnek v podobě hada s rubínovým okem, potom lodičku, která se jmenovala Lotka, a konečně

přítelkyni jménem Bibi.

Po škole si obyčejně vlezly Bibi a Ula s „hadím prstýnkem“ do lodičky a veslovaly po řece.

Ula a Bibi si jednou připily na krevní bratrství. To byl takový pradávný zvyk u starých Vikingů, že se škráblí oštěpem a pak vysáli jeden druhému trochu krve. Tomu se říkalo „pít na krevní bratrství“. Ula a Bibi se však jenom píchly do prstu a jedna druhé vysály kapičku krve, ale tím se staly pokrevními sestrami, a kdyby někdo jednu z nich zabil, musela by druhá její smrt pomstít.

Když tak jednou po škole veslovaly po řece uprostřed zelených luk, kde na březích rostlo rákosí a pomněnky, čápi tam postávali na jedné noze a točily se větrné mlýny, Ula řekla: „Jméno Bibi se vůbec nehodí k černým vlasům.“

„Hm, proč?“

„Protože Bibi jde ke světlým vlasům. Co bychom si to vyměnily? Já budu Bibi a ty Ula!“

Bibi se zamyslela. „Vyměnit...? To nevím, jestli to dovolí naši. Pamatuješ, jak jsme si vyměnily šaty a jak moje maminka hubovala, protože tvoje měly fleky a v podpaží mě škrtily?“

„A co, jméno nemá fleky. Tak co, měníš?“ „Ano... jenže... na všech knihách mám přece Bibi!“

„Tak si vyměníme i knihy!“

„Ale tvoje jsou celé rozškubané!“

„Tak ti ještě něco přidám!“

„A co?“

„Švihadlo!“

„Mám sama dvě!“

„Velkou pannu!“

„A co ta nakřáplá hlava?“

„Třeba stříbrný náprstek?“

„Jo, ten vypadá, když jsi na něj šlápla.“

„Tak co chceš? Dám ti všechno, když si to se mnou vyměníš, ale musí to být hned.“

„Zlatý prstýnek s hadem mi taky dáš?“

Ula lapala po vzduchu. „Můj... zlatý..?“ „Ano, jinak neměním.“

Ula začala zuřivě veslovat. „Mohla bych tě shodit do vody, aby ses utopila, a pak bych si tvoje jméno vzala zadarmo, klidně.“

„Jo, ale pak by ti usekli hlavu.“

„No... možná... hele, tak si vem ten prstýnek! Ale někdy si ho vypůjčím!“

„Jak často?“

„Jednou za... týden!“

„Ne, jednou za měsíc, jinak neberu.“

„Platí! Tak rychle, vyměníme to!“

„Je z pravého zlata?“

Ula se ušklíbla: „Ty si myslíš, že bych nosila něco, co není pravé?“

„A ten zlatý řetízek, co sis koupila na jarmarce, ten byl také pravý?“

„Ale hadí prstýnek je pravý, protože patřil mé mamince,“ řekla Ula.

„A co bychom šly k zlatníkovi, zeptat se ho?“

„Jak chceš.“

Klenotník řekl, že prstýnek je pravý. Nová černovlasá Ula jej chtěla hned navléci na prostřední prst, kde jej nosila nová Bibi, ale šel jí jen na malíček.

„Vidíš,“ řekla Bibi, „já mám jemnější prsty... po mamince! Ale to nevadí. Hlavně že teď jsme si vyměnily jména, a ty se jmenuješ Ula až do soudného dne!“

Ale druhou to už mrzelo. „Já si na tu Ulu nemůžu zvyknout. Je mi to takové... divné. Co bychom si to zas vrátily?“

„To nejde. Kdo něco dá, a pak to zas vezme zpátky, bude mít chlupaté děti. A už musím pádit, mám strašně moc práce!"

„Co?"

„To je tajnost."

„Jaká tajnost?"

„Zítřka to budeš vědět."

„Ale ne, prosím tě, já chci už dneska!"

„Ne, to nejde. Ahoj, Ulo!"

„Ahoj... Bibi..."

Nová Ula odcházela pomalu, kroutila zlatým hadím prstýnkem, ale pořád se nemohla radovat. Zato nová Bibi poskakovala tanečním krokem ulicemi a uličkami. Odjakživa se jí její jméno nelíbilo. „Ula“ — to zní, jako když v noci houká sova a budí člověka ze spaní.

Nová Bibi běžela k nádraží (její tatínek byl totiž přednostou stanice a jak Bibi věřila, byl králem nade všemi železnicemi v Dánsku). Když přišla domů, vzala drát na pletení a vyšťárala z hliněného prasátka tolik pětiörů, až to dávalo dvě koruny. Potom zas vyběhla a hnala se do města a vrážela do lidí, jen aby se dostala rychleji dopředu. Zastavila se až v redakci místních novin. Tam se trochu nadechla:

„Chtěla bych... uveřejnit... něco! Ale honem!“ „Ahoj, Ulo!“ řekl redaktor vesele. Hrál sice každou sobotu s jejím tatínkem kulečnick, ale Bibi se na něho podívala, jako by ho viděla poprvé.

„Když se někam přijde, Ulo, tak se má pozdravit, nezdá se ti to taky?“

„To myslíte jako já? Abyste věděl, já se vůbec nejmenuji Ula!“

„Co že se... Ty že nejsi Ula? Ty mě překvapuješ. Odkdy?“

„Ode dneška. Já jsem si prostě vyměnila jméno, teď jsem Bibi a chci, abyste to otiskli v novinách. Tady je koruna, víc to přece stát nemůže...? A ať je to velké a v černém rámečku — jako parte.“

„A co tomu říká tatínek?"

Bibi svraštila čelo. „Tak vezmete to, nebo ne?“ „Ale co by ne... Jak to chceš mít?“

„Takhle: Oznamuje se, že si ode dneška Ula Stensenová a Bibi Lethová vyměnily jména. V dokonalé účtě Bibi Stensenová, nádraží. A kolem dokola dejte ten rámeček.“

Redaktorovi zacukalo ústy. „Dobrá... jak myslíš, Bibi!“

Bibi vyšla z redakce a div netančila. Chválabohu, teď už se na tom nedá nic změnit. Ještě jí zbývalo zajít k obecnímu bubeníkovi. Tenhle bubeník není nějaký obyčejný bubeník, který tluče v kapele na buben. Obecní bubeník je člověk, který oznamuje po městě všechny důležité novinky. Každý přece nemá peníze, aby si mohl předplatit noviny, a každý také nemá kdy je číst. Bibin bubeník bydlí v malé světnici s dvěma kočkami a dvěma bubny. Jeden buben pro všední dny a na ten druhý bubnuje někde v kapele, která hrává v sadech, zatímco lidé sedí na trávníku okolo malých stolků a pijí kávu a jedí pěnové cukroví. Bibi je samozřejmě s bubeníkem velmi zadobře a umí na všedním bubnu také něco zabubnovat. A teď se přihnala k němu a rovnou položila na stůl druhou korunu: „Musíš mi přesně vybubnovat, co ti nadiktuju, a ne abys to popletl! Víš co, napiš si to!“

Bubeník si vzal k ruce tabulku a Bibi začala s diktátem: „Oznamuje se, že si ode dneška Ula Stensenová a Bibi Lethová vyměnily jména. Smlouva je sjednána a platí až do soudného dne. V plné účtě Bibi Stensenová, nádraží.“

„A tohle mám odříkat doslova?“

„Přesně! Ale nejdřív silně zabubnuješ a potom musíš hodně křičet, aby tě všude slyšeli. Co budeš ještě vybubnovávat?"

Bubeník obrátil tabulku na druhou stranu, podíval se na Bibi, pak na tabulku, a pomalu četl: „Živé tresky, prima tučné zboží, dvacet öřů libra. Zaběhl se pes křepelák, slyší na jméno Paris... to je tedy pitomé jméno, a ještě k tomu pro psa, aby se jmenoval Paříž, no řekni, Ulo... Prodá se Zachovalý dětský kočárek, pérovaný. Můžete si ho prohlédnout u Petersona v Nábřežní ulici. Dražba dříví a latí se koná v přístavu přesně ve dvanáct hodin.“ „Tak to to moje musí být na prvním místě!“ „To nejde. Napřed musí jít ty tresky! Ty se přece musí

nakoupit hned!“

„No dobře, tak napřed tresky, ale potom jdu já. A obrovsky zabubnuj hned potom, slyšíš! Předtím a potom, jako fanfáru!“

Bibi se ze svého nového jména tak raduje, že je radostí celá bez sebe. Přihrne se domů, vezme svůj nejjemnější dopisní papír, namočí pero a začne — no ovšem kaňka! To si mohla myslet. Ale pak napíše svůj první dopis, podepsaný — vlastně nepodepsaný.

Drahý taťko,

jen se prosím Tě nelekni, mám pro Tebe obrovské překvapení a nemůžu na tom nic změnit, protože kdo něco dá a zas to pak vezme zpátky, bude mít chlupaté děti, a stejně bys neuhod', co to je!

Právě se chtěla podepsat „Ula“, ale potom si vzpomněla, že už se tak nejmenuje, a udělala místo podpisu čtyři tečky, což mohlo právě tak znamenat Bibi. Potom připíchla dopis špendlíkem na tatínkův polštář. Až taťka přijde, bude moci hned začít hádat. Bibi se sice chystala, že na taťku počká, protože si myslela, že rozčilením neusne, ale potom...

Trum, bum, trum-bum-bum! Trum, bum, trum-bum-bum! Kolik je hodin? To už je přece bubeník! Bibi ví, že teď právě bubeník kráčí ulicemi, zastaví se v každém dvoře a na každém nároží, a Bibi musí běžet k oknu, aby si poslechla, jak to zní. Jemináčku, to je nádhera! A nejkrásnější je zabubnování před tím a za tím. Jestlipak to už slyšela taky paní učitelka? A jestli jí tak budou opravdu říkat? Ale co, musejí. Protože co se jednou dá, nemůže se vzít zpátky, a když si jméno Ula zpátky nevezme, neměla by žádné, a nějaké jméno člověk mít musí, to dá rozum. A taťka...? Ale Bibi dobře ví, že taťka udělá, co ona bude chtít. Ale nebude se zlobit? Jenže taťka nemůže přesně vědět, jaké to je, když se člověk jmenuje Ula, když se tak sám nejmenuje. No co! Uvidíme!

A Bibi viděla hned druhý den dopoledne ve škole. Paní ředitelka, slečna Fagerlundová, jim oběma dala trest a poznamenala, že jsou to nepěkné žerty. A řekla Bibi přísným hlasem „Ulo!“ a ne „Bibi!“, jako by se nebylo nic stalo! I když za to Bibi zaplatila dvě koruny! To snad ani není možné, že by to neplatilo! Bibi psala trest „Nemám si vymýšlet hlouposti“ padesátkrát a polykala přitom slzy. A jak Ula...? Totiž Bibi? Ta bude ještě ráda! Ale pak Bibi — bývalá Ula — cítila, že ji někdo št'ouchl.

V dlani ucítila psaníčko. Otevřela je, a... „Milá Bibi! Počkej na mě po škole, Ula Fakt... A Bibi se usmála. To ještě nevěděla, že skutečně prosadila svou a že za pár měsíců lidé skoro úplně zapomenou, že se černošské děvčátko kdysi jmenovalo Bibi a plavovlasé Ula. A možná že jméno Bibi jde skutečně líp k plavým copům, nebo ne?

Svatosvaté čestné slovo

Když chce Bibi podniknout nějaký výlet, poprosí obyčejně tatínka o svolení. Ale tu a tam se přece jenom stane, že tatínek není doma nebo že nesmí být v kanceláři vyrušován, no a pak se ovšem může stát, že Bibi odjede vlakem nebo třeba na žebříňáku, anebo provede něco jiného, k čemu nedostala od taťky zvláštní povolení. Ví dobře, že nejedná správně, a proto rychle píše domů, aby její taťka neměl o ni strach. A to právě souvisí se svatosvatým čestným slovem. Lidé sice mívají jedno čestné slovo a jsou i takoví, bohužel — jak říká taťka —, kteří dané slovo nepokládají za závazek. Ale Bibi ví, že čestné slovo musí každý řádný člověk splnit, vždyť je to skoro totéž jako přísaha, a to si člověk musí zatraceně rozmyslet, než ji složí. Například zavřít oči a počítat do deseti. Ale protože něco v Bibi všechno řekne dřív, než Bibi sama chce, zkrátka jí to vylítne z pusy hned a rovnou, než si to stačí pořádně rozmyslet, má Bibi — s taťkovým svolením — dvě čestná slova. Obyčejné čestné slovo, to je to, co řekne člověk pětkrát za den, „ať visím, ať se namísteš propadnu, ať zčernám, namouduši“, a kdyby se to pořádně zkoumalo, bylo by na tom pravdy sotva za nehet. Zato svatosvaté čestné slovo dává Bibi jen sobě a tatínkovi. A věřte nebo nevěřte, Bibi je přesvědčena, že by se dala raději zabít, než by svatosvaté čestné slovo zrušila. A Bibi je dala tatínkovi na to, že mu z každého výletu, ať bude kdekoli, vždycky nejdřív napíše, aby tatínek věděl, kde je. Ono se totiž už vícekrát stalo, že tatínek neměl ani nejmenší potuchy, kde Bibi vězí, a musel se ptát ajznboňáků — tedy lidí od dráhy — a sedláků a „fechtýřů“, což jsou

podle Bibi moc báječní lidé. Ačkoli si slečna Fagerlundová a mnozí jiní lidé myslí, že jsou to lotři, kterým se má člověk na silnici zdálky vyhnout! Ale když se Bibi s některým pustila do řeči, hned viděla, že jsou hodní, i když musejí spát na seníku a nemají zrovna nikoho, kdo by jim zašil a vypral šaty. Kdyby paní ředitelka, totiž slečna Fagerlundová, sama spala pokaždé na seníku, taky by se trochu pomačkala, a neříkala by Bibi pořád, že si má vyžehlit šaty.

A ostatně se Bibi vždycky setká s lidmi, s kterými se hned spřátelí, takže ji pozvou, aby šla k nim, podívat se na jejich děti nebo na pejska. A „fechtýři“... také nemají pod pláštěm kord na každého, koho potkají, ačkoli si Bibi zpočátku myslela, že když „fechtýři“, tak musejí mít šavli nebo kord. Ne, oni jen tak vandrují světem, sem tam se poptají po práci a vyžebrají si kousek jídla, a to je zrovna to, čemu se říká „jít fechtem“. Bibi zná mnoho takových fechtýřů. Ukážou jí vždycky přívětivě cestu a řeknou jí, v kterém statku nejsou lakomí a dají jí mléko a kde se má mít na pozoru před hlídacím psem.

Ale Bibi právě na tuhle výstrahu nedbá. Jde jako naschvál právě do takového dvorce. Zastaví se nedaleko psa a tiše na něho mluví, až pes začne vrtět ohonem. Nejdřív se pes trochu stydí, že na ni tak hrubě vyjel, ale konečně se přece přiblíží a olízne jí ruce. Bibi si je totiž jistá, že žádný pes člověku neublíží, jedná-li se s ním dobře a když ví, že ho máme rádi. Psů se Bibi nebojí, a lidí... když tak malinko, a jen některých. Ale sehnat si známku na dopis, když jste v cizím městě a když peníze buďto zrovna nemáte, nebo jste je ztratili, to je strašně... ale strašně těžké. Jenomže když jsme dali své svatosvaté čestné slovo, musíme je splnit. A nemáme-li peníze ani na obálku, ani na známku, musíme se poohlédnout, jak bychom si je vydělali. Taťka prostě psaní dostat musí. Taťka musí dostat psaní! Bibi dobře chápe, že nemůže být pro rodiče nic horšího, než když nevědí, kam se jim poděly děti. Co se jim všechno může stát! Opravdu, to si Bibi dovede živě představit. Bibi totiž snadno nad někým pláče — když se někomu něco stane, hned má slzy na krajíčku. Tak proč to taťko ti vlastně dělá? To je právě otázka, na kterou Bibi sama nezná odpověď, vždyť se ani nepamatuje na to, když se poprvé takhle ztratila. To musela být hodně, ale hodně malá. Ale pokud se pamatuje, vždycky se tak trošičku chtěla ztratit. Tohle byl jediný slib, který kdy taťkovi dala, a chtěla ho opravdicky splnit, ale nemohla — skutečně nemohla, když třeba zastavilo za městem pět cikánských vozů, nebo člověk uviděl nákladní vlak s nápisem HALD — a taťka sám říkal, že stanice Hald je uprostřed vřesoviště, kde je tolik vřesu a zmijí. To se zkratka nedalo vydržet. A tak to nakonec vyřešili svatosvatým čestným slovem. Jestli měla Bibi ráda svého taťku předtím, měla ho potom ráda ještě tisíckrát víc, protože věděla, že její taťka je ten nejúžasnější člověk na světě.

Ale co si Bibi počne, když je někde daleko sama a musí svatosvaté čestné slovo splnit?

No co, máte-li štěstí, brknete například přes pár starých podkov, které — kromě toho, že znamenají štěstí — můžete prodat, libru za jeden ör. Když k tomu vyhrabete ze smetiště ještě nějaké zrezivělé obruče od sudů nebo pánvičku, najdete jistě i nějakého dědu, který kupuje staré železo. Nebo se zeptáte řezníka, jestli nemá náhodou zbytečné kosti.

I takové kosti můžete prodat, ale musí jich být strašně moc kilo za jeden ör, a to si umíte představit, jak se s tím člověk pronese a naběhá. Znamka na dopis stojí deset örů, musíte toho tedy sehnat a prodat ohromnou spoustu. Bibi se to snaží zařídit tak, aby jí zbyly ještě dva öry na „slik“, to je pražený cukr, který se za horka nalévá do maličkých kornoutků, kde ztuhne na cukrkandl, a pak vám vydrží dvě hodiny — než ho celý ulížete. Ale když máte smůlu a dostanete se do města, kde neseženete jediného človíčka, co by koupil staré železo nebo kosti, musíte provozovat „kousky“, a tak si vydělat peníze.

Bibi dovede vylézt na praporovou žerď, postavit se nahoře na jednu nohu a volat: „Hurá!“ Pod dva öry to neudělá, a musí tedy vyšplhat na pět žerdí, než si vydělá na známku. A je k smíchu, jaký mají lidé strach o své žerdě. Jako by se mohly zlomit, když na ně Bibi vyšplhá a postaví se tam na jednu nohu — takové žerdě musejí přece vydržet jiné věci!

A taky nemají lidé rádi, když se jim šlape po trávníku. Ve většině zahrad je trávník pro parádu a smějí se tam procházet jenom mravenci nebo ptáci. Až jednou bude mít Bibi svůj zámek, bude přes celou zahradu jeden obrovský trávník a každý si tam bude smět pobíhat, hrát si a dělat kotrmelce.

Bibi zná ještě jiný umělecký kousek, dovede totiž tančit po šňůře na prádlo. K tomu musí mít tyč na

udržení rovnováhy, ale tu obyčejně snadno najde. Zato šňůra na věšení prádla... Když je prádlo suché, lidé odnesou šňůry, a když je mokré, jemine, tak to už vůbec nemůžete po šňůře chodit. A když konečně najdete pěknou napjatou šňůru, kde visí jen málo kousků prádla, vyberete vstupné, půl öru za osobu, a stojíte nahoře právě uprostřed, zaručeně přijde paní s novým košem prádla a začne na vás příšerně křičet. Pak nezbyvá než vrátit vybrané peníze a vydat se na lov za novou šňůrou na prádlo.

Když selže všechno ostatní, zbývá Bibi ještě „velké umělecké číslo“ jako poslední spása. Bibi je však předvádí jen když je nouze nejvyšší, protože je trošku nebezpečné a člověk si při něm zkaží prsty a pak nemůže udržet tužku v ruce. A tužku Bibi šíleně potřebuje, ono je totiž mnohem — ale mnohem — snadnější kreslit než psát.

Velkému uměleckému číslu se nic nevyrovná, docela dobře by se s ním mohla ukazovat v opravdovém cirkuse. Ale dalo to taky spoustu námahy, než se naučila, aby nespádla dolů, když se vyšplhala sotva půl metru vysoko! Naučila se to — ale ví to jen její tatínek — od opravdového lupiče. To se stalo tak...

Jednou se Bibi vypravila na Nebeský vrch, to je nejvyšší hora v Dánsku. Kdo zná Nebeský vrch a Bibi, ví, že ho nemohla nechat na pokoji. Rozhodně se tam jednou musela vydat a podívat se na něj zblízka a zaručeně chtěla vylézt až nahoru, protože si myslela, že se odtamtud bude moci zas pohodlně skutálet dolů. Valnou většinu cesty se svezla se sedláky, kteří vezli lodí po Gudenu celou výbavu selské nevěsty právě k úpatí Nebeského vrchu. Naložili prostě nábytek na plochou nákladní loď. Bibi jim pomáhala odpichovat loď tyčí ode dna řeky. To museli dělat ve dne v noci, aby se dostali kupředu, a ruce od toho pořádně bolely. Jakmile se Bibi zas octla na pevné zemi, vykročila přímo k Nebeskému vrchu, ale tam bylo tolik vrchů a vršíčků, a všechny porostlé vřesem a křovím, že zabloudila. A chodila stále po těch vršíčkách a prodírala se křovím a vřesem, až najednou ležela na nose a někdo začal hříšně klít a nadávat. Kdo to byl? Lupič! Představte si, zrovna před chvílí ho uštkla zmije, a ještě k tomu na rameně, místě, kam nemohl ústy dosáhnout, aby si ránu vysál. A tak tam ležel a otáčel se a obracel, aby rty dosáhl na ránu, když vtom Bibi o něho zakopla a upadla. Věděla dobře, co se mu stalo, však také zahlédla na jeho rameně červenou tečku, vlastně dvě tečky, a dobře viděla, že je celý bledý a dělalo se mu zle — i když tak nadával. A věděla také, že rána se musí vysát, protože jinak ten člověk na uštknutí umře. Ale on nebyl zrovna vzhledný, ani čistý, a vůbec se tak díval... že by byla Bibi málem utekla. Ale když už skoro utekla, najednou se vrátila. Pořádně se zastyděla, sama před sebou, protože tam nikdo jiný nebyl. Klekla si a v okamžiku vysála ránu. Potom utrhla pruh látky ze své spodničky, ušité ze svatební spodničky maminčiny, a obvázala toho muže tak hezky a čistě, jako by to byl pejsek nebo kočka nebo kuře. Potom si ten chlap lehl a odpočíval. Vážně, už začínal cítit, jak jí řekl potom, že snad ani nebude muset umřít. A Bibi neutekla, však ji prosil, aby zůstala.

Tam venku na tom vřesovisku spolu uzavřeli opravdové přátelství. Lupič — když mu bylo lépe, zavedl Bibi až nahoru na vrcholek Nebeského vrchu a zase dolů a vyprávěl jí o všem. Svěřil jí také to, že je lupičem a že často seděl ve vězení. A jak často zas odtamtud utekl! Používal při tom útěku své zvláštní metody, kterou dovedlo jen málo lidí napodobit. A jaká je to metoda...? No prostě přelezl zed'! Bibi se divila, co je na tom zvláštního — přelézt zed' a nic jiného? To ona umí také!

Ano, ale on dovede šplhat po takové zdi, na které není vůbec čeho se zachytit. Na zdi, která je hladká jako dům z červených cihel. Přesně tohle dokáže, a dovede to kdykoli opakovat. Bibi polykala očima každé jeho slovo a napětím zapomínala dýchat. Tak si spolu povídali, až došla Bibi na faru a poprosila o trochu mléka pro svého přítele, kterého uštkla zmije. Mléko je totiž výborný protijed proti následkům hadího uštknutí. Na faře jí hospodyně nalila mléko a ještě lomila rukama a zvala ji, ať si dojde znova. Bibi tedy chodila a nosila mléko, aspoň šestkrát za sebou, protože její lupič pil jak duha.

Bibi by s ním chodila nejraději celý týden a poslouchala, co jí vyprávěl, ale lupič jí řekl, že pospíchá a že bude také vlastně lépe, když je lidé spolu vůbec neuvidí. Chtěl do Ameriky a slíbil, že jí bude psát, a Bibi mu napsala svoje jméno a tatínkovu adresu na kousek papíru, který její přítel strčil do kapsy.

Ale asi tak za měsíc přišel k nim domů strážník Sorensen a řekl Bibi, aby s ním šla na radnici, že si pan komisař přeje s ní mluvit.

Když tam tak stála a musela moc přemýšlet, jestli něco provedla, a zrovna si na nic nemohla vzpomenout, zeptal se jí pan komisař, jestli je to pravda, že vysála ránu muži uštknutému zmijí a že mu dala dvě koruny, aby mu dopomohla k útěku do Ameriky. Ovšem, byla to pravda, ale Bibi se zeptala, co je mu do toho. Ty dvě koruny byly její a ona má právo vysát lidem tolik hadích jedů, na kolik má chuť!

Ale potom jí pan komisař pověděl, že toho lupiče zatkli a že musí zpátky do vězení. Tvářil se přitom velmi přísně a stál zpřímá, jako by spolkl pravítko; právě tak ho Bibi později nakreslila. Ale Bibi musela přitom myslet na toho mladíka, co málem umřel na hadí uštknutí, ale potom přece jen neumřel, ale musel zpátky do vězení, místo aby jel do Ameriky.

O vánocích poslal Bibi hezký dopis a Bibi mu poslala velký medový koláč, na němž byla z mandlí udělána zmije. A taťka napsal dopis řediteli věznice a poslal tomu lupiči deset korun — možná že to bylo i dvacet korun, aby mohl jet do Ameriky a stát se poctivým člověkem, až jeho trest vyprší.

Ale celý ten měsíc před návštěvou na policii se Bibi cvičila ve šplhání po všech zdech, co viděla. Bolelo to, že se to nedalo vylíčit, když spadla nebo si do krve rozedřela konečky prstů. Ale nic naplat, musela se to naučit. Víte, to musíte prsty u nohou i na rukou pracovat tak, jako byste se jimi chtěli do zdi zakousnout, a musíte věřit, že konečky vašich prstů mají na konci ocelové drápky. Jinak se vám to nikdy nepodaří. Bibi spadla jednou, spadla zas a znova, dvacetkrát, stokrát. Ale přišel den, kdy nespada, a ten den byla Bibi ohromně šťastná. Vždyť tohle nedokázal ani nikdo z krasojedů, kteří pořádali za městem na cvičišti představení. A z dětí ve škole — naprosto nikdo. To číslo bylo výhradně Bibin majetek.

Právě to Bibi předvádí, když je docela v úzkých. Mohla za ně směle žádat pět ōrů. A když jde kolem někdo dospělý a podívá se na Bibi, tu se stává, že jí dá pětadvacet ōrů, či dokonce korunu. Ale Bibi pokaždé vrátí pětadvacet ōrů a žádá jen svých pět ōrů. Prostě — nic víc nechce.

A ještě něco: Bibi nosí u sebe vždycky papír na psaní, a hlavně na kreslení. To je vlastně to jediné, co neztrácí, ani nevyměňuje, ani nedaruje. Ve škole mívá svůj malý náčrtník s tužkou a nožkem na dlouhém zlatém řetízku kolem krku. Zlatý řetízek je kromě prstýnku s hadem jediným z maminciných šperků, který jí tatínek dovolil nosit. Ale když Bibi pocítí to známé ponoukání a našeptávání, které jí říká — teď musím pryč, to je jedno kam, jen pryč, pak ukryje řetízek v černém sametovém povlaku. Taťka jí řekl, že raději oželí všechny své knihy a obrazy, jen ať si Bibi nedá řetízek ukrást. Nikdo mimo Bibi netuší, že v černé sametce, kterou má kolem krku, je ukryt nádherný zlatý řetěz. Dole na řetízku, kde je kroužek na náčrtník, tužku a nožik, visí také medailónek s dvěma mamincinými podobenkami; jedna z dob, kdy maminka byla ještě malým děvčátkem, a druhá z doby, kdy utekla ze zámku pryč od té odporné hraběcí sebranky a dopustila se „melisance“ s taťkou.

Bibi ví docela dobře, že maminka je pochována v Ribe, protože tam byl tehdy taťka přednostou stanice. Bibi ví také, že taťka vozí každoročně na hrob do Ribe kytici k maminciným narozeninám. Ale Bibi tam s ním nikdy nesmí jet. Všechny její prosby nejsou nic platné. Jinak taťka ke všemu přikývne, ale zmíní-li se Bibi jen slůvkem, že pojedou také, dostanou jeho oči najednou takový zvláštní výraz, že se Bibi hned rozpláče a dá své nejsvětější čestné slovo na to, že nikdy, ani na vlastní pěst, nepůjde do Ribe. Taťka ji pohladí a už o tom nepromluví slovo. A Bibi pak vyběhne na zahradu, kde až docela v nejzazším koutě mezi levandulovými keři je její malý hřbitov, vlastně jediný hrob, zarostlý spoustou květin. Bibi si sedne na lavičku opodál, složí ruce do klína a hluboce se zamyslí. Někdy jí bývá tak smutno, že by se rozplakala, ale ví, že se to nemá. Bibi ví, že se musí snažit, aby maminku nezarmoutila. Když tady svítí slunce a Bibi je ve škole, sedí na lavici její panenky a hlídají a taky Bibina ochočená straka tam sedí. A pokaždé když Bibi něco zajímavého zažije, běží nejdřív ze všeho na svůj hřbitůvek, sedne si na lavičku a všechno mamince šeptem vypravuje a přizná se i k tomu, co udělala špatného.

Ale vždyť její maminka v tom hrobě neleží, a ani ležet nemůže, když je pochována v Ribe! To Bibi dobře ví, ale přece si představuje, že má mamincin hrob tak blízko, takže na něj může nosit každý den čerstvé kytiky a jedlové větvičky. Chce zapomenout, že tenhle hrob v zahradě udělala ona sama, však už je to dávno. A taťka — ten to samozřejmě také ví. Když byla Bibi menší, pořádala tu malé svačiny, jen pro taťku, maminku a pro sebe. To přinesla dolů svůj stolek na hraní, prostřela na něj ubrousek s maminciným monogramem, sama uvařila

čokoládu a pak ji nalévala z konvičky do tří koflíků. Taťka si přitom vždycky s Bibi povídal, nechtěl jí zkazit radost. Jenom někdy ztichl a zadíval se do prázdna a to pak Bibi dostala vždycky hrozný vztek, ale ne na svého taťku, přirozeně... Člověk může uvnitř zuřit a navenek nic nedat znát! A ještě teď, když o tom přemýšlí, Bibi v duchu zatíná pěsti. Ať je vezme čert, ty odporné lidi, co se zřekli maminky, když si vzala taťku, protože tím prý spáchala „melisanci“. Bibi ví jistě — i když taťka říká, že maminka umřela na zápal plic —, že předčasná smrt maminky souvisela s tím zřeknutím a s tou „melisanci“ (Taťka ji pokaždé opravuje, že se to jmenuje jinak, ale Bibi je to jedno.) Slyšela často od jejich milé staré Jenziny i od jiných lidí, že její strašně vznešený dědeček s babičkou si chtěli dát raději useknout ruku, než by dovolili, aby si jejich jediná dcera vzala obyčejného přednostu stanice. A Bibi ví také, že se maminka kvůli tomu trápila jako kdyby chtěli useknout ruku jí, a přece se za taťku provdala, a ta hraběcí pakáž jí vzkázala, že už s ní nikdy nepromluví. Proto Bibi nenávidí ty dva — ani si o nich nemyslí, že jsou jejím dědečkem a babičkou, a nemůže si na ně vzpomenout, aby se v ní nepěnila krev.

Někdy nachystá Bibi malé dárky, zabalí je do růžového papíru a položí na hrob. Nechá je tam ležet celé odpoledne, pak je zas donese opatrně nahoru a uloží do zásuvek v pokoji, kde jsou schovány všechny věci, které patřily mamince.

Kdykoli vstoupí do maminčina pokoje, rozbouchá se jí srdíčko. Jakmile vytáhne zásuvku nebo odemkne skříň, hned cítí, jak krásně to tu voní fialkami a zavadlými růžemi. A pokaždé, když najde na silnici nebo na ulici zuboženou, nemocnou kočku nebo vyzáblého psa, o které se nikdo nestará, vezme je s sebou domů a donese na zahradu k maminčinu hrobu. Tam je ošetří a obváže a nakrmí. Přitom jí připadá, že maminka je docela blízko a pomáhá jí.

Ale když Bibi něco provede, příkrade se do zahrady a plíží se dlouho kolem hřbitůvku, jako když si člověk netroufá vejít a sednout si na lavičku. A pak šeptá mamince, že už to nikdy, ale nikdy neudělá. Nikdy! Je to někdy dost těžké splnit, ale přece neporuší slovo dané mamince.

Bibi by si přála mít na jejím hrobě mramorovou desku nebo z mramoru vytesanou otevřenou knihu, do které je vyryto jméno, jak to viděla na velkých hřbitovech. Ale taťka o tom nikdy nechtěl ani slyšet. A tak Bibi už neprosí, ale tuhle dostala nápad. Zaběhla si k truhláři a vybrala dva kusy dřeva, sama je sbila v malý křížek, natřela ho bílou barvou a na zadní stranu namalovala nejrozmanitější květiny. Ale na přední stranu vymalovala nejkrásnějšími písmeny:

MOJE MILÁ MAMINKA

Šedivý pán a šedivá paní

Teď, o letních prázdninách, byla Bibi zase docela sama, což je smůla, když vám všechny kamarádky odjedou k nějakému strýčkovi nebo k tetě. Bibi neměla ani strýčky ani tety. A taťka měl sice také dovolenou, ale nevyužil ji k ničemu zvláštnímu. Bibi už s tatínkem cestovala, jednou v létě byli dokonce až v Paříži, ale bylo tam takové vedro, že prosila, aby raději jeli honem zase zpátky. Nejraději by si sedla s tatínkem do vlaku a jela, aniž by věděla kam. A kdyby třeba jeli kolem krásného jezera nebo hradu, mohl by taťka dát vlak zastavit, protože podle Bibi taťka vládne nad všemi vlaky, jako vládne král v Dánsku. Ale k něčemu takovému nemohla taťku přemluvit.

Tak si Bibi vymohla, že smí sama podnikat malé výlety. V každém městě je přednosta stanice, kterého Bibi mohla navštívit s pěkným pozdravem od tatínka. Mimoto byla na světě spousta pastorů a lesníků, s kterými se taťka znal. Bibi nebyla nikdy v rozpacích, ke komu jít.

Když už byla jednou na cestě, nedovedla nikdy přesně říci, kam se vlastně dostane. Nej raděj i chodila na výlet na den, takže za soumraku už byla zase doma. Doma ji očekávalo kromě zahrady a hřbitůvku tolik věcí, například koza, která se jmenovala Metta. Kromě toho měla Bibi krotkou straku a konečně ještě želvu, kterou jí jeden starý pán odkázal ve skutečné závěti. S tou želvou to bylo takhle:

Pětadvacet let měl ten starý pán želvu. V zimě ležela pod pohovkou a spala, nežrala téměř nic. Na jaře ji přenesli do zahrady. Starat se o ni nemuseli, stačilo, když měla hojnost salátu a sem tam nějakou tu jahůdku,

pak byla spokojená. Na starého pána se nikdy nedostala jahoda, protože Petršil — tak se ta želva jmenovala — všecky nakousal.

A když se Petršil v zahradě nudil, vyhrabal si tajně chodbu pod plotem a zahrál si na tuláka. Starý pán se vždycky rmoutil, když mu Petršil zmizel. Však ho Petršil musel stát spoustu peněz za prohlášení o ztrátě v novinách. Tu šla Bibi koncem září do Vorupské bažiny na brusinky — a koho to neviděla? Opravdu, Petršila! Byl tlustý a těžký, protože taková želva za rok přece vyroste. Cestou se s Petršilem tak spřátelila, že jí bylo až líto ho odevzdat. Starý pán jí ho už tehdy slíbil, a když umřel, přišel za Bibi kvůli Petršilovi skutečný právní zástupce, že si má přijít pro své dědictví.

A když máte doma tolik zvířat na starosti, nemůžete si dovolit být moc dlouho z domova.

O těch prázdninách — hned na prvním výletě — spadla Bibi do příkopu. Ale to by se mohlo stát každému, kdyby se v chůzi otáčel za ptákem, zvláště když ten pták byl královský orel. Když pak Bibi lezla z příkopu, kde ještě ke všemu rostlo plno ostružin, zapletla se do trnitých šlahounů a větviček, a ryc, ze šatů měla cáry. Mohla v tom jít rovnou na ples vagabundů. V takovém stavu uviděla Stinu, husopasku, kterou měla taky moc ráda. Stina seděla na louce a namouduši, na klíně jako miminko chovala velkolepého dospělého čápa.

Vážně... čí je to čáp? To musela Bibi okamžitě vědět.

Stina prohlásila, že jí čáp patří celý, se vším všudy. Měl prý hnízdo na střeše jejich chaloupky. Když chaloupka loni hořela, nechtěl čáp opustit hnízdo, kde spala jeho mlád'ata. Nedal se vyplašit, až hnízdo spadlo do plamenů a všechna mlád'ata uhořela. Tu začal čáp křičet, a křičel a křičel, a Stina a její maminka docela zapoměly, že jim hoří postel a stůl a vůbec všechnen majetek — tak úpěnlivě křičel čáp. Konečně padl k zemi se zlomeným křídlem. Zůstal ležet a bylo mu tak zle, že sotva mohl otevřít oči. Stina ho vzala s sebou k sousedům, kde je nechali přenocovat, a obvázala ho starou zástěrou. A její bratříček šel na louku a nachytl tam žáby. Zpočátku nechtěl čáp nic žrát, ani nejchutnější žabičky, nic. Ale časem přece dostal hlad a teď už prý spořádá strašnou spoustu žab.

Opravdu, Bibi v životě neviděla něco tak báječného, jako byl ten čáp! A jak byl chytrý! Rozuměl každému slovu, všemu, co jste mu řekli. Bibi začala se Stinou vyjednávat. Ale Stina ho nechtěla dát za nic na světě. Bibi jí nabídla za čápa svou čepici: „Je úplně nová a nespadla se mnou do příkopu.“

Stina si čepičku prohlédla, ohmatala látku, nasadila si ji a pak šly obě ke kaluži, aby se Stina mohla podívat, jak jí sluší. Ale pak řekla: „Ne, já přece jen nechci.“

Bibi uvažovala. Měla pocit, že umře, když si nebude moci vzít čápa s sebou. Tak začala Stině všechno povídat; vyprávěla jí o mamince a o jejím hrobě na zahradě, o krotké strace a jestřábu, který už pošel, o obou jezcích, kteří si chodí každý večer pro mléko s práškovým cukrem. Stina poslouchala.

„A ty máš tolik hus, ty jsou přece skoro jako čápi, vid'?" řekla Bibi. „Ty, Stino... co uděláš s Jensem v zimě?“

Stina se podívala na Bibi. Ve skutečnosti nevěděla, protože bydlily s maminkou ještě u sousedů v cizím domku. To jí právě dělalo starosti — kam s čápem, když ho nebude smět mít u sebe.

„Já bych byla na něj strašně, ale strašně hodná, Stino. A tobě napíšu psaní, jak se mu vede. A namaluju ti ho na velký obraz. A budeš ho moci u nás navštěvovat, kdykoli budeš chtít. Co tomu říkáš?“ Stina se zahleděla přes louku do neurčitá: „Pošleš mi opravdovský dopis? Se známkou?“

„Ano, pošlu. Dopis s moc známkami. A dovnitř ti dám taky známky, protože tatínek je přednostou stanice a dostává hromadu dopisů.“

Stina už neodolala. Bibi si ještě nakonec — když už byly dohodnuté — zula střevíce i punčochy a obojí darovala Stině. A k tomu dvoukorunu, kterou měla u sebe. A ještě spolu zašly do jednoho domu a Bibi si vyprosila kousek papíru, aby mohla Stině nakreslit Jense — čápa. A když jí ještě kus papíru zbylo, nakreslila taky Stinu. A hejno hus. Pak vzala Jense do náručí a rozloučily se. Jens by byl sice mohl klidně jít vedle Bibi, ale Bibi se bála, že by jí utekl, když se zatím znali jen málo. Vzala ho tedy opatrně do náručí a vydala se na cestu. Stina jim mávala a plakala a zase mávala a volala: „Nezapomeň na psaní!“ Stina ještě nikdy v životě nedostala psaní.

Bibi byla blažená, že nese Jense v náručí a že cítí jeho dlouhý krk na své tvářičce. Mával zdravým křídlem, jako by jí chtěl říci: Nebudeš-li na mé hodná, hned ti jednu vlepím!

Brzy potkali sedláka s fúrou. Sedlák jel také na nádraží jako Bibi. Když přijel vlak, napadlo ji, že bude dobře, když nenastoupí do vagónu, kde jsou lidé, a snad i mnoho lidí. Vypτάvali by se jí a nedali by jí pokoj, a Jens by asi nebyl nadšený, kdyby ho všichni chtěli hladit.

Proto vkročila statečně do oddílu první třídy, kde byly staženy záclonky. Myslíla si, že tam budou s Jensem pěkně v pohodlí, sami. Jakmile zavřela dveře, vlak se rozjel a Bibi už musela zůstat kde byla — ale kupé nebylo prázdné, taková smůla! Seděli v něm totiž vedle sebe na vypolštářovaných sedadlech dva strašně vznešení lidé, pán a paní, a byli oba celí šediví. Byli tak šediví, že by nemohli být šedivější, kdyby je někdo oba natřel šedivou barvou. Šaty té staré paní, její plášť, závoj i rukavice a střevíce — všechno bylo šedivé, a zrovna tak šedivé vlasy měl ten starý pán. A nejen vlasy, taky klobouk a oblek a střevíce a kamaše a rukavice. Jen límec a manžety měl sněhobílé, až to svítilo.

V síti na zavazadla ležela hůlka se zlatým knoflíkem, který byl jistě z pravého zlata, a kufříky tak krásně voněly, že si Bibi musela vzpomenout na tařkovy kufry z juchty, které voněly docela jinak.

Pán i paní řekli: „Dobrý den!“ a tu ovšem i Bibi řekla: „Dobrý den!“ Ale stará dáma se odsunula kousek od ní, asi proto, že Bibiny šaty připomínaly ostružiny a ten příkop.

„Nemusíte se bát, moje šaty nepouštějí,“ řekla Bibi. „Protože už dávno uschly!“ Tu se stará paní usmála a zeptala se jí, kam jede s tím čápem. Ale Bibi neměla ve zvyku prozrazovat svoje tajemství jen tak cizím lidem ve vlaku. Aspoň tařka jí říkal, aby to nikdy nedělala. Proto řekla jenom: „Domů!“

„Kam domů?“

„K tatíčkovi!“ řekla Bibi.

„No, a kde bydlí tvůj tatíček?“

Bibi už měla na jazyku něco drzého, ale co by to říkala... A k tomu si uvědomila, že sedí přece v první třídě. Najednou se zeptal starý pán: „Poslouchej, malá, nespletla sis to? Tohle tady je první třída.“

Bibi si ho změřila od hlavy k patě: „Já můžu jezdit první třídou, kdykoli budu chtít, protože tatínek má pod sebou všechny železnice, jestli chcete něco vědět!“

„Ták, opravdu?“

„Opravdu! Je přednosta stanice!“

Tu se paní podívala na pána tak zděšeně a přitom se tvářila, jako by si byla vzpomněla na něco hrozně smutného, ale pán jen zavrtěl hlavou. Pak jí dala ta paní mléčnou čokoládu a Bibi začala vypravovat o Jensovi a o sedlákovi, s nímž si jednou vyjela až nahoru na Alborg, a jak přitom seděla na bednách, v nichž bylo plno roztomilých prasátek. Vtom se paní zeptala: „Poslyš, malá, copak ty smíš takhle podnikat výlety na vlastní pěst?“

„To bych řekla,“ pravila Bibi.

„A co tomu říká maminka.“

„Maminka umřela.“

„Oh, to je smutné!“

Bibi neřekla nic.

„Jak se jmenuješ, holčičko?“

„Bibi.“

„A jak ještě?“

Bibi si zase vzpomněla na to, že cizím lidem nemáme všechno hned povídat ra neodpověděla,

„Učíš se dobře, Bibi?“

Bibi se hluboce zadumala. „To by šlo, až na to, že mě chtějí už zas vyhodit ze školy. Slečna Fagerlundová říká tařkovi, že mě vyhodí, jestli ještě jednou pojedou vlakem, místo abych šla do školy.“

„Ale to je hrozné!“ zvolala paní.

„To není vůbec hrozné,“ řekla Bibi. „Jen to jednou zkuste sedět tak celou hodinu docela tiše a nudit se. To

musíte utéct, jinak byste umřela."

„A co tomu říká tatínek?"

„No, taťka říká, že je slečna Fagerlundová stará škatule."

„Ach...! Fuj, tak tohle říká tvůj otec! Používá takové výrazy?"

„Tomu vy říkáte výrazy? To byste teprv měla slyšet moje výrazy. Já se to vždycky učím od obchodníků s dobyt看em. Ti to dovedou! Chcete si poslechnout, jak dovedu klít?"

Ne, bože chraň, pán i paní dali jasně najevo, že to nechtějí slyšet.

Potom se ta stará dáma zadívala na Bibin řetízek a řekla: „Ten je ale hezký, od koho jsi ho dostala?"

Bibi jen stiskla rty. Tihle lidi byli přece jen zvědavější, než se slušelo. Kdyby tak ona si začala hrát s řetízkiem toho starého pána, a ještě by se ho klidně zeptala: „Kdepak jste ho vzal?" Ale pak přece odpověděla: „Ten patřil mé mamince!"

„Tvé...? Kdo byla vlastně tvoje maminka, Bibi?"

Zas jednou měla Bibi na jazyku nezdvořilou odpověď a zase jednou si včas připomněla, že v první třídě musí mít člověk čisté ruce a chovat se společensky.

„Maminka... moje maminka byla nejlepší na světě, ale pak udělala melisanci s taťkou a ta hraběcí sebranka si chtěla dát radši ruku urazit, a pak maminka umřela. Kdybych já je znala, urazila bych jim hlavu, ať mě za to zavřou do vězení. Ale zámek je můj. Až budu velká, tak tam jednou přijdu a vyženu je, to budou mít za to!“ Chtěla říci ještě mnohem víc, ale všimla si, jak pán s paní na sebe strnule hledí, pán kýval hlavou a stará paní podala sama sobě ruku, jak to Bibi viděla u starých lidí, když je potká něco hrozně smutného. A potom ta paní začala lomit rukama a vzdychat: „To je skandál! To je skandál!"

„Co je skandál?" zeptala se Bibi.

Paní neodpověděla a pán řekl: „Když si pomyslím, že ten člověk nechá své jediné dítě potulovat po světě jako tulačku!"

„Teď vám ale něco řeknu!" ozvala se Bibi. „Jestli to myslíte na mě, pak buďte zticha, protože já nejsem žádná tulačka a moje maminka byla rodilá komtesa. Tulák jste tady vy! A přijít sem a říkat ‚skandál‘ o mém tatínkovi, to nedovolím nikomu. Kdo se opováží říkat o tatínkovi ‚skandál‘, toho zabiju, i kdyby mi měli potom useknout hlavu...“

Paní vytáhla kapesník a přitiskla si jej k ústům, jako se to dělá s ubrouskem, když se někdo spálí polévkou. Vtom vlak zastavil. Bibi vstala, do jedné ruky vzala Jense a druhou otevřela dveře: „Nechci sedět v jednom kupé s lidmi, co o mém tatínkovi říkají ‚skandál‘. Sbohem!“ A zavřela za sebou.

Tři dopisy z výletu

Milý taťko,

že neuhádneš, kde jsem byla a co jsem dělala a proč vypadám, jako bych byla na celém těle podobaná od neštovic. Tak se podívej: Řek jsi, že mohu zajet až do Langaa a tam nastoupit do vlaku, který jede do Viborgu, a pak že se dostanu tam, kde osazují vřesoviště stromy. Ale pak jsem docela zapomněla, že jsem tam chtěla, protože jsem cestou viděla tolik bažin a spoustu lidí, co vybírali rašelinu, a musela jsem se na ně jít podívat. Proto jsem vystoupila, ale už nevím, jak se ta stanice jmenovala. Taková moc milá paní, co se jmenovala Trina, řekla, že mohu jít klidně blíž, ale sama lovit rašelinu že nesmím, to že je pro mě příliš nebezpečné. Tak jsem skákala sem a tam přes příkopy, místy tam rostl vřes, ale voda v příkopě byla tak ohnivě červená jako liška. A pokaždé když jsem spadla do příkopu a nemohla jsem se dostat ven, začala jsem křičet a někdo přišel a vytáhl mě. To byla nádhera!

Ale víš, voda v bažině je studená jako led a moje šaty bys měl vidět, ale ty díry jsem já do nich nenadělala, ty se tam udělaly, když mi je sušili u kamen. Víš, Trina mi řekla, kde jsou na pasece borůvky, opravdu jich tam byla spousta, a já se jich najedla, až už jsem víc nemohla. A potom jsem byla ospalá, to snad bylo z té bahnitě vody, šla jsem do lesa a svlékla jsem se a pověsila si šaty na strom, aby proschly. A byla jsem

tak ospalá, že jsem ani neviděla, že tam, kam jsem si lehla,, byl zrovna spodek mraveniště, a to mraveniště bylo tak vysoké, taťko, že by ti šlo až po bradu. A bylo v něm plno těch červených mravenců, víš, těch, co štípají. Ale usnula jsem a to si nepředstavíš, jak jsem křičela a vrískala a jak se ke mně všichni sběhli, protože mě to pátilo, jako toho zlého bratra v pohádce, co mu udělali do zad díru a nasypali mu tam sůl, ničemové. Víš, .co se mnou udělali? Sebrali mě i se šaty a se vším a potopili mě do vody a zase mě vytáhli a zas mě tam potopili a zas mě vytáhli ven z potoka. A potom mě mužští zabalili do svých kabátů a posadili na fůru rašeliny a dovezli k Trině. A moje šaty také.

A pak mě uložili do postele. Představ si, taťko, tady nemají deky, jen vysoké peřiny s pruhovanými povlaky. Uf, jak jsem se potila, a pak mi dali bezové té, abych se ještě víc potila, protože Trina řekla, že je nebezpečné mít v sobě tolik mravenčího jedu.

A pak upekla slaninovou amoletu na kamnech, kde není žádný komín, jako za prastarých časů, víš, a přitom taky sušila moje šaty a ty se na několika místech propálily. Ale moc se mi tu líbí, protože Trinina chalupa nemá na zdích tapety, na to jsou moc chudí, stěny jsou z rašeliny, co tak krásně voní, a nahoře nalepila Trina strakaté obrázky a na ty se vleže dívám. Ale zítra přijdu domů.

Pusu Ti posílá

Tvoje Bibi

A Bibi přišla opravdu domů, jak slíbila. Ale v nejbližších dnech byl tatínek překvapen novým dopisem.

Milý taťko!

Prosím Tě, vrat mi mé svatosvaté čestné slovo. Jen na týden mi je prosím půjč, já je nemůžu splnit, ale vid', že jsem je neporušila, když si je jenom vypůjčím? Je to tajemství. Potom Ti všechno řeknu. Není to nic zlého, ale je to něco, co nesmím dělat. Ale já to musím udělat.

Dala jsem ti svatosvaté čestné slovo, že už nikdy nebudu škemrat, že chci s Tebou, když každý rok jedeš ten určitý den pryč, a že tam sama taky nikdy nepojedu. Ale taťko, já to nemůžu splnit, když po tom tak strašlivě toužím, a nesmíš se proto na mě zlobit. Až do smrti chci plnit svoje svatosvaté čestné slovo, jen na jediný týden mi je vrat'. Nesmíš říkat, že kdo si vezme zpátky, co jednou dal, bude mít chlupaté děti, protože bych pak byla strašně smutná, a Ty se prosím Tě netrap, že to udělám, sice bych se trápila taky. Možná že se hned tak nevrátím, protože je to daleko. A nezapomeň koupit kočce v Korcově dvoře kus jater.

Tvá Bibi

Tak se Bibi dostala přes tatínkův zákaz až do Ribe, a odtamtud napsala další dopis:

Milý taťko,

hádej, kde teď jsem! Takových domků se všemi těmi čápy v hnízdech a ve vzduchu je tu spousta a na obrázku, co jsem Ti namalovala, stojí pět čápů na jedné noze a stojí tak i v noci, když spí. To jsi mi nikdy neřek, že na všech těch legračních starých komínech, co se z nich nekouří, mají čápi hnízda. Víš, co dělají? Stojí a čekají. A víš nač? Na čápy ze severního Dánska a z Norska a ze Švédska. Protože 23. srpna (čí jsou to narozeniny?) přesně ve dvě hodiny odletí všichni společně na jih. Věděl jsi to? Já ne. Několik čápů tam stojí už od teďka a čekají. Myslím si, že mají strach, aby si nespletli datum, ale jak můžou vůbec čápi vědět datum, když přece nedovedou číst? Není to divné? Ale ještě víc se divím tomu, jak čápi najdou cestu až tam dolů do Egypta a zase zpátky do svých hnízd. Jen aby Jens nepošel samým steskem po Egyptě a po druhých čápech a po Nilu! Musíš ho někdy pohladit, když ho pohladíš docela jemně po zádech, uděláš mu radost, ale jen docela lehounce, netlač moc.

Představ si, když jsem zrovna seděla na schodech a kreslila protější hezký dům, vyšel z toho domu kupec a viděl to a řekl, že mi koupí největší barvy, jaké v městě sežene, když mu ten obrázek dám. Ale vybrala jsem si skoro ty nejmenší, protože je mohu snadněji tahat s sebou.

Pročetla jsem už nápisy na polovině náhrobků na hřbitově, ale mamčin hrob jsem ještě nenašla. Ale však já ho najdu, zítra vstanu už ráno v šest. A možná že už budu doma, až se čápi budou stěhovat. Kostelní věž je nahoře plochá a já bych si na ni ráda vylezla a dívala se na to, paní kostelnice půjčuje klíče od kostela za 50 öřů, ale ten pán, co má ten hezký dům, mi dal peníze, protože žádné nemám.

Ještě jsem ti ani nevypravovala, že ani nevím, jak se jmenují ti lidé, co u nich bydlím. Ale jak jsem spadla dolů, protože to prkno nad okapem špatně drželo — víš, jak jsem se dívala na čápy — tak vyšla paní ven a omyla mi krev. Nejdřív mysleli, že jsem se zabila, a pak jsem jí řekla, že nikde nebydlím, a tak mě pozvali, abych zůstala u nich. Já jim povídala, že jsem nalezenec a že jsem pracovala u sedláka, že jsem musela každý den ráno v pět vstávat a vybírat rašelinu, a proto že jsem utekla. Jinak by se mě mohli vyptávat, proč běhám v dřevěných šatech.

Tvá stále milující

Bibi

Narozeniny, při kterých se stalo mnoho věcí

Když si Bibi umíní, že vstane ráno v šest, tak to taky udělá. Patří k lidem, kteří — jak se říká — mají hodiny v sobě, a ty jdou vždycky správně. Není to směšné, takové vnitřní hodinky? Jsou lidé, kteří se vzbudí zrovna tenkrát, kdy chtějí, ať je to kdykoli. A také jindy, když se vzbudí sami od sebe, vědí na minutu, kolik je hodin, ani se nepotřebují podívat na hodinky. A jiní lidé zase nevědí nikdy, kolik je hodin. — Tak Bibi vstala v šest hodin a docela potichoučku se vykradla z domu a nečekala, až jí ta milá paní, u které spala, přinese snídaní. Rozběhla se přímo směrem ke hřbitovu a chtěla se dát znova do hledání, když ji napadlo, že nemá ani kytičku. Přece nemůže jít mamince blahopřát bez květin a bez dárků! — A tak se octla Bibi zpátky na trhu, chodila kolem dokola a přemýšlela. Honem, honem, něco si musí vymyslet a vydělat si peníze!

Ale nikde zrovna neviděla vlajkovou žerď ani šňůru na prádlo. A právě teď, když dostala ty krásné barvy, by nerada předváděla hlavní číslo. Měla by sice k tomu sto chutí, ale když si člověk odře špičky prstů do krvava, nemůže dlouho kreslit ani malovat. A najednou Bibi osvítil spásný nápad a přišel jí právě tehdy, když se dívala na to hemžení na náměstí. Byl přece právě velký trh a celé tržiště se hemžilo venkovany. A Bibi usedla na kamenné schůdky a začala kreslit různé lidičky, kteří se jí zdáli zajímaví nebo směšní. Tužka jí jen lítala po papíře. Za chvíli měla kresbu hranatého sedláka, který se tvářil, jako by mu patřilo celé Dánsko a k tomu ještě kousek Norska. Potom nakreslila paní s klecí plnou bílých holubů. A tamhle zas uviděla děvečku s ošatkou vajec na hlavě — a tady zase blízko ní seděla stará babička a kolem sebe měla rozloženy hromady kapusty, červené řepy a bobů. Nato si Bibi všimla, jak jdou za sebou husím pochodem nějaká lepší panička a za ní děvče s košíkem. Vážně, ta panička je asi tak vznešená, že si nemůže nést ani košík!

Bibi kreslila a kreslila. Mlela přitom jazykem — možná že jí jazyk chtěl taky pomáhat. A vůbec, slyšela jednou o bezrukém muži, který uměl kreslit nohama. Však to také jednou zkusí. V prstech u nohou jí svědí, takže si byla skoro jistá, že by to dokázala. Konečně měla hotových dvanáct obrázků, mezi nimi i tržiště s kostelem, který má plochou věž. Teď ještě co... hřebíčky a ty se opět musejí koupit, jenže Bibi neměla peníze. Musela se znovu uchýlit o výpůjčku k tomu hodnému pánovi, co jí koupil barvy, a opravdu neměl námitek. Za jeho peníze si koupila čtyři tucty rýsovacích napínáčků a za nějakou chvíli viselo všech dvanáct obrázků na dveřích kostela. Bibi se postavila vedle nich a čekala... Budou mít lidé tolik rozumu, aby pochopili, co mají udělat...? Napadne je vůbec, že si mají jít obrázky prohlédnout? Co když si jich ani nevšimnou?

Ale Bibi se neměla opravdu čeho obávat. Za nějakou minutku byl před jejími obrázky nával, lidé se tu dokonce začali strkat, smáli se, ukazovali si na to a ono... a konečně se Bibi dočkala první nabídky, vlastně otázky. Jeden pán se jí zeptal, kolik stojí ty kresbičky. Bibi několikrát polkla, než ze sebe vypravila: „Jeden obrázek za padesát öřů,“ protože dnes opravdu potřebovala peníze jako sůl. Měla přirozeně strach, jestli si neřekla moc — a přitom netrvalo ani pět minut a všechny kresby byly pryč a Bibi hrdě držela v ruce celých šest korun ve stříbře a mědi. Celá šťastná utíkala do krámu, aby splatila dluh za hřebíčky. A hned potom šla k nejkrásnějšímu květinovému Stánku na celém trhu. Koupila jednu kytici, pak astry, růže, karafiáty — víc, ještě víc! Měla toho najednou tolik, že by na kytiky potřebovala vozíček. Jenže nechce žádný vozík, chtěla právě teď přinést mamince kytiky sama, úplně sama!

Uf, ale byla to pořádná dřina nést tolik květin v takovém horku! A kde by mohl být ten hrob? Bibi znovu

hledala. Musela ho najít, i kdyby měla hledat do půlnoci, a věděla, cítila to, že ho najde. Hrob vlastní maminky, to by bylo přece strašné, kdyby ho nenašla!

Vtom Bibi zaslechla, jak z kostelů vyzvánějí zvony poledne, a skoro v téže chvíli zahlédla mezi hroby štíhlý, mramorový obelisk. Až v ní hrklo, když se k němu blížila... tušila, že je to právě zde a že obelisk stojí u hrobu její maminky. A nezmýlila se — na pomníku si přečetla jména Ulrika Eliška (to jsou vlastně také její jména) a pod tím bylo napsáno „rozená komtesa z Huitfeldtů“. Hrob byl nádherně vyzdoben. Vypadal jako výkladní skříň květinářství na královy narozeniny. Ale Bibi si už všimla ještě něčeho jiného a nemohla si pomoci, rozzlobila se. Na lavičce poblíž hrobu na pěšině uviděla totiž sedět nějakého pána a paní... to je přece drzost! Co turnají co sedět? Samozřejmě že si na ně Bibi vzpomněla. Byli to ti dva v šedivých šatech, jak s nimi jela ve vlaku a jak jim řekla od plic, co si o nich myslí, když říkali o jejím taťkovi „skandál“. Byli zase celí šediví, asi nemají jiné šaty než šedivé, ale vypadali velmi elegantně. Bibi na ně dostala hroznou zlost a nejraději by je byla odtud rovnou vyhnala. Ale náhle si všimla, že šedivá paní pod svým závojem pláče. Bibi vždycky zabolí, když někoho vidí plakat. Je jí totiž také hned do pláče.

Šedivá paní Bibi přívětivě pozdravila a pak něco zamumlala... skutečně, že prý jí taky umřela dcera?. Je to smutné, ale co se dá dělat. Bibi objevila nablízku jinou lavičku a slušně ty dva poprosila, jestli by se neposadili raději kousek dál, protože maminka nemá ráda, když na její lavičce sedí cizí lidi. — Šedivý pán a šedivá paní s povzdechem vstali a přešli k druhé lavičce. Hned nato začala Bibi odnášet z maminčina hrobu všechny ty nádherné květiny a házela je na cestičku. Nevěděla, kdo je sem dal, ale maminka nesmí mít na hrobě květiny od cizích lidí. Potom hrob okrášlila vlastními květinami a malými vlajkami, které nakoupila v papírnictví. Také lavičku ozdobila kytičkami.

Když s tím byla hotová, otevřela barvy a zamalovala na pomníku slova „komtesa z Huitfeldtů“. — To je drzost! Maminka se přece provdala za taťku a jmenuje se tedy Stensenová! Proto Bibi namalovala pěkně velkými písmeny na kámen náhrobku červeně s černou obrubou „Paní přednostová Stensenová“. Sotva dotáhla poslední písmeno, někdo za ní odkašlal... namouduši, ti dva se odvážili přijít až sem za ní a dívají se, co dělá!

„Proč jsi to udělala, Bibi?“ zeptal se pán. Tvářil se přísně a byl nějaký nastydlý, měl totiž ochraptělý hlas.

„Proč? Protože maminka už nechtěla být Huitfeldtová jako ta hraběcí pakáž, co si chtěla dát radši ruku urazit,“ řekla Bibi a — „Mýlíš se,“ řekl ten pán, a tu se ta paní znova rozplakala a starý pán jí rychle podal rámě a odváděl ji pryč.

Bibi byla ráda, že odcházejí, však nemohla ani vystát lidi, co se pořád vyptávají. Za chvíli seděla na maminčině hrobě a přemýšlela, jak je to smutné, že tu mamince nic nemůže nechat na památku. Ano, kdyby měla ještě peníze, koupila by jí třeba živého kanárka. Klec by zavěsila do větvi, aby jí tady ptáček zpíval a aby maminka nebyla tak opuštěná.

Ptáček ale potřebuje, aby se o něho někdo staral, to ví Bibi sama nejlépe. Proč jen dětem maminky umírají, když je dětem teprve rok! Kdyby byla maminka živá, jistě by všude chodily spolu, když to na Bibi sedne a musí se vždycky pustit za něčím novým. Konečně Bibi vytáhla svůj medailónek a otevřela ho. Na jedné straně je fotografie maminky jako děvčátka, jak sedí na klíně své chůvy, která se jmenuje Elsa Praestová a pochází z malého ostrůvku Romö docela blízko Ribe. Na druhé straně je maminka jako mladá dívka, tak jak vypadala, než se provdala za taťku. Bibi políbila tu malou holčičku na klíně Elsy Praestové a také tu krásnou dívku, tu pravou maminku, a zdálo se jí, že maminka to ví a vrací jí polibky.

A zase si všimla, že ti dva staří zůstali stát opodál na pěšině a hledí na ni. Copak se jich nikdy nezbaví? A tak se Bibi rozhodla, že raději odejde sama. Vždyť už byly skoro dvě hodiny a co nevidět se zvednou čápi na cestu do Egypta... přece to nesmí propást!

Bibi si už předtím zapamatovala, kde bydlí poblíž ribského dómu taková maličká stařenka, která otvírá a zavírá kostel. A stařenka byla skutečně náramně udivená, když u ní zazvonila udýchaná žabka... ano, to hezké děvčátko s plavými copy, které jí včera pomohlo s nákupem až domů. Chvilku se spolu dohadovaly, stařenka byla totiž poněkud nahluchlá, ale nakonec Bibi svěřila klíče, když jí Bibi slíbila, že si jen prohlédne pamětihodnost — totiž starou věž — a za čtvrt hodiny bude zpátky.

Nu tak dobře. Malá stařenka byla nakonec ráda, že Bibi nemusí doprovázet a lézt po tolika schodech, protože měla bolesti v kolenou.

Konečně, konečně se Bibi octla dočista sama v obrovském ribsském chrámě. Musela několikrát vydechnout, nikdy předtím si nepředstavila, že by mohl být kostel tak veliký. Chrám svátého Petra v Římě, který je prý největší kostel na světě, nemůže být proti tomu vůbec nic! Tady je prý pochovaná královna Dagmar z Čech, která byla tak dobrotivá a zbožná, že neměla jiný hřích než ten, že si jednou ráno v neděli šněrovala své hedvábné rukávce. Z toho se prý zpovídala na smrtelné posteli. Bibi to sice nešlo dvakrát do hlavy, proč si ty rukávce šněrovala, když si myslela, že je to tak velký hřích... ale asi to byla pravda.

Přítom kráčela potichu kostelem a do všech zákoutí aspoň nahlédla. Je to přece jen krásné, být tu sama a všechno si po chuti prošmejdít. Co kdyby vylezla na kazatelnu a podívala se, jak taková kazatelna vypadá zevnitř! Nebo co kdyby vlezla za oltář a nadzvedla koberce a podívala se na staré náhrobní kameny! Ale že by tu zůstala někde přes noc... ne, to přece raději ne.

Zastavila se před kamennými točitými schody, které vypadaly jako vývrtka. Zaváhala, čísel odtud chlad. Nakonec se tu ještě někdo schoval a půjde za ní. Ale vtom si Bibi vzpomněla na čápy a přemohla strach. Nesmí se přece bát, když se chce s nimi rozloučit! Chce je při tom slavnostním okamžiku vidět! To už se rozběhla po točitých schodech a utíkala nahoru, co jí nohy stačily, pořád kolem dokola. Bylo to jak na kolotoči, jenomže se člověk pořádně zadýchal. Vystupovala pořád výš a výš, dokola, stále dokola, až měla pocit, že to snad nikdy neskončí. Těch schodů bylo nejmíň tisíc!

Octla se na chodbičce. Spatřila nad sebou zvon, mnohem větší než ona, a všimla si, že seshora visí lano, které je silnější než její zápěstí. A opět nové schody, výš a výše, a zase chodbička! Tu se zastavila a naslouchala. Nejde snad někdo? Rozbušilo se jí srdce. Zdálo se jí, že se někdo za ní plíží po schodech. Jakmile docela ztichla, ztichlo to také, ale jakmile se pohnula, jako by se někde ozval šramot! Sáhla si na čelo, měla je zpocené... bože, takový měla strach. Ale ne, to by tak hrálo, aby se vzdala! — A tak Bibi proběhla kolem nejbližšího zvonu, který už nebyl tak strašně veliký. Spatřila další zvon, ještě menší, ale pořád ještě dost velký, že by se v něm schovala..., a najednou byla Bibi pod padacími dveřmi. Tudy musí projít, i kdyby měla strachy umřít!

Zatáhla za nějaký provaz, padací dveře zaskřípěly, nadzvedly se a Bibi jimi prolezla.

Zprvu byla tak omámená, že si musela hned sednout. Viděla odtud celičky svět. Dohlédla až k Severnímu moři, a dokonce snad do Anglie. Konečně vstala a šla se dívat před zábradlí dolů na město. Domy vypadají jako hračky!

A kde je hřbitov a maminka...? Kde by to tak mohlo být?

Ale co se to děje? Božítku... vždyť jsou to čápi! Tamhle letí! Tam vzadu, ale ještě v dálce! Jsou to oni! Čápi z celého Dánska, Norska a Švédská! Už letí! Už letí!

Bibi si nemohla pomoci, začala tleskat a výskat. Šumot křídel zesílil, měla pocit, že slyší i klapot zobáků. Jistě si vypravují o všem, co v létě prožili. Tleskala jak smyslů zbavená. Zapomněla na maminčiny narozeniny a na celý svět. Byla tu jen ona a čápi..., už se to mračno blížilo k ní! Táhnou rovnou ke kostelu! A tu spatřila jejich dlouhé červené nohy, obrovská bílá křídla, krky napjaté kupředu, špičaté zobáky. Bezděky se skrčila a přetáhla si šaty přes hlavu. Věděla, že jí neublíží, ale přece jenom ... dělali takový hluk, jako když je u nich doma veliký vítr a větrný mlýn mele mouku, div mu to neurve ramena. Bibi zatápala po padacích dveřích, s námahou je otevřela, vklouzla dolů a dveře za ní zapadly. Ale ještě na schodech slyšela šum a tepot a hukot mnoha a mnoha tisíc klapajících čápů. Postavila se k zamřížovanému okénku, takže nemůže vypadnout a čápi k ní nemohou, i kdyby chtěli. A vtom zahlédla zvon a od něho visící lano. Křečovitě sevřela ruce. Nechce za ně zatáhnout, opravdu nechce. Jasně že se tu smí zvonit jenom když hoří nebo když má někdo pohřeb nebo když se svolává na mši. Nechtěla zazvonit, ale měla pocit, jako by se k ní provaz sám přibližoval a našeptával jí, že má maminka narozeniny a že leží sama na hřbitově a že všichni čápi právě nastoupili cestu do Egypta. Bibi natáhla ruku, lano jí do ní vklouzlo — a bimbam, bimbam!

Ach ta nádhera. Bibi přítom zajiskřilo v očích, zaznělo jí v hlavě tak, že se jí zježily vlasy a začala

opojením křičet. Mráz jí běhal po zádech, ale lano jí nechtělo z ruky. Zvon se rozhoupal, jeho srdce bilo střídavě na obě strany. Znělo to tak silně, že si Bibi volnou rukou ucpala ucho. Jen jestli jí už bubínek nepraskl! To pak člověk ohluchne. Ale pustit lano nemohla, provaz jako by se jí přilepil do dlaně. Zvon jak posedlý se komíhal sem a tam... bim bam... bim bam... a najednou Bibi napadlo, že je to možná zvon, kterým se zvoní na poplach. Vždyť to znamená požár nebo válku!

Na chvíli přestala zvonit. Naslouchala — udýchaná a zpocená: celá věž duní a nad ní pořád ještě sviští šumot tisíců křídel. Tedy tu nejsou ještě všichni čápi, stále přilétávají další. Plivla si do dlaní a chytla oběma rukama znova lano. Ať jí třeba později useknou hlavu, ale teď nemůže přestat. Trhala provazem... dlouho to beztak nevydrží, za chvíli se svalí a bude mrtvá, ale zatím nepovolí... nemůže, i když už nic neslyší a bubínky jí jistě už dávno praskly.

Bum!!!

Kdosi ji popadl za ramena a zatřepal s ní. Nic neslyšela a netušila, že je tu vůbec někdo, a najednou jsou tu dva muži a jeden ji drží za ruce. „Tak se podívejme, to je ten malý neřád! To budou na radnici koukat! Tam dostaneš metlou, ale pořádně... ty uličnice!“

Nemohla si pomoci, musela se přece bránit, zuřivě sebou trhala, toho chlapíka, co ji držel, kousla do ruky... byla dočista bez sebe. Ale teď ji ten chlapík sevřel tak, že nemohla vůbec hnout rukama a hrozně ji to bolelo. Neplakala, ale cítila, jak jí obličej podivně tuhne. Tak nějak to asi je, když člověk zmrzne...

Opravdu by byla chtěla být raději mrtvá! (Dostat na radnici výprask metlou platilo v Dánsku odjakživa za nejpotupnější trest.) To už je lepší přijít o hlavu nebo se dostat do opravdového vězení. Ale metlou na radnici... aby pak lidé na vás na ulici ukazovali prstem a říkali: „Ta holka dostala na radnici nasekáno!“

Jak ten strážník — byl to přece strážník — Bibi tiskl, když ji vedl ze schodů! A jak jí to bolelo... a jak byla zoufalá!

Ale naštěstí to dopadlo lépe... mnohem lépe, než Bibi čekala.

O tom, jak to dopadlo, napsala Bibi dopis svému tatínkovi.

Milý tatko!

Schovala jsem se tady za hromadou latěk, protože nechci jít s tím šedivým pánem a s tou paní, a jestli ti náhodou napíše policie, že jsem provedla něco moc špatného, nic si z toho nedělej. Protože jsem to udělala jen kvůli mamince. Ale taky trošičku kvůli čápům. Vlastně jsem to vůbec nechtěla udělat. A zrovna když mě odváděli na policii, přijel v kočáře ten pán a paní, předtím ale seděli na hřbitově u maminky a já jsem je vyhnala, ale slušně, aby sis, nemyslel. A když mě uviděli, dali zastavit kočár a ten pán pošeptal něco strážníkům a vytáhl z tobolky nějaké peníze, myslím, že to bylo asi deset korun. A měl jsi je potom vidět, myslím ty strážníky, no a pak jsem odjela s tím šedivým pánem a s tou paní kočárem do hotelu a tam mi dali všechno, co ráda jím, a pak se mě vyptávali, jestli bych s nimi nechtěla jít k nim, že bych měla svůj vlastní pokojíček s růžovými hedvábnými záclonami a pantoflíčky s labutěnkou a velký dům s věžičkou pro panenky a loďku, abych mohla jezdit po jezeře kolem zámku, a jezdeckého koně.

Ale já hned poznala, že to jsou takoví lidi, co kradou děti, a tak jsem jim řekla, že se jenom rozloučím s tou hodnou paní, co u ní bydlím, aby na mě počkali, a pak jsem se tu rychle schovala.

Jen aby mě nenašli, já jsem jim totiž vypravovala na hřbitově, že komtesa z Huitfeldtů, kterou jsem tam přeškrtila, byla moje maminka. Kdyby mě náhodou hledali u tebe, musíš nařídít Sorensenovi, aby je sebral. Až na to, že kradou děti, jsou jinak milí a ta paní mi darovala opravdovské, maloulinké zlaté hodinky, ale možná že nejsou ani zlaté a že mě tím chtěla jen navnadit, jako se myši chytají na špek.

Tatko, musím ti toho tolik povídat o mamčině hrobečku a moc se mi po Tobě stýská. Víš, je to otrava, když tu musím sedět tak docela opuštěná. Kdybych tu měla aspoň svou želvu, hned by mi bylo veseleji, a taky nevím, kde dnes budu spát. Ale jestli bude svítit měsíček, půjdu možná k moři a tam najdu jantar a dám si z něho udělat řetízek na krk a najdu mořskou pěnu, z té bude mít můj jediný, zlatý tatíček dýmku. A teď dobrou noc!

Tvá milující Bibi

Byl už večer a zvonilo klekání, a Bibi pořád ještě seděla mezi latěmi. Hlas zvonku zněl mírně a velebně, to bylo jiné zvonění než ten její zvon dnes odpoledne, to byl takový hluk, že jí to div neprorazilo bubínky. Vzpomněla si na toho pána a tu paní. Nebylo by vůbec špatné mít jezdeckého koně, ale nač potřebuje nakonec cizího, když jednou bude mít vlastní zámek a v něm možná sto jezdeckých koní, kteří budou žrát z mramorových žlabů. Bibi jistě věděla, že koně na zámku z jiných žlabů nežerou. A pak, mít koně od takových lidí, co nedělají nic jiného, než že cestují po světě a kradou děti... To tenkrát určitě jeli vlakem jenom kvůli tomu. Potom si Bibi znova vzpomněla na maminku, které se jistě stýská po tatínkovi a která nedostala k narozeninám ani ten nejmenší dárek.

Najednou Bibi vylezla z hromady latí a šla pomaloučku podél mnoha domů až k hřbitovní zdi. Ale hřbitovní zeď musela přelézt, protože zamřížované dveře na hřbitově byly přece zamčeny. Protože večer, když zvoní klekání, musí všichni lidé odejít ze hřbitova a za posledním se zamkne branka, protože ve spořádaných městech je noční procházení po hřbitově zakázáno.

Když už stála Bibi na hřbitově, zatočila se jí trochu hlava. Teď nějak nevěděla, jestli se jí to nezdá. Člověku se někdy zdají zvláštní věci. Ale vtom vyšel měsíc nad mraky, vyplul z hromady bílých obláček, a Bibi to najednou uviděla. Tam mezi dvěma tmavými cypřiši stál obelisk u mamčin hrobečku. Bibi nedbala na cestičky. Rozběhla se a začala skákat přes cizí hroby a "křížky, neohlížela se přitom napravo ani nalevo, až doběhla k obelisku a oběma rukama objala Ulriku Elišku, rozenou komtesu z Huitfeldů.

Tady byla v bezpečí. Teď už se nebojí strašidel — jestli nějaká jsou; teď už se nebojí vrahů, co nosí po smrti svou vlastní hlavu pod paží, nebojí se ani těch, co byli zaživa pohřbeni. Teď, když je u maminky, nebojí se ničeho na světě.

Ale nepřišla ani strašidla, ani vrahové s hlavou pod paží. Všude bylo ticho. Takové ticho, že bylo slyšet, jak se malí ptáčkové v hnízdečku vrtí a ze sna pípají. V dálce na lukách spustily žáby hlučnou besedu — jak je to možné, že je to sem slyšet? Mezi hroby dupitalo několik ježků! Jaký hluk dovede takový ježek dělat!

Bibi zhluboka vydechla. Chválabohu, že šedivý pán s tou paní jsou pryč. Už si nikdy nebude přát, aby ji ukradli cikáni. Dostala nový nápad, krásný nápad, který ji hřeje. Už ví, co dá mamince k narozeninám. Odepne opatrně zlaté hodinky, které dostala od šedivé paní. Visí na tenoučkém zlatém řetízků a jsou tak maličké a hezounké. Bibi zavine hodinky do kapesníku, který výjimečně neztratila, a položí je na hrob mezi spoustu květin.

A teď, no teď je to tak, jako bychom stáhli záclonu, zhasli světlo a šli spát, protože teď je Bibi docela sama se svou drahou maminkou a nikomu do toho nic není, jak jim spolu uplyne noc.

Elsa Praestová

Drahý, zlatý tatko!

Jestli teď uhádneš, kde jsem, dám Ti svou skříňku s barvami! Jsem totiž u -Elsy Praestové!

U té milé chůvy naší maminky. Není to báječné? Zdá se mi, že jsem v nebi, protože mi tolik vypravuje o mamince. A mám takové tušení, že tu nějakou tu věčnost budu, protože mě Elsa nechce pustit.

Tatko, ale teď Ti řeknu, jak jsem ji našla. Přijela jsem sem s tím hodným starým hodinářem z Tondernu, jak mi ukazoval dílnu a všechny ty hodinky, i co mají uvnitř, to Ti byla krása. A jak jsem přišla do Tondernu, to jsem musela, protože zrovna kolem hřbitova šlo stádo volů, a tak jsem šla za nimi a za skotáky, co je hnali, no ale do Romö jsme s tím hodinářem přijeli lodí.

Můj náčrtník je tak plný, div nepraskne, protože pořád a pořád kreslím. Představ si, že jsem se zeptala jedné paní a ona mi ukázala, kde bydlí Elsa Praestová, a potom jsem přelezla plot a vplížila jsem se do dvora, vzala jsem za kliku a přišla jsem rovnou do takového arkýřku, ale napřed jsem si zula boty. Ale dveře do kuchyně byly jen přivřené a seděly tam u stolu tři ženské a jedly. Pak jsem docela tiše otevřela jiné dveře a přišla jsem do pokoje a tam... představ si, visel na stěně obrázek holčičky a ta holčička byla — maminka. A tak jsem hned věděla, že jsem u Elsy Praestové. Ale nemohla jsem se od maminky odtrhnout, protože takový

obrázek ani doma nemáme. A pořád se tak na mě dívala. Už jsem chtěla ten obrázek vzít a utéct, ale pak jsem si pomyslela, že to nesmím, že má Elsa Praestová maminku taky ráda. Ale venku bylo tak strašné horko a měla jsem takovou žízeň, no a tak jsem usnula. To se mi chtělo proto tak spát, že jsem jela lodí. A také jsem nic nejedla.

Ale jak jsem zas otevřela oči, tak začala Elsa Praestová křičet, jako by se jí zjevilo strašidlo a to strašidlo jsem byla já. Nejdřív myslela, že se jí to zdá, protože maminka prý vypadala zrovna tak jako já, a věřil bys to, tatínku, maminka měla taky vždycky takhle roztrhané šaty. Ale pak mě začala ohmatávat a brala mě za ruce a hladila mě po vlasech, svlékla mi červenou čepičku, takže se mi copy svezly na záda, a když je viděla, tak vykřikla. Protože maminka měla zrovna takové vlasy! A víš, co mi potom řekla! Řekla, že teď klidně umře, protože měla maminku radši než vlastní dceru. A já jsem prý mamince navlas podobná, jenomže nejsem tak hezká, škoda. A když si všimla, že mi z obou punčoch lezou paty, tak se hrozně smála a klekla si ke mně a zrovna ty díry v punčochách mi políbila. Ale divil by ses, teď už tam ty díry nejsou. Protože tady na ostrově nikdo nechodí v roztrhaných punčochách a ani špinaví lidi tu nejsou. A knoflíky taky neztrácejí. Příští rok sem mám jít na celé prázdniny a škoda, že Elsa Praestová nemá chlapce, já bych si ho vzala a mohla bych tady zůstat. Ale Ty bys tu samozřejmě musel být taky.

Jíme z pánve, ta má tři nožky a je měděná a leskne se jako zrcadlo. A večer si sedne Elsa Praestová ke mně a drží mě za ruku a tak dlouho mi povídá o mamince, až usnu. Nejsem sice tak vznešená jako maminka, ale zato nemám takového krkavčího hra-běcího otce. Ale víš co, tatko? Elsa Praestová říká, že nejsou ani tak zlí, ale já vím docela jistě, že jsou.

A dověděla jsem se, že maminka taky ráda utíkala z domu, když byla malá, a pomysli si, po celém kraji jí říkali „ta malá tulačka“! Co tomu říkáš?

A když maminka zahvízdala, přilétli k ní všichni ptáci z celého parku a když přišla s košíkem k zámeckému příkopu, ryby ji poznaly a rychle připlavaly, protože věděly, že dostanou něco na zub. A Elsa Praestová povídala, že se maminka spřátelila s koňmi a ovcemi a prasaty, a když se ráno probudila, sedělo jí na okně plno malých ptáčat, a ještě něco, že prý chodila večer do rytířského sálu sypat myším drobečky, v rytířském sále bylo totiž moc myší. A nahoře ve věži měli spoustu netopýrů a představ si, jednou šla maminka až tam nahoru, protože chtěla netopýrům udělat radost, a sedla si tam docela tiše a netopýři kolem ní létali, protože jsou slepí, však víš, ale mají čich, proto do sebe nevrážejí. Ale najednou se jí zapletl jeden netopýrek do vlasů, nosila je někdy rozpuštěné a měla je kudrnaté. Božíčku, ani Ti to nemůžu dál vypravovat, tak mě to bolí, když si na to vzpomenu. A maminka běžela dolů po třech schodech a křičela a volala, a netopýr přece za to nemoh. A víš, co museli udělat, když doběhla k Else Praestové? Museli mamince ostráhat všechny vlasy a v tom chumáči ležel netopýr — mrtvý od strachu. Věděl jsi to?

Ale teď musím s Elsou Praestovou někam na návštěvu a snad Ti brzy napíšu.

Tvá Bibinka

Blýská se...

Zatímco si Bibi vesele žila u Elsy Praestové a byla s ní dokonce na svatbě na jiném ostrůvku a u sousedů na křtinách — což jsou v Dánsku ty nejveselejší, nej slavnostnější události, kterých se zúčastní spousta a spousta lidí — dostal přednosta Helge Stensen dopis od ředitelky druhé nej lepší školy ve městě. Proč druhé nejlepší? Protože z první nejlepší školy Bibi už dávno vyloučili.

Dopis zněl:

Panu přednostovi stanice Stensenovi, zde Velectěný pane!

Je mi velmi líto, ale musím Vás požádat, abyste svou dceru co nejdříve odhlásil ze školy, jinak bychom byli nuceni ji vyloučit. Jestliže projevují tolik ohledu a obracím se nejdříve na Vás, děje se tak z úcty k památce její matky, rozené komtesy Huitfeldtové, která by, jak doufám, určila jejímu chování jisté meze, kdyby byla naživu, zatímco její otec, jak se zdá, její kousky schvaluje. '

Uvedu důvody, které mě pohnuly k tomuto kroku. Tento krok je ostatně výsledkem usnesení celého učitelského sboru, s výjimkou učitele kreslení, pana Bertelsena, který tvrdí, že Bibi v jeho předmětu neobyčejně vyniká.

V posledním měsíci před prázdninami se Bibi dopustila následujících poklesků: nejméně jedenáctkrát vyskočila z okna na chodbě, když byla pro lenost nebo nepozornost vykázána ze třídy. Z těchto jedenácti případů se navrátila jen dvakrát ještě téhož dne do školy. V těch málo dnech, kdy strávila předepsaných pět hodin ve škole, dávala neustále podnět k neklidu a vyrušování. Tak například dala, jak sama doznala, kolovrátkáři peníze a pohnula ho k tomu, aby tři hodiny nepřetržitě hrál na školním nádvoří. Museli jsme zavolat policii, abychom ho přiměli k odchodu. Ačkoli jí to bylo několikrát co nejdůtklivěji zakázáno, neobjeví se nikdy ve škole bez nějakého zvířete. Jednou je to straka, jindy želva a zase jindy kočka.

Dále nakreslila do školní kroniky, která má být později uschována v zámeckém archívu, všechny učitele a učitelky tak, že je to proti veškerému respektu. Perořízkem vyřezala na sedmi hlavicích věšáku, který je na chodbě, obličejy, které nejurážlivějším způsobem karikují její učitele a učitelky.

Ačkoli je značně nadaná a učení jí nepůsobí obtíže, přichází do školy často naprosto nepřipravená. Dá-li si záležet, dovede psát téměř bezvadnou dánštinou, ale její slohové úkoly a diktáty se hemží chybami, za které by se stydělo šestileté dítě.

Nejeví ani lítosti, ani studu nad svou nevědomostí v nejprostších věcech, např. když neví, kdy byla objevena Amerika, kde pramení Dunaj, kolik bylo malých proroků atd.

Nelze tvrdit, že by Bibi lhala, ale říká často věci, které nemají s pravdou nic společného. Tak vypravuje spolužákům, že může létat, kdy se jí zachce, a že poplave do Anglie. Očítí svědci dokáží, že si Bibi hrála s houfem obyčejných uličníků na „kolo kolo mlýnský“ v kostele, který byl náhodou otevřený. Nezmiňovala bych se o tom, že jsem na vlastní oči viděla Bibi sedící obkročmo na koni, který vezl náklad piva, a že tak jezdila po ulicích, kdyby to nebylo důkazem, že nemá ponětí o tom, co se sluší pro dobře vychované dítě.

K tomu ještě přistupuje okolnost, že se nezalekla vztáhnout ruku po cizím majetku, když násilně otevřela ne méně než šest králičích chlívků.

Mým úmyslem bylo ponechat Vám volbu, abyste buďto Bibi odhlásil, nebo ji tak důkladně potrestal, že by jí to bylo ponaučením do budoucna.

Bibi nemá před ničím úctu, leda snad před pořádným výpraskem, který patrně ještě nikdy nedostala. Ale protože dodnes — je to už šest dní, co škola začala — neuznala za vhodné se zde objevit, jest i moje trpělivost již u konce. S opětovným výrazem politování v úctě

Žofie Fagerlundová, ředitelka

Když Bibin otec dočetl toto psaní, usedl do své lenošky, zapálil si dobrý doutník a chvilku přemýšlel. Potom vzal dopisní papír a napsal:

Vážené paní ředitelce,

slečně Žofii Fagerlundové

Dovoluji si odhlásit svou dceru Bibi od počátku tohoto roku z Vaší školy.

V úctě Helge Stensen

Pak se usmál, dokouřil svůj doutník a ještě jednou si přečetl poslední Bibiny dopisy. Věděl dobře, že Bibi není vždycky taková, jaká by měla být, ale také věděl, že v hloubi srdce je dobré děvčátko, a to je hlavní věc.

Ale téhož večera dostal ještě jiný dopis:

Klinterborg 20. srpna

Panu přednostovi stanice

Helgemu Stensenovi

Náhoda nás podruhé svedla s naší vnučkou, kterou jsme našli v nevylicitelně zuboženém, špinavém a zdivočelém stavu. Jen našemu energickému zásahu děkuje, že nebyla předvedena na policii. Což je opravdu možné, že se Ulrika Eliška s Vaším vědomím a svolením toulá po světě s tuláky a jinou sebrankou? Víte, že používá výrazů, které jinak slyšíme jen od pohánků? A dal jste své svolení k tomu, aby odložila jméno, jehož se

jí dostalo při křtu?

Když jsme před devíti lety vyslovili naléhavé přání, že bychom si vzali k sobě osiřelé dítě po své nešťastné dceři, učinili jsme to proto, abychom jí poskytli vychování, jež by bylo důstojné jediné dědičky Klinteborgu.

Zdráhal jste se vydat nám dítě — a jaké jsou důsledky? Zajisté se nedíváte, že jsme se snažili získat zprávy o naší vnučce a dověděli jsme se věci nejneuvěřitelnější. Tak například víme, že soustavně zanedbává školu, že dává svým spolužačkám špatný příklad, že byla z první školy vyloučena a že rodiče svým dětem zakazují, aby se s ní stýkaly. Ale víme ještě mnohem více. Víme, že ji lidé viděli mezi tlupou pověstných opilých skotáků, s nimiž přenocovala ve stodolách a venkovských hospodách. A to vše ve věku, kdy si jiná děvčátka hrají ještě s panenkami!

Přesto přese všechno je Ulrika Eliška dítě tak půvabné a rozumné, že ji každý musí mít rád. A hraběnka i já soudíme, že přesto přese všechno by se mohla ještě polepšit, kdyby se dostala pod pečlivý dozor.

Přenecháte-li nám dítě bez průtahů, splníte tím nejen svou povinnost k dítěti, ale dáte nám i trochu zadostiučinění za zármutek a hanbu, které jste na nás uvalil tím, že jste naši dceru zlákal k sňatku.

Ulrika Eliška, jak se jmenuje a jmenovat má, netuší, že jsme jejím dědečkem a babičkou. Prosíme Vás, abyste ji v této nevědomosti ponechal a přenechal jejím vlastnímu přání, chce-li se přestěhovat na náš statek.

Nebudeme jí bránit, aby Vám tu a tam napsala, ale bylo by lépe, kdyby první léta o Vás ani neslyšela, ani Vám nepsala.

Kdybyste i tentokrát zamítl naši žádost, zrušíme v závěti všechny nároky, které by po naší smrti mohla Ulrika Eliška uplatnit na náš majetek.

Ve vší úctě

Jáchym, hrabě Huitfeld-Klinteborg

Když dočetl Bibin otec tento dopis, byl velice bleďý, ale pak se mu vehnala krev do tváří až k čelu. Zařal pěsti a díval se před sebe se svrštělým obočím. Zvedl se a šel do pokoje, kde byly schovány všechny věci a nábytek po Bibině matce. Ve všech vázách byly květiny a nikde ani smítka. Odemkl skříňku z růžového dřeva, drahocenně vykládanou, a vyndal z ní svazeček dopisů. Byly to dopisy, které mu psala Bibina matka. Rozvázal stužku a začal číst. Slzy mu kanuly po tvářích, ale na rtech se mu objevil úsměv — a úsměv tam zůstal. Něžně ovázal opět stužku kolem dopisů a zamkl je do malé skříňky. Pak se vrátil do svého pokoje, dvojnásob vzpřímený a hrdý než jindy. Usedl k psacímu stolu a napsal:

Panu hraběti Jáchymu Huitfeldovi na Klinteborgu

Především se musím co nejrozhodněji ohradit proti označení „nešťastná“, jehož jste užil pro mou zemřelou choť. Její poslední posunek byl polaskáním a zemřela s úsměvem na rtech. Nikdy jsem v jejích nádherných očích nespatriil ani stín lítosti. Byli jsme spolu dokonale šťastni v těch krátkých letech manželství, jichž nám bylo dopřáno. Vím, že manželství mezi příslušníky šlechty a občanského stavu platí v jistých kruzích za mezalianci. Ale nedovolím, abyste se Vy nebo kdokoli jiný mi odvážil říci, že se Ulrika Eliška snížila, když se stala mou ženou. Tolik o této věci.

Nemyslím, že by byl na světě člověk, který by dovedl přimět Bibi k tomu, aby odolala svému tuláckému pudu, který má — jak se zdá — v krvi. Projevovalo se to ještě dřív, než dovedla správně mluvit. Zpočátku jsem se neustále bál, že ji potká neštěstí, ale člověk přivykne všemu. A mimoto, Bibi a já jsme přáteli; vypravuje mi o všem, co dělá, já jí důvěřuji a rozumíme si.

Bibi byla vyloučena nejen z jedné školy, jak uvádíte, ale v těchto dnech také z druhé. Chci jí nyní nechat volbu, aby se buďto přestěhovala na rok do Klinteborgu, nebo ji dám do švýcarského penzionátu.

Jméno Bibi si vyměnila s přítelkyní a neradím Vám, abyste ji nazývali jinak. Brzy se přesvědčíte, že Bibi nelze nutit ani jí vyhrožovat.

Až bude dospělá a bude si moci utvořit vlastní úsudek, bude záležet na ní, přijme-li dědictví lidí, kteří se zrekli její matky, či odmítne-li je. Za svého pobytu na Klinteborgu mi bude Bibi psát tolik dopisů, kolik jí její srdce nadiktuje. Vyhrazuji si ovšem právo odpovídat na ně, uznám-li to za nutné.

Bibi není doma, nevrátila se dosud ze svého posledního, neobvykle dlouhého „výletu“, ale vím, že je v

dobrych rukou a očekávám ji v nejbližších dnech. Jakmile se Bibi rozhodne, podám Vám zprávu.

Ve vsí úctě Helge Stensen

Bibi má volit

Šedivý pán a šedivá paní by byli sotva poznali úhlednou dívčinku, která vyskočila z oddělení první třídy čistá a svěží, v čerstvě nalakovaných dřeváčcích — které dostala od sedláka z ostrova Fanö — a v zbrusu novém kroji z ostrova Romö, který jí darovala Elsa Praestová. Vlekla ohromnou cestovní kabelu, kterou dostala od jiné sousedky z ostrůvku. Byl na ní pestrým křížkovým stehem vyšíty kostel, mlýn, jelen, pět kachen v kaluži a myslivec s puškou na rameni.

Bibi se hnala jako vítr přes nástupiště do úřadovny. Ještě než mohl tatínek vzhlednout, ovinula mu obě paže kolem krku a cvrlikala hned u jeho levého, hned u pravého ucha. Několikrát se pokoušel také sám něco říci, ale marně. Bibi byla jako vodní roura, která praskla a přetéká, a než se člověk naděje, zaplaví ulici. Sedla si nahoru na psací stůl, knihy a spisy odsunula stranou, klátila nožkami v dřeváčcích a povídala, povídala a povídala. Uprostřed řeči seskočila a předtančila jeden z tanců, který se naučila při svatbě na ostrově. Potom šeptem vyprávěla o mamčině hrobě a políbila tatku za ucho za to, že tam letos nejel. Najednou vyběhla ze dveří a vrátila se teprve za chvíli s čápem Jensem v náručí, předoucí kočičkou na jednom a krotkou strakou na druhém rameni a s kozou Mettou v patách. „Tatko, tatko, ještě mě poznal!“

„Kdo tě poznal?“

„Jens. Sláva!“

Bibi otevřela cestovní kabelu, vyndala své poklady a pusa se jí přitom nezavřela. A najednou kočka skočila — šup na uzeneho úhoře, kterého Bibi schovávala pro tatku, a šup s balíčkem do kouta. Straka za ní. Bylo to tak směšné, jak se kočka se strakou tahaly o úhoře, že se Bibi rozesmála, až se rozkašlala. Konečně se Bibi tak dalece uklidnila, že byla schopna zachránit zbytek úhoře.

„Tak, a teď poslouchej, Bibi!“ pravil tatínek, „musím s tebou vážně promluvit!“

„Jé, a musí to být?“

Tatínek jí položil ruku na ústa. „Teď buď zticha, Bibi, a poslouchej. Je to opravdu vážné. Slečna Fagerlundová mi psala, že...“

Bibi mu dala pusu: „Ale nech slečnu Fagerlundovou. Já teď na ni nemám náladu. Víš, tatko, Elsa Praestová chodí doma jen v punčochách. Tam tak chodí doma všichni.“

„Bibi, když mě nenecháš domluvit, budu se vážně zlobit!“

Bibi vylovila z tatkovy kapsy hodinky. „Jak dlouho budeš mluvit vážně? Pět minut?“

„Ano. A možná že ještě déle!“

Bibi vzdychla, ale najednou vyskočila: „Vrátím se hned, tatko.“

Helge Stensen pokrčil rameny. Byl už na to zvyklý, že Bibi vždycky vyhrála. Ale tentokrát chtěl a musel se pokusit zůstat pevný. Ať Bibi pozná, že je na světě pevnější vůle než její vlastní. Bibi zmizela s celým svými zvěřincem, ale brzy se vrátila se spoustou jiných věcí: „Tak, tatko, zatímco budeš vážně mluvit, ušlehám si vajíčko s cukrem a zařadím si nové známky do alba. Ty... nechtěl by sis zahrát obrázkové loto?“ Pohlédla na něho jaksi udiveně. „Ty, tatko, já docela chápu, že maminka s tebou provedla tu melisanci, protože na celém světě není krásnější člověk než ty!“

Bibi třela rychle vajíčko s cukrem, až v hrnečku kloktalo. Tatínek začal: „Bibi, je ti teprve jedenáct let a vyloučili tě už ze dvou škol...“

„Z jedné, tatko, nepodváděj.“

„Ze dvou. Slečna Fagerlundová tě také vyhodila.“

„Slečna Fa...?“ Bibi trochu protáhla obličej, ale v nejbližším okamžiku zazářila: „Sláva!“

„Ale tady v místě už není žádná jiná škola.“

„To je fuk, tak půjdu zpátky na obecnou. Tam budu moct běhat v dřeváčcích jako chudé děti, ne?“ „Bibi, to

není k smíchu, že tě ze dvou škol vyhodili. Tak to dál nejde. Musíš se přece trochu učit!“ „Hm, trochu učit! Nevychodili mě přece pro učení. Jakmile si něco jednou přečtu, dovedu to hned nazpaměť. Jen se zeptej slečny Fagerlundové. A já náhodou vím, jak se dává telegrafní kabel pod oceánem a jak se jmenují všichni ptáci a že se má datlovi uvázat na strom kus slaniny, a že když je v domě tchoř, dává pozor, aby tam nevlez jiný tchoř, docela jako strážník, a...“

„Bibi, tak už jednou mlč a poslouchej! Dostal jsem psaní od mamčiných rodičů...“

„Chyť to psaní a hod' ho do kamen, taťko, hod' ho do kamen! Co je nám do jnich! Ale teď poslouchej zas ty. Když jsem šla tehdy s těmi skotáky, potkala jsem psa, myslím, že to byl řeznický, a víš kolik blech jsem mu našla? Dvaatřicet!“

„Bibi, dědeček s babičkou by si tě rádi vzali k sobě a vychovávali tě!“

„Tak, to že by chtěli? Ale já se nedám vychovávat od takových nestvůr, co by si daly ruku urazit!“

„Povede se ti tam jistě v každém směru dobře...“

„Taťko, jestli řekneš ještě slovo!“

„Říkám ti jen tolik, Bibi. Máš na vybranou mezi Klinteborgem a švýcarským penzionátem!“

Bibi vyskočila: „Nikdy, co budu živá, taťko, nikdy! A kdyby pro mě přijeli se zlatým vozem s dvaceti bílými slony místo koní!“ Dupe a je celá bez sebe. „Ty už o mě nestojíš a jen koukáš, jak by ses mě zbavil!“

Na tatínkově tváři se mihne úsměv: „Šla bys tedy raději do švýcarského penzionátu?“

Bibi hluboce vydechla a přemítala: „Do Švýcar? Tam jsou Alpy a Mont Blanc a Mount Everest...“

„Ne, Bibi, Mount Everest je v Indii, Mont Blanc a Alpy jsou ve Švýcarsku.“

„Jo, to jsem přeci řekla. Je tam věčný sníh?“

„Na Mont Blanku ovšem.“

„Jo, a čokoláda. Všichni Švýčari jedí pořád čokoládu. Kdybys za mnou každou neděli přijel, mohli bychom vylézt na všechny ty hory. A víš, co pak uděláme? Slezem po druhé straně do Itálie, víš, co je papež. Ten si dává líbat palec u nohy, jé, to asi lechtá! A pak se budem vozit gondolou. A taťko, dá se v Africe najmout velbloud?“

„Bibi, já nemluvím o Africe ani o Itálii, nýbrž o penzionátě ve Švýcarsku.“

„Já vím. Ale co když ho budu mít dost?“

„Chceš říct, že pak utečeš. Ale z penzionátu se neutíká, pamatuj si to.“

Bibi stáhla koutky úst. „Uvidíš, že vymáznu, kdykoli budu chtít!“

Tatínek však skončil debatu. „Hlásí se vlak ze severu, Bibi, musím jít. Tak ujednáno. Ještě dnes večer napíšu do Švýcar a přihlásím tě. Už jsem se poptal po ústavu. A konec.“

Bibi vyšla velmi potichu z místnosti. Byla tak zamyšlená, že zapoměla i na ušlehané vajíčko. Bylo to strašné. Nikdy by to do taťky neřekla, nikdy. Ale že taťka mohl jen na okamžik myslet na to, že ji pošle k té hraběcí pakázi, to byla zrada. To ať ji rovnou předhodí dravým šelmám jako křesťanské mučedníky (i když se to už nedělá). Nebo ať ji uvrhnou do jámy lvové jako Daniela. Ale hrabatům? Aby jí nakonec taky urazili ruku, až by se chtěla vdát?

Vlastně předtím ji napadlo, že by ráda věděla, jak ten Klinteborg vůbec vypadá. Ale teď ho nechtěla vidět, zanic na světě. Ty Švýcary..., ale když si pomyslí, že bude někde, kde se musí člověk strašně dobře chovat, sedět rovně a nepromluvit slovíčko, když se ho neptají, a ještě k tomu ani nesmí utéct... to je už úplná hrůza.

A když ani vlastní otec člověka nemá rád! To se už můžete rovnou položit a umřít. Když už tak jako tak nemáte maminku. A jak se Bibi těšila, až se vrátí domů, že bude tatínkovi všecko vypravovat a budou spolu veslovat po řece a vezmou s sebou i Jense a třeba i Mettu, a večereli by na loďce nebo v kupě sena... A zatím on se stará jen o to, jak by se jí zbavil.

Bibi se najednou rozběhla, jako by ji někdo štvál. Proběhla všemi pokoji, vletěla do své komůrky, přibouchla dveře a zamkla se. Vrhla se na postel a dala se do pláče. Vlastně to nebyl pláč. Kňučela a vzlykala nahlas, hryzla deku a chtěla se uplakat k smrti, aby to taťka měl... Spojit se s hrabaty, aby se jí zbavil! Vždyť není ani o vlasek lepší než ti, co kradou děti a prodávají je krasojezdcům! Co aby teď běžela do přístavu,

schovala se v podpalubí některé lodi a odjela do Ameriky? Nebylo by to lepší? A zůstala by tam mnoho a mnoho let, aby taťku potrestala za to, že už o ni nestojí?

Bibi jednou slyšela vypravovat příběh o holčičce, která se jmenovala Drahomíra Slepíčářová a byla tak chudá, že neměla nic než jednu díži. Tu pustila na moře, ze zástěry si udělala plachtu a hůl od smetáku si vztyčila jako stožár a tak plula Drahomíra Slepíčářová do širého světa a nakonec dostala prince za manžela. A Bibi má přece loďku a bylo by v ní místo i pro Mettu a Jense a želvu, i pro kočku z Korcová dvora. Ale přece se taková loďka jaksi nehodí na delší plavby (to Bibi věděla, jako každé dítě v Dánsku). A kdyby se utopila, taťka by strašně plakal, protože by to přece jenom byla jeho vina.

Bibi plakala a plakala, dokud mohla slzičku vymáčknout. Vždyť víte sami, jaké to je. Zpočátku to jde znamenitě a zdá se vám, že oči jsou nevyčerpatelné jak dešťové mraky. Ale za chvíli jsou všechny slzy spotřebované a nemůžete plakat dřív, než se zas udělají nové. A to někdy trvá dlouho. Bibi se snažila ze všech sil, ale nevynutila už ani slzičku. A pořád ještě byla tak strašně nešťastná jako předtím.

Najednou ji napadlo, že Ulina sestra Jetta byla také ve švýcarském penzionáte. Hned k ní musí jít a vyptat se, jaké to tam je! Vyřítla se ven, tak jak byla, celá uplakaná, a běžela ulicemi.

Doma u Jetty se srazila nejdřív s Ulou. A Ula jí vypravovala, že slečna Fagerlundová říká ve všech třídách, aby si dívky nebraly Bibi za vzor a nedělaly rodičům takový zármutek jako ona. Bibi uhodila do stolu: jen ať se slečna Fagerlundová netrápí, že dělá rodičům zármutek, když má těch rodičů stejně půlku! Potom přišla Jetta a Bibi se jí vyptávala na všechno, jak to chodí ve švýcarské škole. Jettina maminka dala děvčátkům meloun. Jindy jedla Bibi melouny k smrti ráda, ale dnes jí i meloun vázl v krku. Pak jim všem dala Bibi rychle dobrou noc, jen aby už byla na ulici a mohla zůstat sama v parku mezi stromy. Na jednom konci parku hrála hudba a na druhém byly hřbitovy, katolický a židovský; ale nikdo z mrtvých, ať křesťan nebo žid, nemohl být tak smutný jako Bibi, která tu bloudila mezi stromy a objímala jeden po druhém a osušovala si oči na jejich tvrdé kůře. Byla tak strašně nešťastná, že si myslela, že teď jistě zármutkem umře.

A opravdu, je vlastně divné, že člověk málokdy umře žalem, ale je to tak. Bibi pořád něco říkalo: Co mám dělat? Co mám dělat? Kolikrát jsme se už my také ptali: Co mám dělat? A když jsme se hodnou chvíli takhle ptali, promluvil v nás jiný hlas a odpověděl nám.

Jetta totiž vypravovala o Švýcarsku hrozné věci. Každý večer v osm hodin tam zavřou velkou železnou závorou. Není ani pomyslení, že by člověk mohl utéci oknem. Na oknech jsou všude mříže, prý je tam mají proto, aby někdo nevypadl. A když se jde na procházku, jde jedna učitelka před vámi a druhá za vámi. A musíte sedět jako byste spolkli pravítko. A když je k jídlu něco, co jíte rádi, nesmíte se toho ani pořádně najíst, protože se to nesluší. A žít musíte pořád jenom za tou silnou železnou závorou! Tak co má člověk z toho sněhu a z hor, když ho v osm zavřou a za vámi i před vámi chodí učitelka! To můžou člověka rovnou zapřáhnout a dát mu do úst udidlo jako těm chudákům koním!

Tu noc se Bibi uplakala do spánku. Náhodou byla sobota, jediný den, kdy chodil tatínek večer pryč. Chodíval si do klubu zahrát kulečnick a šel i dnes. Ale neustále se mu v duchu objevovala Bibina vyděšená a rozhořčená tvářička a když se přitom snažil trefit obě koule ze slonoviny, pokaždé je minul, protože se mu do toho připletl Bibin obličejíček. Nakonec toho nechal a dal svému společníkovi dobrou noc. Když si vzpomněl, že jeho malá Bibi, jeho miláček, třeba už za několik dní pocestuje do Švýcar, nebo se vydá na to panství, kde se všichni budou snažit, aby mu ji odcizili, bylo mu tak bolestně u srdce, že šel ulicí nějak shrbeně.

Bylo už pozdě a myslel si, že Bibi už bude jistě spát. Polehoučku otevřel dveře její komůrky, aby se na ni podíval. Ale když se sklonil nad její postýlkou se svíčkou v ruce, oči se mu zarosily a byl by málem upustil svícen. Tu ležela jeho malá Bibi, tvářičku naběhlou pláčem, a ještě ve spaní se jí prodíraly slzy zpod víček. Její nové dřeváčky, kterými v kanceláři tak rozpustile klátila, stály u postele špičkami dovnitř, jako by také truchlily. Na podlaze ležel krásný kraj z Romö, červené punčochy a červená čapka. Zaslechl tiché zaškrábání. Co to? Přicházelo to z postele. Opatrně nadzvedl cíp příkrývky: ležela tam želva a škrábala, aby se dostala ven. Bibi ji držela v náručí, zrovna jako dřív ve spaní chovala panenku.

Helge Stensen dlouze a zhluboka vzdychl. Co má dělat? Kapka vosku skanula na Bibinu tvářičku a vzbudila ji. Bibi otevřela oči, oběma ručkama objala otce kolem krku a zašeptala: „Taťko, ono by bylo nejlepší, kdybychom si my dva něco udělali, protože já jsem tak nešťastná, tak nešťastná!“

Přednosta se musel tak divně zasmát, že raději podržel svíčku trochu šikmo, aby na něho Bibi neviděla. Vosk jí kapal na krček. „Ale Bibi, tak mi přeče řekni, proč jsi tak nešťastná. Vždyť jsi jindy celá nadšená, když se můžeš podívat do světa. Co máš proti Švýcarsku?“

„Ach, ta hrozná vrata, co se v osm zamknou! Se závorou! A nemůže se utéct a nic. A před sebou mít učitelku, jako když jde ožralý se dvěma strážníky. .. Ach taťko. Kdybych radši umřela!“

Helge Stensen cítil, že by se už nemohl dlouho přemáhat, musel to skončit. Usedl na pelest postele a vtom Bibi sfoukla svíčku. „Světlo mě píchá a potmě se lip mluví!“ A pak spolu začali vážně mluvit.

Skončilo to tím, že si vzájemně vyšli vstříc na půl cesty. Tatínek dovolil, že se Bibi nemusí rozhodnout hned, jestli chce jít do Klinteborgu nebo do Švýcar. Pojede nejdřív tajně, aniž bude někdo něco tušit, na Fünen, kde je ovšem ten Klinteborg, a všechno si tam v klidu prohlédne. Kdyby se jí Klinteborg líbil, mohou si o tom ještě jednou klidně promluvit. Když ne, budou spolu hledat nějaký švýcarský penzionát, kde se vrata tak brzy nezavírají na železnou závoru.

Cesta do Klinteborgu

Druhý den odcestovala Bibi nočním vlakem, který tudy projížděl. Nastrojila se, byla čistá a hezky oblečená. Zpod čapky vykukovaly dva copy tak vykartáčované, že se leskly jak lakové střevíce.

Měla u sebe rukavičky pro případ, že by se setkala s někým z té hraběcí společnosti. To aby viděli, že chodí stejně elegantně oblečená jako oni.

Byla by ovšem jela raději ranním vlakem, protože se člověk může dívat z okna, ale to nešlo, protože než odjela, musela si jít ještě posedět do zahrádky k svému milému hrobečku a rozloučit se s čápem Jensem, želvou, strakou a všemi loutkami a vzít tam i Mettu, ale tu musela přivázat, protože už jednou nahlodala jabloně. Seděli tu všichni pohromadě, a když je Helge Stensen takhle viděl, poněkud mu zvlhly oči.

A teď už sedí Bibi ve vlaku a jede k jihu. První stanice je Århus, kde je chrám a bývají tam slavné výroční trhy s kolotoči a bleším divadlem a střelnicí, co v ní můžete vyhrát celý jídelní příbor.

A teď přijde Skanderborg. Skanderborg leží na jezeře a tam právě dlel král Valdemar, když dostal zprávu, že jeho choť, královna Dagmar, umírá. To je ta slavná královna z Čech, která je pochována v chrámu v Ribe a žila tu v době, kdy v Dánsku stavěli tak nádherné lodi. Když králi Valdemarovi donesli smutnou zprávu, vsedl na kůň a hnal se šíleným tryskem přes jutské vřesoviště a za ním cválalo sto služebníků na smolně černých hřebcích. Ale král jel tak rychle, že je všechny o kus předejel a dojel do Ribe sám. Ale královna už byla mrtvá. Král Valdemar ji polibkem ještě přivolal na okamžik k životu, ale už se na něho jen jedinkrát slabě usmála. Tak o těch dvou vypravuje proslulá dánská balada a zní to jako pohádka, ale prý je to pravda. Bibi zná náhodou tu báseň nazpaměť.

Když se jede kolem Horsensu, není to hezké, protože právě před městem je věznice se všemi těmi

ubohými vězni. Měsíc svítí na velkou červenou budovu. Bibi přemýšlí o tom, že vězni jsou na tom ještě mnohem, mnohem hůř než ona, a ráda by je pohladila nebo jim něco dala nebo jim aspoň vypravovala něco hodně veselého. Jak asi rádi by šli na ulici, i když by šla jedna učitelka vpředu a druhá vzadu. A mimo tyto myšlenky trápí Bibi ještě něco jiného: ani neví, jestli tam sedí ještě její lupič se zmijí, nebo už tam není. Protože, když mu posledně napsala k vánocům a poslala mu dáreček, nedostala žádnou odpověď. Třeba zármutkem umřel nebo zase přešel zed'...

A než se nadějete, jste ve Fredericii, kde se musí vždycky zastavit, protože se tu vlak převezé prámem přes vodu na Fünen a do Sjaellandu a dál do Kodaně. Jinak ve Fredericii není nic zajímavého, ale počkat! Vlastně přece něco. Když přijedete vlakem a vejdete do čekárny, je tam v kteroukoli dobu ohromný dlouhatánský stůl, na něm plno mís a na těch mísách je obrovské množství obložených chlebičků. Všichni cestující si hned sednou a berou si a pijí kávu. Číšníci nepřetržitě pobíhají sem a tam, s konvicí v jedné a s mísou chlebů s máslem v druhé ruce, a obsluhují.

Tentokrát Bibi cestuje jako vznešená dáma. Má u sebe dvě zbrusu nové desetikoruny, které má pečlivě složeny v tajné kapsičce na rubu šatů. Kapsička je zapnutá na perleťový knoflíček, protože Bibiny kapsy — no... Bibi si našla dobré místo u velkého stolu, mezi dvěma mísami plnými obložených chlebičků a dvěma stříbrnými košíky s různým sladkým pečivem, kterému se v Dánsku říká „vídeňský chléb“.

Objednala si šálek kávy, protože po kávě je prý člověk bdělý. Ale najednou si Bibi všimla, že v koutku u dveří stojí dvě malé děti, které se drží za ruce. Mají na sobě hadříky a jejich pleť je taková, že se pozná na první pohled, že to jsou Italové nebo cikáni. Jistě nemají peníze. Bibi na ně zamávala a zavolala, aby šly k ní. Ale ony dánský nerozuměly, musela jít k nim sama, vzít je za ruku a přivést ke stolu. Tomu děti porozuměly. A hned Bibi objednávala suverénně ještě dvě kávy a ukázala na mísy: „Tak se do toho dejte!“ Číšník si ji prohlédl. Věděla, co to znamená, číšník si myslí, že to snad Bibi nebude moci zaplatit. Proto vytáhla opatrně jednu z desetikorun a chvíli si s ní pohrávala. Obě děti se pustily pořádně do jídla. Mlaskaly a žvýkaly jako malá prasátka, která poprvé žerou z korytka. Zatímco hodovaly, Bibi si vytáhla papír a tužku a už psala:

Můj zlatý tatko!

Ještě dobře, že jsem se nemusela hned rozhodnout, kam půjdu radši, protože mi z toho hlava div nepraskla, a teď se chci teprve podívat, jak ten Klinteborg vypadá, a jsem ještě od hlavy k patě celá čistá, protože jsem celou dobu seděla v první třídě.

A tenhle dopis vhodím do severního vlaku, protože známky se dostanou u číšníka. Snědla jsem čtyři chleby a úhoře s míchaným vajíčkem a ty dvě děti snědly asi deset chlebů a dvě zmrzliny. Na nebi je plno hvězd a já, já se tak těším na tu plavbu! Sednu si dovnitř do vlaku, to je asi ohromné, když vagóny přejiždějí na trajekt. Ale až se sejdu s tou hraběcí sebrankou, povím jim pořádně, zač je toho loket, to se spolehni! Kdyby jen ta škola v těch Švýcarech nebyla tak hrozná, já bych tak ráda šplhala po Alpách. Dobrou noc!

Tvá Bibi

P. S.

Tatko, ne abys zapomněl, že jsem Ti nedala svatosvaté čestné slovo, že pojedou vlakem přímo do Klinteborgu, ale dám si pozor, abych se po cestě neumazala. Ale nikdy jsem ještě nebyla na Fynu, vždycky jsi říkal, že tam nesmím a je toho tolik, co rozhodně musím vidět, taky se chci podívat na malý domek na Odenském jezeře, kde bydlel Andersen, co napsal ty krásné pohádky. Toho já mám ráda, toho bych chtěla za dědečka! Už je signál, sbohem, sbohem.

Bibi se vede velmi špatně

Bibi nejela ještě nikdy na trajektu... takové prazvláštní přepravní lodi pro vlaky, přes mořskou úžinu. Provádí sice všelijaké hlouposti, ale když jí tatínek určitým způsobem řekne, že něco nesmí dělat, pak to také neudělá. A tatínek často řekl: „Bibi, prosím tě, ať jedeš kamkoli, zůstaň v Jutsku a nejezdí prámem na Fyn,

protože tam je tvůj dědeček a babička!" To působilo víc, než kdyby byl řekl: „Nejezdi na Fyn, protože jsou tam hadi a krokodýli!"

A teď jí konečně sám dovolil, aby se tam podívala. Tolik už byla na ten trajekt zvědavá! I na zámek! Ale nijak nestála o to, aby poznala také vznešené příbuzné. Ano, tisíckrát raději penzionát, jen kdyby tam neměli ty odporné mříže! O Švýcarech Bibi věděla, že je to zajímavá země s tolika velehorami, že se je člověk nenaučí nazpaměť ani za sto let. V těch horách můžete zabloudit a spadnout do propasti — třeba i bezedné, ale nezmrznete, protože by hned přiběhl pravý bernardýn s lahví rumu na krku a zachránil by vás a odvedl by vás ke klásteru. A tak by Bibi aspoň viděla, jak vypadá opravdový klášter s mnichy. To by nemuselo být špatné. Ale ta nemožná vrata...

Ale co se dělo s Bibi dál kromě toho, že hrozně moc přemýšlela? Napřed zaplatila všechno jídlo, které snědly ty dvě černé děti. Opravdu to stojí spoustu peněz, když se mají dvě děti najíst, až víc nemůžou! Ve skutečnosti se pak vzaly za ruce a šly pryč a ani se s Bibi nerozloučily, ani se neusmály... no, vždyť nedovedly dánský.

A potom se Bibi dala s celým proudem cestujících k přístavu, kde si nadšeně prohlížela trajekt. Loď byla osvětlená jak výkladní skříň o vánocích a obrovská, že se v ní tajil dech. Nu... všichni nastoupili, námořníci pobíhali sem a tam a uzavřeli vchod silnými železnými řetězy a bum — bum — bum — zaburácelo to jak opravdové rány z děla, vlak totiž právě vjížděl na trajekt. Jen aby nezajel moc daleko, sice by sjel do vody! Ale ne, už stojí. Bibi to nedalo, musela do všech vozů aspoň nakouknout a vplížila se i do oddílu, kde byl přepravován dobytek. Krávy to měly dobře zařízené, ale horší to bylo s vepří... ti ubožáci tady skomírali, pištěli, pokud ještě mohli pištět, leželi tu jeden přes druhého jako slanečci...

Jak už známe Bibi, nemohla to prostě snést. Když viděla, že někdo někoho týrá, ať už to byl člověk nebo dítě nebo zvíře, necítila se hněvem. A to se jí přihodilo právě teď, kdy se konečně octla na lodi, na kterou se tak těšila! A tak místo aby se těšila z plavby, pobíhala po palubě, strkala do lidí a všech se vyptávala zoufalým hláskem, jak to mohou dovolit, aby se na lodi týrala prasátka!

Někdo se jí smál. Darebák, lump...! A kde je vůbec kapitán? Kde by ho mohla najít?

Ale ještě než se rozčilená Bibi vydala za kapitánem na kapitánský můstek, kam je vstup přísně zakázán, ujal se jí jakýsi člověk. Bibi ze sebe všechno vychrlila, chytila ho za ruku a táhla ho po palubě. Prodrali se spolu k vagónu, kde byli našlapáni chudáci vepřící (někteří už cestou pošli). A přece se Bibi podařilo aspoň těm ostatním trochu pomoci. Pán, kterého chytila za ruku, byl totiž náhodou zvěrolékařem a okamžitě Bibi slíbil, že se přičiní o to, aby byli vepři převáženi trochu lepším způsobem — aby měli ve voze víc vzduchu a aby jim dávali napít.

Se zvěrolékařem se Bibi rychle spřátelila, a zatímco si povídali, nepustila se jeho ruky. Kdyby byl jejím strýčkem, toho by měla ráda! Právě se mu chtěla svěřit, kam cestuje, když loď zakotvila. Škoda! Ani si nesedla do vlaku, aby zkusila, jak se v něm při převážení sedí.

Snad proto se Bibi poněkud opozdila. Napřed se dívala, jak železniční vagóny s rachotem přejíždějí na pevnou zem, potom jak se lidé tísní na můstku s rukama plnými kufrů a deštníků a krabic na klobouky jako tehdy při potopě světa, když si museli vzít do archy všechn svůj majetek, a k tomu ještě párek zvířat od každého druhu. Božítku, to muselo být!

A jak se tak dívala, uviděla jiný trajekt, jenž právě odjížděl. Aha, takhle je to tedy: jeden trajekt přijíždí a druhý odjíždí a tak to jde po celý den a celou noc!

Hleděla za druhým trajektem, jak klouzavě sjíždí ven do moře, ale ne jako parník nebo člun, ten se vždycky trochu kolébá, ale tenhle jede po vodě jak stolička po hladké podlaze. Už je menší a menší ... zaslechla několikrát zapísknutí. To je pro Bibi známý zvuk, doma slyšívá pořád, jak vlaky pískají a supí pryč. Ale jeje... přece její vlak, kterým měla pokračovat do Odense, právě odjíždí!

Ve skutečnosti si z té směly mnoho nedělala. Máme-li říci pravdu, Bibi z toho měla radost. A zvláště, když je to taková směla, za kterou opravdicky nemůže. Ale tím se přihodilo, že Bibi tady zůstala docela opuštěná, zde na Fynu... vlak jí odjel a je noc!

Fyn. O něm Bibi ledacos ví. Úžina, která dělí Fyn od Jutska, se jmenuje Malý Belt a trajekt ji přeplul za čtvrt hodiny. Kdežto Velký Belt se jmenuje úžina, která dělí Sjaelland a Fyn.

Hlavní město na Fynu se jmenuje Odense. Jméno pochází od boha Odina, jenž prý v Odense bydlel, kdežto později ho vystřídali dánští králové. Je tomu už přes sto let, ale lidé v Odense jsou na to pořád strašně pyšní.

Ale v Odense se také narodil největší pohádkář světa. Narodil se v tak malém domečku, že by se mohl odnést a darovat někomu k vánocům. A přitom se v něm narodil Hans Christian Andersen! V domečku, kde chodil ve všední dny bos a v neděli, když se nastrojil, v dřevácích. Nestýkal se ovšem s vznešenými lidmi z Odense, co chodili i ke králi! Chraň bůh! Jeho otec byl jen ubohým příštipkářem, a i když se člověk tak trochu proslaví ve světě (a snad dokonce i v jiných světech, co ani neznáme), v Dánsku přece jen tak trošičku... příštipkářův syn zůstane příštipkářovým synem — aspoň pro hlupáky.

Nu a kolem dokola na Fynu jsou samá panství a jaké zámky! Ani ve Francii nemají krásnější. Už zdaleka je vidět jejich věže. Obehnány jsou vysokými hradbami a valy a za nimi jsou hluboké příkopy plné vody, a v té vodě plují labutě, a přes příkopy vedou mosty k zámkům. A nepřátelé nebo vůbec lidé, co si zámecký pán nepřál v zámku mít, museli zůstat na druhé straně. A když se přece pokoušeli přejít most, rozkázal pán služebnictvu, aby vystoupilo na věž a nepřátele postřílelo. Na kraji ve střeše bylo plno střílen, aby se tudy mohly prostrčit hlavně pušek. Zatímco žoldnéři stříleli, přistavovaly paní — ty vznešené šlechtičny — hrnce se smolou na ohniště, a když se to začalo vařit, vylily to nepřátelům na hlavu. Tak takové to bylo.

Když se Bibi vzpamatovala z překvapení, začala přemýšlet, jak by si nejlépe zkrátila dlouhou chvíli do rána, kdy zase pojedou vlak do Odense. Mohla by například počkat na další trajekt a celou noc se dát vozit mezi Fynem a Jutskem. Ale vtom zahlédla u břehu malou bílou loďku a vzpomněla si na svou vlastní lodičku. Kolikrát si už všimla, když přišla na pobřeží, že její pramička je převrácená a vesla jsou vlhká, a že si ji tedy někdo vypůjčil. Nikdy se kvůli tomu nezlobila, a snad právě proto ji teď napadlo, že to není nic špatného, když si loďku vypůjčí a podnikne s ní malý výlet. Ještě nikdy neveslovala v noci, a ještě k tomu po Malém Beltu.

Když se vám začne zdát, že by bylo něco báječné, tak to třeba potom uděláte a ani nevíte, kdy jste se vlastně rozhodli. Bibi loďku odpoutala, skočila do ní, popadla vesla a... byla na moři. Jak ohromně se to houpe, nahoru dolů! Loďka byla uvnitř natřená červeně a zvenčí bíle. Jsou to barvy Dánska! Nahoře svítí měsíc a v určité vzdálenosti od něho poznala Bibi večernici. Třeba by ta hvězda ráda přišla až k měsíci, ale netroufá si!

Bibi veslovala dlouhými, jistými záběry. Jakmile žijete blízko fjordu, naučíte se veslovat, sotva umíte chodit. Ani nepotřebovala kompas. Tam je Velký medvěd, tuhle Kasiopeja a tuhle Polárka/ Když najdete ty tři, nemůžete zabloudit.

Noc je tak tichá. Moře světélkuje. Víte, co to je, když moře světélkuje? Jsou to prý samá mrňavá zvířátka, jejich tělíčka obsahují fosfor. Každý z těch miliónů tvorečků je vlastně malinkou lucernickou. Bibi ještě nikdy neviděla světélkující moře. Vesla se stříbřitě blyštěla a voda, která z nich kanula, vypadala jak tekuté stříbro. Bibi vstrčila jednu ruku do vody, vytáhla ji... a měla ji postříbřenou! Odložila vesla a zatleskala. Vždyť je to jak v pohádce! A najednou se jí hrozně chtělo vykoupat se v tom stříbrném moři, už jen proto, aby o tom mohla napsat taťkovi.

Pomalou si svlékla šatičky. Pak vyšívanou spodničku z mamčininy svatební sukně. Složila obě věci a navrch položila svou červenou čapku. Zula nové střevíce, které byly cítit hořkými mandlemi, a do každého z nich zastrčila jednu punčochu. Ale nemá plavky. Ale co... Rozepjala si živůtek a svlékla ho i s přišitými kalhotkami, takže zůstala v tenké košilce. Jednoduše si ji zítra usuší na větvi nebo ve vlaku. A pak skočila ve své krátké košilce do stříbřité vody. Jak to bylo příjemné... Moře se houpá a stříbřitá Bibi si plave za stříbřitou loďkou, která se také kolébá.

Teď se obrátila na záda. I nebe nad ní je stříbrné a stejně i měsíc, hvězdy a obláčky. Daleko, daleko odtud se chvějí na vodě pochodně rybářů lovících úhoře. Bibi to zná. Rybáři sedí jako myšky na dně lodi a nad vodou se vznášejí velká svítílna. A když světlo úhoře oslní, rybáři mu proženou ohavnou vidlici tělem. Bibi nenávidí tyhle svítílno, ale pohled na ně je krásný. A uzeneho úhoře jí strašně ráda!

Bibi se dává unášet proudem a je jí tak, jako by plavala tam nahoře, mezi hvězdami. Skorém už ani neví, co je nahoře a co je dole. Voda je teplá a vzduch je vlhý. Ale vtom se Bibi ohlédla a vidí, že loďka pluje hezký kus před ní, že se jí zmocnil proud a že se zvedl slabý vítr. Srdce se jí rozbušilo.

V loďce jsou její šaty, a nejen šaty, i ta malá kapsička s penězi a volný lístek pro všechny dánské železnice! Vyrasila mohutně kupředu, letí vodou jako šipka, nadarmo nevyhrála první cenu v plavání. Ale loďka si z ní dělá legraci a vlny také. Slyší jejich šumění a zdá se jí, že se jí vysmívají.

Bibi zatíná zuby a usilovně plave. Čím víc se namáhá, tím víc se od ní lodička vzdaluje. A ještě k tomu není její! Jestli ji nedohoní, zažene ji proud do Kattegatu a potom Skagerrakem do Severního moře a do Atlantského oceánu! A pak lidé řeknou, že ji ukradla!

Je to směšné, začínají jí cvakat zuby a v zádech má najednou pocit, jako by tam rostlo nějaké štětinaté zvíře. Přitom plave za loďkou, ale loďka se vzdaluje pořád víc.

Bože, tohle přece Bibi dlouho nevydrží...

Nechce volat o pomoc. To si dobře rozmyslí. Není přece nemluvně! Přece si pomůže! Ale ostatně, i moc stateční lidé volají o pomoc, jsou-li skutečně v nebezpečí. A copak není? Nebo člověk musí počkat, až se začne topit?

A najednou Bibi vyrazí indiánský pokřik, který zná doma každý a je ho na půl města slyšet. A když už se jednou do toho dala, jde jí to dál už samo od sebe. Řve a křičí a obrací se přitom hned na záda, hned na břicho. Ale nikdo ji neslyší. Nic se neozve.

Bibi křičí. Bibi řve. Ale sama slyší, jak slabě to zní. Jako pískot ptáčka, kterého honí kočka, a Bibi ho už nemůže zachránit. Nemá v hlase žádnou sílu. Je strašně unavená. Je unavená. Nejraději by zavřela oči a už vůbec nevolala a spala... a spala...

Vlastně se tak krásně leží, krásně a měkoučce, jen kdyby jí nebyla taková zima.

Daleko odtud leží a čihá lovec úhořů ve své lodi. Musí se potichu pohybovat dopředu, aby úhoře nevyplašil. Jeho žena drží svítilnu nad vodou a on míří vidlicí. Vtom žena zašeptá: „Poslouchej, slyšíš to?“ Muž neslyší nic. „Bud' zticha a nebrepťej. Ženské nedovedou nikdy mlčet.“ Ale žena zvedá svítilnu a povídá zase: „Někdo volá o pomoc! To je jistě nějaké dítě!“ Muž poslouchá... Ano, teď to slyší i on. Nyní už neřekne, aby přestala breptat. Žena popadne jedno veslo a on druhé a společně veslují tak prudce, až jim pěna stříká kolem uší, ať se třeba všichni úhoři spláší. Dítě volá o pomoc... tam venku na vodě! V tmavé noci!

Vesla letí, člun se jako střela žene vodou směrem k místu, odkud zaznívá volání, které slábne a slábne. Ted už není slyšet nic. Ale tam, tam vpředu se něco bělá a teď se to potopilo, něco úzkého, bílého...

Spravedlivé nebe, opravdu dítě. Kde se potopilo? Muž i žena tepou vesly vodu, lodička téměř poskakuje po tichých vlnách. Tady... tady! Zase se to vynořilo! Tady... ještě dva údery vesel, a muž drží jeden z plavých Bibiných copů v ruce. Malou chvíli nato leží Bibi v loďce, zabalená do vlněné sukně a šály. A teď ji oba dva třou a zpracovávají, jako by byla bota a měla se vyleštit. Konečně začíná Bibi supět jak velryba a vychrlí ze sebe proud vody, jako kdyby byla chtěla vypít celý Malý Belt. Muž jí přidržuje k ústům láhev a nutí ji pít. Ale Bibi prská a plivá — fuj, to pálí! (Však je to také pálenka.) Ale to musí být, jinak by dostala zápal plic. A najednou Bibi oživne a má rozpustilou náladu. A začne něco povídat, jéje, tedy ji našli tady... a byla v opravdovém nebezpečí?

Ale kde je její loďka? A její věci? A jízdenka na všechny vlaky? Ted' jim to musí všechno vypovědět, a lovec úhořů a jeho žena ji za to hubují, ale nehubují doopravdy. A teď upevnili plachtu a loďka střelhubitě kráží vlny, které jí šplouchavě tloučou o boký. Za nedlouhou chvíli dohonili malou lodičku, a ráz, dva, tři, Bibi měla na sobě zase své šaty. Košilku musela předtím svléknout a pověsit ji na stožár, aby uschla. Lovec úhořů a jeho žena dovezli Bibi až k hrázi a vypůjčenou loďku táhli za sebou na vlečném laně. Bibi jim mockrát děkuje za projížďku plachetkou a za to, že ji vylovili. Vážně, přestála už dvě nebezpečí!

Bibi se ještě trochu rozhlédla, než se pustila na nádraží a do čekárny. Tam rozprostřela mokrou košilku na stůl, sama si sedla na židli a sladce si zdřímla, až do chvíle, kdy přišla posluhovačka a vymetla ji odtud, protože vlak do Odense už pojede.

Neočekávaný obrat

Milý tatko!

Málem jsem se utopila v Malém Beltu a teď sedím v hospodské zahradě, jakou si vůbec nedoveš představit. Je jako perníková chaloupka v lese, ale bez čarodějnice a bez marcipánu, jen plná jablek a hrušek a švestek a kolem dokola na trávníku leží jablka tak velká — no právě tak, že se mi do každé kapsy vejde jen jedno. A větve se sklánějí ažksamé zemi, ne samy od sebe, ale protože jsou tak obsypané jablky a hruškami. Víš, jak tady trhají ostružiny? Rozprostrou prostěradlo a třesou keřem, a hned spadne šest set liber ostružin dolů. To jsem Ti blázen.

Jo, a včera jsem potkala potulného brusiče nožů, a jeho pes, co mu táh brus, ňák kulhal, ale to bylo tím, že měl trn v noze, a já jsem mu ho vytáhla. Brusič mi řekl, že má toho psa rád a že by ho nedal za měšec zlata, a já jsem mu dala svou druhou desítikorunu, aby mu mohl koupit kosti, a potom jsem mu pomohla táhnout vozík, aby si pes odpočinul. Ještě teď mám rameno celé bolavé od popruhu, ale ten brusič mi dal svatosvaté čestné slovo, že co bude živý, nebude bít psa ani malíčkem! Potom museli jet jinou cestou a já byla strašně unavená a hladová a přišla jsem do té hospodské zahrady. Na shledanou, tatko, teď už zas půjdu brzo dál, protože paní hostinská ví, kde je Klinteborg, ale řekla jsem jí jenom, že tam mám známé.

Tvá Bibi

Hostinská pozvala Bibi na kyselé mléko a smažené tresky. A když se Bibi najedla chleba se sýrem a jablek a hrušek a švestek a ostružin a kyselého mléka a pečených ryb a nakonec pražené krupice tak dosyta, že se sotva mohla hýbat, přijel k hostinci povoz. Skutečně zasklený vůz, hladce lakovaný jako čínské lakované podnosy v maminčině pokoji. Na vysokém kozlíku seděli dva vznešení hnědí muži v cylindrech a ve fracích s ohrnutými šosy, jako by je rozhodil vítr; a zatím je to proto, aby bylo vidět stříbrem vyšité erby. Také koně měli na svých hnědých příkrývkách stříbrné erby. Hostinská se jich zeptala, zdali by Bibi kousíček nesvezli. Ano, prý rádi, a posadili Bibi mezi sebe na vysoký kozlík. Byl to prý panský kočár z jednoho okolního zámku, ale ne z Klinteborgu. Tak musela Bibi zase brzy vystoupit a jít pěšky. V lese přišla na křížovatku a dala se opačným směrem. To se člověku přihodí pokaždé. Šla a šla, trochu lezla po stromech a přitom si trochu roztrhla šaty, viděla totiž na kmenech lézt datly nahoru a dolů a taky objevila veverku. A dívala se, jak si pod dubem hraje lasička s mládětem. Zvířátko ji nevidělo, sice by toho bylo nechalo, ale Bibi seděla na stromě tiše jako myška. A kvečeru stála Bibi před rozsáhlým parkem klinteborgského zámku.

Opatrně se plížila podél vysokého plotu a dávala si dobrý pozor, aby se vyhnula velkým vratům; mohla by se totiž potkat s tou hraběcí sebrankou. Konečně našla místo, kudy se dalo proklouznout. A teď už kráčela vysokým zeleným živým plotem jako chodbou. Větve byly tak rovně sestříhané, že stěna nemohla být hladší. Když došla na konec jedné chodby, musela zahrnout do druhé a tak pořád dál. Ale tu a tam bylo v živé stěně okénko velké jako kukátko na lodi. Takovým otvorem zahlédla najednou zámek, čnějící uprostřed jezera a zahalený do večerních červánků. A přitom Bibi chodila a chodila a nemohla se dostat ven z těch zelených chodeb. Už jí začalo připadat, že stojí pořád na místě. Vážně — vždyť je to bludiště! Ale nemá červenou niť, jako ta žena ze starověku (Bibi už neví, jak..se jmenovala). Ta se díky tomu klubku dostala ven, jinak by ji byla jakási potvora sežrala. Bibi se dala do běhu, běží, co jí nohy stačí — jako by jí to bylo něco platné. A potom se vrhla uprostřed jedné chodby na zem. Měla by snad zavolat na toho pána, kterého vidí až tam daleko na trávníku — ale ne! Zanic! To tu radši umře hlady. Třeba tu po letech najdou její kostru. Bibi hluboce vdechla... jen klid a rozvahu.

A najednou se podívala na svoje střevice a punčochy, něco ji tam pánilo; no ovšem, zas díra na punčoše. Vtom si vzpomněla, jak to bylo s punčochou a s tím zedníkem, ano, ten zedník, který seděl vysoko nahoře na komíně a nemohl dolů, se zachránil tím, že si rozpáral punčochu. A pak přivázal na bavlnku kousek cihly a spustil ji dolů, a zase jeho žena uvázala na bavlnku provaz, a když zedník vytáhl provaz nahoru, našel na jeho dolním konci silné lano a po něm se spustil dolů. Přitom už Bibi párala punčochu a navinovala si přízi na prst. Klubíčko rostlo. Vážně, to je ono! S punčochou, které je půlka, nenadělaš moc parády, proto Bibi nechala

zbytek punčochy ležet. Konec příze uvázala na živý plot a šla nyní pomalu a opatrně dál, pořád tam, kde ještě není příze. A — člověk by tomu nevěřil, ale Bibi opravdu našla východ dřív, než spotřebovala klubko!

Ale všechno, co tady kolem dokola vidíte, patří jí! Všechno, jak to stojí a leží! Namouduši!

Jenže Bibi nemá kdy stát dlouho na jednom místě a prohlížet si zámek. Vždyť musí vidět i všechno ostatní. Naproti stojí stromy, které jsou tak silné, že americké stromy, jak skrze ně prorazili tunel, jsou proti nim hadr. A potom jsou zde skleníky, vysoké a celé ze skla jako v kodaňské botanické zahradě. Jeden z nich je vysoký jak kostel. Tam se musí podívat! Pomalu otevře dveře — hm! voní to tu teplem a zahradní prstí a trochu taky zlatými rybkami nebo vodou a guánem, což je slušnější výraz pro ptáčí trus. Jé, ty palmy! A tam nahoře, jeje, to jsou přece banány! Obrovské chomáče zralých banánů! Banánů, co jinak zrají jenom v Kalifornii!

Bibi běží dál. Skleněnými dveřmi nakukuje do nej bližšího skleníku a zase do dalšího. Teď se octla v jednom, kde jsou samé hrozny! Velké, modravé trsy visí dolů, jeden vedle druhého, a jsou větší než její hlava. Kolik asi váží takový hrozen? Dvě libry? Nebo i deset? Musí to zkusit. Nehtem upilovala jednu stopku. Bibin žaludek má dost ještě z hospody, ale pro modrý hrozen se v něm najde vždycky místo. Sebrala šaty do hrsti jako zástěru, protože do žádné kapsy na světě by se nevešel.

V dalším skleníku je nepřehledné množství meruněk a broskví. Bibi si musí několik utrhnout, jen na památku a aby je přivezla s sebou taťkovi. Ale jakmile něco utrhnete, nemůžete přestat. Jémine, až přijde domů, musí to všechno nakreslit!

Vešla do dalšího skleníku, do nejposlednějšího. Něco takového Bibi neviděla za celý život! Stěny jsou tu vykládány zvláštními kameny, které jsou pórovité jak mycí houba, a z těch otvůrků vyrůstají mechy a jemné traviny. Ze stropu visí nesčetné klece, obrovské, nesmírně velké klece s ptáky ze všech končin světa, žlutými, zelenými, červenými, modrými, fialovými! Někteří z ptáků mají dlouhaté, jemné ocasy, které se třpytí jako zlato a stříbro a vykukují mezi příčkami klece. Jiní jsou tak strašně malí, že by to mohli být kolibříci. Ale tamti s velkými zobáky, ty Bibi zná, protože lékárníkovi taky mají přesně ty papoušky, kterým se říká „kardinálové“. A ještě je tu vodní nádrž a na ní plavou vodní růže, bílé a červené a mnoho, mnoho zlatých rybiček a závoj natek s dlouhými zlatými a stříbrnými závoji! Bibi hluboce, velmi hluboce vydechla, ta všechna krása jí vlastně patří! Všecko, všecičko je její!

Ale teď to musí opustit, protože tu nechce zůstat. V žádném případě — ne! Není to lehké jít zpátky kolem všech těch krás a říkat si, že už je snad neuvídíte. Když Bibi došla do posledního skleníku — na téhle straně, protože na druhé je jich právě tolik — srazila se s nějakým mužem. A ten chlap má v ruce hůl. Teď jí zamával. „Ty zlodějko!“ Ale Bibi se kolem něho jen mihla. Když se ohlédla, viděla, že ten muž napadá na nohu. Uteče mu! Rozběhla se a u dveří na něho něco zavolala — něco ne zvlášť hezkého. V bezpečné vzdálenosti od skleníků se Bibi zastavila. Zůstala stát na břehu jezera a pohlédla na druhou stranu na svůj zámek. Hleděla chvíli — a najednou v ní bylo takové slavnostní ticho jako v kostele. Měla pocit, že se jí to všechno jenom zdá.

Ale když se ze sna vzbudíte, sen je pryč, kdežto zámek nezmizel! Přes jezírko vedl most, který vypadal, jako by byl utkán z černé krajkoviny, ale bude asi ze železa. A na tom mostě je plno květin, zlatých květin, kterým se říká nasturcie. Kdyby jen mohla přejít po mostě a podívat se z něho dolů na labuť a na ty stromy, které tak hluboce sklánějí větve. Jé, jak se zámek odráží ve vodě!

Tu Bibi pohlédla na strmý sráz břehu pod sebou. To je krása! Tam dole jsou samé malé domečky a před těmi domečky sedí kachny, ale také jiní ptáci, které nezná. Spráskla ruce, takže se meruňky a broskve rozkutálely... už jsou v jezeře, ale co na tom. Musí se přece podívat zblízka na ty neznámé vodní ptáky. Jakmile se Bibi přiblížila, začali všichni křičet jako by je brali na nože, ale Bibi to se všemi zvířaty umí a ví si tedy jady i s ptáky. Začala na ně hned všelijak cvrlikat a pípat, přitom se natáhla do trávy, ani se nehnula, a za chvíli si to kolem ní začali capat, jako by se nechumelilo. Malá kachňátka se přes ni kolébala a maličkými zobáčky ji tūkala do hlavy. Přitom se Bibi dívala naproti ... ano, tam naproti ční zámek se čtyřmi věžemi. Střecha má výstupy a cimbuří a pod ním střílny. Jezero byl ve skutečnosti hradní příkop, a sráz, na kterém teď Bibi ležela, byl hradbou a most, jenž vypadal jako z paličkovaných krajek, byl padací most!

Co to? Něco jí vylouzlo do ruky. Opravdu, vajíčko! A jeden z těch podivných ptáků stojí vedle ní a pokukuje po ní, jako by se chtěl zeptat: „Ztratil jsem to já, nebo někdo jiný?“ — Bibi sice nebyla hladová, ale vajíčko může vypít kdykoli. Naťukla vajíčko o podrážku a užuž je chtěla vypít, když jí vyklouzlo z ruky. Její šaty nebyly ani před tím moc čisté, a teď jsou na nich skvrny od vajíčka!

„Hej, ty tam! Hned vylez nahoru, nebo ti pomůžu!“ ozval se hlas. To je ten člověk s nohou! Ale živou ji nedostane — nikdy! Jedním skokem byla Bibi na nohou a chystala se utéci, ale vtom brkla nohou o kachňátko, upadla, začala se kutálet a málem by spadla do vody. Jinak by ji byl ten člověk jakživ nechtyl, to dá rozum! Ale už byl u ní, natáhl po ní ruku, cvak, ruka se sevřela: „Tak tě mám, ty jedna zlodějko! Kradla jsi ve skleníku... přiznej se!“ Muž jí zatřásl. Bibi začala dupat, trhat sebou, marně... držel ji pevně.

„Já že jsem zlodějka?“ vykřikla Bibi. „To jste spíš vy...! Copak můžu krást... co je moje? A nechte mě... vy!“

Teď se ten člověk doopravdy rozvzteklil. „To už přestává všechno, dovedu tě k hraběti a uvidíš, ty prezente zlodějská!“

V Bibi všechno vřelo, byla tak rozčilená, když ji muž vlekl za ruku, že nemohla ani promluvit. Vtom se ozval z druhé strany jezera klidný hlas: „Copak se stalo? No... cože se tak zlobíte?“

To už ji ten starý člověk, dopadající na jednu nohu, táhl přes most k zámku. Bibi se přitom cítila tak ohavně, že se jí chtělo přeskočit zábradlí. Ano, raději se utopit než se takhle dostat na Klinteborg...

„Prosím pana hraběte za prominutí, ale tahle malá zlodějka...“ Bibi se napřímila, chtěla něco říci, ale tu uviděla... ba, nemohla věřit vlastním očím — šedivého pána! A za ním stojí ta paní! Krev se jí vehnala do tváří. Určitě se dostala omylem někam jinam!

„Myslela jsem,“ vyhrkla, „myslela jsem..., že je tohle tady Klinteborg.“

„Ovšem že je to Klinteborg,“ pravil šedivý pán a zasmál se. „Jak ty ses sem dostala, Bibi?“

Než se Bibi stačila vzpamatovat, šedivá paní se k ní vrhla, objala ji a zašeptala do ucha: „To je jedno, jak ses sem dostala, jen když jsi tady, miláčku. Tady, u svého dědečka a babičky, kterým se po tobě tolik stýskalo...“

U dědečka a babičky! Bibi nevěděla, co si počít.

V krku jako by měla knedlík, ještě aby se rozplakala! To by ještě chybělo! Naštěstí si vzpomněla na toho chlapíka, co ji tak potrápil. „No tak... kdo je tady zlodějka, pane... pane Metuzalém! Jestli je tady ten pán můj dědeček a ta paní má babička, tak jsou ty hrozny taky moje, nebo ne snad?“ Starý muž (vrchní zahradník, jak se Bibi dozvěděla později) se uklonil, i když se tvářil náramně divně, a šedivý pán se přitom docela srdečně zasmál. Ale ta paní přitiskla Bibi s plácem k sobě, že Bibi vyhrkla: „Radši mě pusťte, já jsem celá od vajíčka!“

Paní ji pohladila po vlasech: „To můžeš být dvacetkrát od vajíčka. Nikdy tě už od nás nepustím...“ Tady snad Bibi měla říct: „Počkat! Na to musejí být dva!“ Ale byla tak zaražená a udivená, že ji to nenapadlo.

Bibi na zámku

Přáli jste si někdy změnit se švihnutím kouzelného proutku v princeznu? Ne, nebo ano? A vidíte, Bibi si to vlastně nikdy ani nepřála, nebo si to nepřála zrovna tak moc, jiné věci si přála víc (například mít drápky na prstech nebo se v životě nemuset česat).

A vidíte. Zrovna jí se to muselo stát!

Od chvíle, kdy ji ta šedivá paní objala, a to byla Bibi ještě celá umazaná od vajíčka, se začaly dít věci, že Bibi nestačila mrkat. Ano, ti dva, kteří tehdy seděli na lavičce u mamini hrobu — to nebyli zloději dětí. Byli to ti dva neřádi, co by si raději dali ruku useknout! A proto ta paní tak plakala! Sakryš, kdo by to byl čekal! Bibi byla však tak zkoprnělá, že se nezmohla na slovo a dala se odvést do zámku. Napřed šla rovnou do koupele. A za dvě hodiny z ní byla princezna, opravdická princezna, ustrojená do šatů malé komtesky — a zatímco se otáčela před zrcadlem, už se jelo pro další šaty do města!

Můžete se divit, že si Bibi připadala jak v pohádce? Třeba taková večere. Večere se podává v ohromném sále, kde visí od stropu veliká lampa, které se říká „hasík“, lustr se spoustou voskovic a další svícný jsou ještě v

rozích, takže na stěnách se míhají světla a stíny a všechno stříbro se blyští.

A Bibi tu sedí sama se starým hrabětem a hraběnkou a mísy jim podávají sluhové.

A když jdete večer po chodbě, musíte si s sebou nosit svícen se třemi svíčkami, a když jde chodbou šedivá paní, nese před ní svícen sluha. A světla se míhají, že to působí až strašidelně. Takhle to mohlo vypadat na hradech v dávných dobách, ale namouduši, je to tak krásné...

Na dobrou noc ta paní Bibi políbila a šeptala jí „moje drahá“ a „miláčku... nikdy, nikdy nás nesmíš opustit“. Ach jeje...

Co si měla Bibi myslet? Ze začátku se rozhodla, že je oba nikdy nevezme na milost a že se tu jen trochu „rozhledne“. Chtěla sem prostě přijít jako zvěd do tábora nepřátel. Jenomže — jenomže. Co si máte myslet, když na stěnách uvidíte různé malinké, i větší portréty maminky? Jak asi těm šedivým lidem musí být, když se na ně maminka dívá ze stěn? Copak je to nebolí? Bibi právě cítila, že je to bolí. Vzpomněla si také, že Elsa Praestová říkala, že už byli potrestaní a že jsou jinak docela hodní. A Bibi si nemohla pomoci, mohla je teď trošičku vystát, ačkoli si předtím myslela, že je nikdy vystát nemůže.

A teď už byla Bibi na zámku řadu dní — nebo snad celý týden? A nějak jí začalo připadat pořád těžší — sebrat se jen tak a utéci. Ale jak by mohla Bibi odjet, když se ještě nepodívala do pokoje, kde bydlela její jediná maminka?

S tím pokojem to bylo tak... Bibi hned třetí den vytáhla ze staré služebné Agáty tajemství, že má její maminka dosud v zámku svůj pokojíček, zařízený tak, jako by tam pořád ještě bydlela. Je to pokoj ve věži (ne prý v té, v které straší, ale ve druhé, která má okno s vyhlídkou na jezero). Do toho pokoje chodí uklízet jen „Její Milost“, nikdo jiný, a jen ona má od té komůrky klíče. Co se Agäta pamatuje, ode dne, kdy komtesa Ulrika Eliška odešla, nikdo kromě pánů do pokoj íčka nevstoupil.

Přirozeně, to bylo něco pro Bibi...! Zkusila to se starou paní rovnou, když ji jednou přišla probudit místo komorné Emílie. Vypadala v ranním čepečku tak roztomile, že Bibi vyskočila z postele a začala kolem ní poskakovat.

„Jé... tobě to dneska sluší. Jsi dneska nějaká jiná.“

„Jaká bych byla,“ řekla hraběnka přísně.

„Jiná... taková mladší. Ukážeš mi dneska tu róbu, co jsi ji nosila na ples?“

Stará paní jí totiž pověděla, že se tu kdysi pořádaly plesy a že má schované plesové šaty.

„Já bych tak chtěla, aby sis to oblíkla.“

„Hlouposti,“ řekla stará paní rázně.

„Muselo by ti to pořád strašně slušet.“ To byla pravda, stará hraběnka měla ještě stále krásnou štíhlou postavu.

„Nesmysl. Přestaň, Ulriko Eliško... neběhej tady bosa, to se nesluší.“

„Já bych tě tak chtěla vidět v plesových šatech... jéjé, jaké jsi měla? S výstřihem?“

„Hlouposti,“ opakovala hraběnka, ale usmála se.

„Víš co, ukážeš mi dneska taky všechny šaty mé maminky... všechny šaty, co nosila. Rozložíme si to všechno tam u ní. Půjdeme spolu do toho pokojíčku — hned po snídani. Chceš?“

Zvláštní věc, jak se může něčí obličej tak rychle změnit!

„O tom není ani řeči. Chovej se klidně, Ulriko Eliško, především si obuj pantofle. Pošlu ti sem Emílii, aby na tebe dohlédla. Snídáme přesně v osm hodin.“ A bylo to. Hraběnka odešla a Bibi zůstala celá opařená. Jakým právem ji tam nechtějí pustit? Vždyť ten pokojíček je přece její! Všechno, co patřilo její mamince, náleží jí a jenom jí. Jak si to mohou dovolit — to panstvo?

Ale při snídani k ní byla hraběnka už zase přívětivá, jako by se nic nestalo.

Po snídani si vyjeli kočárem. Bibi se ňa projížďku opozdila, že ji kdekdo hledal jak jehlu v seně, až ji našli v kravíně. Hraběnka se trochu zlobila, protože byli už čtvrt hodiny připraveni a čekalo se jen na Bibi. Ale hrabě se nezlobil, ačkoli měl už na hlavě vycházkový cylindr, pokuřoval cigáro a když se Bibi konečně objevil, zalezl do kočáru vedle hraběnky, kdežto Bibi si směla sednout vedle kočího na kozlík. Kočí práskl

bičem do vzduchu a čtyřspřeží se dalo do klusu. A pak ujížděli starou silnicí mezi poli a lesy a někdy jeli tak rychle, že v kočáře museli ti dva jen nadskakovat, ale ani hraběnka neprotestovala, měla rychlou jízdu ráda. A dokonce na chvilku směl kočí předat opratě Bibi a Bibi se náramně pyšnila, však to nebylo poprvé, co měla opratě v rukou. Když potom doma vystupovali, starý pán na ni mrkl a prohlásil, že napoprvé to nebylo nej horší. Namouduši, člověk se v něm někdy nevyznal. V obličejí nehnul ani svalem, a přesto si často dělal legraci. Skoro jako taťka!

Po obědě se Bibi vydala na další průzkumnou výpravu zámkem. Viděla něco takového jedině na školním výletě. Vždyť tu měli i rytířský sál a strašnou spoustu všelijakých chodeb a schodů. A podlahy byly tak hladké a naleštěné, že se tu mohl člověk klouzat, a Bibi se také víckrát sklouzla. A hned něco někde vrzlo... zastavila se, byla tu samotinká a jen dvě brnění stála u dveří, ale vypadala, jako by některé z nich mohlo každou chvilku vykročit. Skutečně, někdo sem šel — a Bibi se usmála, když uviděla Cézara, loveckého psa starého pána. Cézár došel k ní, vrtěl přitom ohonem a procházeli pak spolu dalším sálem až do místnosti, kde Bibi vydechla údivem. Byla to bibliotéka, samé a samé knihy od stropu až dolů a za velkým psacím stolem seděl hrabě a něco si četl.

„Pojď dál, Bibi.“ Neříkal jí totiž Ulriko.

Bibi přistoupila a on jí ukázal na křeslo. Sedla si, Cézár u jejích nohou.

„Vidíš, tohle jsem chtěl... aby ses přišla na mě podívat,“ řekl starý pán. „Jak se ti tady líbí?“

„Moc, ale...“

„Stýská se ti?“

Bibi neodpověděla. Ve skutečnosti na to zatím neměla čas.

„No... co bych ti řekl, nám se stýskalo po tobě, a často,“ zabručel. Bibi neřekla zase nic. Co má člověk povídat, když mluví s někým, koho dřív nemohl ani vystát.

„Přála by sis něco? Já bych rád... my bychom ti rádi udělali nějakou radost.“ Usmál se očima. „Tvá babička říká, že nerada zkoušíš šaty. Ale šaty vůbec ... to snad není nej horší?“

„Máte hodně peněz?“ zeptala se Bibi vážně.

Hrabě se na ni zkoumavě zahleděl. „Proč se ptáš?“

„Protože... ty šaty... můžete je potom zase prodat?“

„Prodat?“ zamumlal hrabě s úžasem.

„No, prodat.“ Bibi ví, že šaty, které se nepotřebují, se prodávají. Pokud totiž za to stojí. „Za peníze.“

„Ale komu?“

„Vetešníkovi,“ řekla Bibi s klidem. „U nás pan Königson koupí každé šaty, co někdo nechce. A hromada lidí tam nakupuje. Jenžina si u něho tuhle koupila Jupku, ale nechtěla, abych to povídala, že to koupila u Königsonů.“

Hrabě se zasmál. „Proč mi radíš, abych tvoje šaty prodal vetešníkovi? Ty je nechceš?“

„Totiž... nechci,“ vysvětluje Bibi v rozpacích. „Chci, ale jsou to přece šaty jen pro tady. Přece si je nevezmu s sebou domů.“

„Jsou tvoje, tak si je vezmeš s sebou domů,“ řekl hrabě jaksí přísně, jako by ho to zabolalo. „Já ti rozumím, že nerada přijímáš dary. Ale já jsem tvůj dědeček, tak ti mohu něco darovat. Nebo ti to tvůj otec zakázal?“

„Nic mi nezakázal,“ ozvala se Bibi nějak zúženým tónem. „Já chci to, co taťka... tady není žádné zakazování. Taťka je... nejlepší na světě. Pamatujte si to!“

Bibi se roztřásla. Teď asi řekne ten pán něco ošklivého o taťkovi a ona se rovnou sebere a půjde pryč. Ale nestalo se to, hrabě si ukrojil nožem špičku doutníku a začal jej zapalovat. A tu na ni pohlédl...

„Promiň, nemyslel jsem to ale jako urážku,“ poznamenal klidně. „Tak ty říkáš, že máme tvoje šaty prodat vetešníkovi.“ Je to zvláštní, promluvil jako taťka, když převádí řeč jinam. „To je znamenitá rada. Ale pokud vím, nejsou ještě ušité.“

„Třeba budou, až já tady nebudu.“

„Aha, tak ty nám radíš, abychom je dali ušít a hned abychom je prodali do bazaru. Co máš proti nim?“

„Nic, jenže mám taky dostat jezdecké kalhoty.“

„To je správné. Myslíš, že ti nebudou slušet?“

„Ale na co?“ vyhrkla Bibi.

„Na co? Budeš v nich přece jezdit. Chci ti totiž darovat poníka,“ řekl hrabě suše. „Ještě ti to neprozradili? To je dobře. Měl jsem obavu, že nedovedou držet jazyk za zuby.“

„Poníka?“ vydechla Bibi.

„Ovšem. Máš něco proti tomu?“

„A bude můj?“

Bibi to nemohla vydržet. Je to skutečně královský dar. Poník, nej větší přání jejího života, mít koníka a svého!

„Jistě. Budeš ho mít u nás, ale bude jen tvůj. Je to dobrá rasa. Jmenuje se Bela. Zítra ráno se na něho spolu půjdeme podívat.“

„Až zítra?“ zeptala se Bibi. Zapomněla říci děkuju, ale způsob, jakým se zeptala, hraběte rozhodně potěšil.

Při večeři Bibi nemohla ani jíst rozčilením a tváře jí jen hořely.

„To dítě dnes musí brzy do postele,“ řekla stará paní rozhodně.

Bibi ještě nechtěla — stejně by hned neusnula, a tak ji nechali sedět v křesle v salóne, zatímco si hraběnka rozložila na stolečku karty, pasiáns, což je hra, kterou hraje jen jeden hráč, a starý pán si k Bibi přisedl a vyprávěl jí o strašidle, které se prý zjevuje na zámku. Je taková pověst, že v třináctém století tady zazdili nějakou paní, která něco provedla, ale ona — když zazdili dveře a nechali jí jen okénko ve věži, vyskočila tím oknem do jezera a utopila se. Od té doby chodívá po zámku a často se objevuje v křídle, kde je knihovna, a klepe na tajné dveře — ale samozřejmě prochází skrz, kdykoli se jí zachce, protože přízraky přece mohou chodit skrz stěny. A chodívá po tajných schodech do sklepení, takže jsou ty schody ošoupané a ohlazené od jejích nohou.

„Hm... to je nápad, utopit se, když se jí povedlo vyskočit,“ řekla Bibi ospale. „Proč to nepřevalala?“

„To se jí zeptej,“ pravil hrabě.

„A viděl ji někdo?“

„Leckdo viděl ty ošoupané schody, kudy nechodí nikdo, jen ona.“

„A co je to za schody? Já byla na všech.“ „Tyhle jsi neviděla. Jsou opravdu tajné a vedou k nim skrytá dvířka ve zdi.“

„Čestné slovo?“ zeptala se Bibi se zaujetím. „Čestné slovo. Totiž, nedávám ti čestné slovo na to, že tam skutečně chodí ta zazděná. Ale tajné schody tu opravdu máme. Až budeme mít na to kdy, ukážu ti je. Snad až přijedeš příště.“ Bibi cítila, že ho bude mrzet, až od nich odjede. A co bylo divné, měla pocit, že ji to bude také trošičku mrzet — jistě nejvíc kvůli Bele.

Zámek má senzaci

„Jestli to bude takhle při každém jídle, já se asi zblázním,“ řekl Jan staré Agátě v kuchyni. Agáta byla nej starší ze služebnictva, přišla sem jako dívka ještě za života otce hraběte Huitfelda. Sloužila na zámku padesát let a zůstala svobodná. Ale musíme říci, že od těch dob sloužilo na zámku mnoho mladých dívek, a jedna za druhou se vdávaly — a samozřejmě, bez tety Agáty se neobešly žádné křtiny. Ostatně Milla, hezká dívka, která pomáhala v kuchyni, už měla také snoubence.

Ale teď měli všichni v zámku novou senzaci — a jistě jste už uhádli jakou.

„Víte, co zase řekla?“ pravil Jan Agátě. „Ona se jí... paní hraběnka zeptala, jestli už někdy v životě jedla nadívanou krůtu, a víte, co se jí zeptala? Tohle: A jedla jsi ty někdy v životě vránu?“

„To že řekla?“ zeptala se Milla. Agáta neříkala nic.

„Na mou čest, opravdu, ať do mě hrom bací.“

„Před paní hraběnkou Riiser-Holmovou?“

Včera totiž měli na zámku návštěvu hrabat Riiser-Holmových z Kodaně.

„No právě.“

„A co Jeho Milost?“

„Ten nic. Jo, jen se malé slečinky zeptal, jak se taková vrána peče.“

„A ona?“ zeptala se Agáta přísně.

„Ona... to by sis moc nepošmák! Vrána se přece nepeče, ale vaří.“

„No... a co on?“

„On? Jestli je prý tedy vrána lepší vařená, a malá povídá, že je výborná jen ta vraní polévka, kdežto obíračku dostane kočka. — A od koho má recept? No... že prý jí ho dal nějaký Brenke, co má takové zaměstnání, že je v létě na cestách a v zimě sedí. Někdy prý to vařené z vrány kočka sežere jemu a někdy to sežere on kočce.“

„To že řekla?“ zeptala se Agáta přísně.

„Na mou čest. Slečinka opakovala, jak to řek ten tulák, že to někdy sežere on a někdy kočka.“ Milla se rozesmála, ale Agáta se zamračila. Měly obě plné ruce práce s pečením koláčků. Při velkých příležitostech, jako třeba při dožinkách, se koláče pekly v peci, kdežto při malých, jako při návštěvách, se pekly v troubě, což pokládala Agáta za nebyvalou novotu. Jan právě něco pošeptal Mille do ucha a Milla se smála ještě víc.

„No tak, co je?“ zeptala se Agáta. „Řekni to nahlas a honem.“

„Že prý Emílie ráno...“ Milla nemohla mluvit pro smích. „Málem omdlela. Slečinka tam přišla, zrovna když česala milostivou paní a... a...“

„A co bylo?“

„Ni-nic,“ vyrazela Milla. „Je-jenom se paní hraběnky zeptala, jestli už taky měla vši. A chlu-chlu-bila se, že je měla.“

„Vy jste dva chytráci!“ řekla stará Agáta a otřela si ruce o zástěru. „Copak vy víte, co se tady děje?“

Oba dva na ni hleděli s otevřenými ústy.

„Slečinka je to nejroztomilejší dítě, co kdy běhalo v tomhle domě, od té doby, co jsem chovala na klíně její matku,“ řekla Agáta slavnostně. „Ale tušíte vy vůbec, proč sem přišla... a co to může mít za následky?“

„Následky?“ zeptala se Milla užasle. „No tak tu zůstane, to je štráchů!“

„Vidíš, jak jsi hloupá,“ řekla Agáta a dodala: „Víš co, podívej se do trouby.“

Ano, stará Agáta cítila, že to všechno nebude tak jednoduché. To viděla na vlastní oči, že páni roztáli jak sních a že oba nasadí všechny páky, aby tu dušinku získali. A že je ta malá ze všeho u vytržení, božínku, které dítě by nebylo! Ale vždyť je to jen ubohý sirotek, pomyslela si Agáta. Matku nemá a otce jako by už neměla. Co z toho všeho bude?

Být princeznou není jen tak

Jak tomu má člověk všemu rozumět, že ano, vážení! A Bibi tomu všemu opravdu nerozumí, kdyby se umyslela.

Co se zatím děje s jejím tatškou? Sem tam sice od něho dostane dopis — sama mu píše skoro denně, ale tatka si snad opravdu nepřeje, aby za ním přijela a hodila mu v noci kamínek do okna? Proč jí pořád tvrdí, že by se mohlo stát, že by ani nebyl doma? A proč jí píše, že je rád, že se dobře chová — a jen ať si tam všechno v klidu prohlédne a zůstane na zámku, jak dlouho se jí bude chtít! Myslí to vážně?

Bibi by se možná jindy zlobila, ale teď má tolik nových zážitků, že přemýšlení o tom odkládá na příště. Jsou totiž žně a Bibi jezdí na pole. Už tři dny pomáhala svážet a vždycky jela nahoře na naloženém žebříňáku a s prázdným zase zpátky. A v poledne jim poslali na pole celou kopu lívanců a jablkových buchet a konev sirupu a ještě dvě konve kávy.

Po večeři se jí samy zavírají oči, tak je ospalá.

„Nechceš si se mnou zahrát mlýnek, Bibi,“ navrhuje hrabě.

„Ani ne,“ a přece na to hned dostane chuť a za minutku sedí proti němu a už hraje. Jednou vyhraje Bibi, jednou hrabě. Přitom se oba častují různými výrazy a sem tam někdo vykřikne: „No tohle! Tohle ti nedaruju!“

Hraběnka se po nich podívá, jako by chtěla Bibi napomenout, ale hrabě na ni udělá obličej, a tak stará paní mlčí.

„Myslíš, Bibi, že to budete mít ten týden pod střechou?“ prohodí hrabě.

„Na to bych vzala jed. Aspoň Nielsen to povídal.“

„Tak si budeme my taky muset pospíšit,“ praví hrabě manželce. „Kdypak se začne s přípravami?“

„Jen se nestarej,“ zabručí hraběnka a položí pod srdcovou dámu kárového kluka. Zvláštní hra, ten pasiáns — když ji vlastně hrajete sami se sebou! Hrabě přitom po očku pozoruje Bibi, až se Bibi zeptá, k čemu se budou dělat přípravy.

„Přece k dožínkám. Byla jsi někdy na dožínkách?“

„Ale ovšem.“

„Ale u nás jsi ještě nikdy nebyla. No, uvidíš.“

„Co uvidím?“

Hrabě neodpoví, jen se usmívá.

„Bibi, říkala jsi, že jsi ospalá,“ povídá stará paní a položí další kartu. A dodá jako mimochodem: „Říkala jsem ti, miláčku, že jsme dopsali do Kodaně pro jednu Angličanku... jmenuje se miss Brownová. Je nejvyšší čas, aby ses začala učit anglicky.“

„Anglicky, a proč,“ zabručí Bibi.

„Ale ovšem, miláčku, že musíš umět anglicky,“ řekne hraběnka tónem, jenž nestrpí odpor. „Tvoje vzdělání bylo dlouho trestuhodně zanedbáno.“

„Ale proč musím mít nějakou miss? Já bych se učila anglicky od Simsona.“

Simson je starý sluha hraběte, původem Angličan, suchý, dlouhý a vypadá ještě vznešeněji než hrabě sám.

„Od Simsona by ses naučila pouze po anglicku mlčet,“ řekne hrabě s úsměvem. „Nebo kouřit lulku.“

„Zbytečné řeči... to je samozřejmé,“ praví hraběnka.

Houby s octem, pomyslí si Bibi, však já tu dlouho nebudu! Vidí, že starý pán už zase dělá na starou paní obličej.

„Nech ji pro dnešek s tou miss na pokoji, Amálko. Když má člověk na krku žně, nemá na angličtinu náladu.“

„Dobrou noc, miláčku,“ řekne stará paní. Bibi je oba pozdraví a jde do svého pokoje.

V hlavě má z toho všeho pořádný kolotoč. Totiž, měla by, kdyby ji tak nebolela záda. To s tím ježděním na pole byl nápad starého pána.

A opravdu, když jedete na žebříňáku na pole a všichni jsou na vás tak milí, zapomenete, že jste chtěli ještě ráno utéci.

Bylo to ráno, kdy Bibi zaslechla za dveřmi něco jako „...soukromé vyučování... na podzim, to je dost času.“ Na podzim! To je ale k smíchu! Jako by o tom byla řeč, že tu zůstane ještě na podzim! Ani za nic! V té chvíli cítila, jak strašně se jí po tatkově stýská.

Celou řadu dní se Bibi vracela až večer, do hnědá opálená od slunce a poškrábaná od osin. Osiny vám vlezou za krk a dostanou se všude, takže se máte co škrabat. Ale večer za ní přišla jako vždycky komorná Emílie, aby ji učesala a dohlédla na převlékání k večeři. Tentokrát se tvářila tajemně.

„Slečno... musíte být dneska moc hezká. Paní hraběnka vás chce představit.“

„Představit — komu?“

„Totiž, promiňte... chce vám představit miss Brownovou. Přijela dopoledne vlakem.“

„To jsem ráda, že jsem tu nebyla.“

„Však se tomu miss podivovala, že vás paní hraběnka nechá jezdit na pole,“ řekla Emílie. „Nechá? Proč bych nejela, když mám chuť?“ „Netahám vás, slečno Bibi?“ zeptala se Emílie. Bibi už věděla, že Emílie poví jen to, co sama chce. Emílie vypadala náramně vznešeně a přísně. Bibi se cítila víc doma s paní Agátou, která vládla v kuchyni, a ačkoli byla taky přísná, Bibi vždycky srdečně vítala, když se přišla podívat dolů do kuchyně, a všelicos jí vykládala. Když se rozpovídala, připomínala Bibi jejich starou Jenzinu.

Potom byla Bibi uvedena do salónu, kde seděla se starou paní nějaká hubená, zubatá dáma. Bibi už nevěděla, jak to bylo s tím představováním, ale ta paní se na ni zazubila a řekla cosi anglicky. Se starou paní mluvila taky anglicky, a Bibi z toho nerozuměla ani slovo.

„Miss Brownová si vezme na starost tvoje způsoby, miláčku,“ řekla hraběnka vlídně. „Musí z tebe být dokonale vychovaná mladá dáma. Uvidíš, že se spolu spřátelíte. A uděláš mně i dědečkovi velkou radost, když se budeš snažit..., ale to je samozřejmé, vid'. A teď půjdeme ke stolu.“

Bibi po celou večeři neřekla ani slovo, ačkoli se jí starý pán snažil rozpovídat. Zubatá paní se tvářila, že sluha, stojící za její židlí, není pro ni nic mimořádného. Občas se přátelsky usmála na Bibi, ale Bibi hleděla zarputile jinam. Tahle zubatá osoba, to jí ještě chybělo. No, aspoň jí Klinteborg znechutí a nebude se jí stýskat ani po jejím koníkovu. Tohle je určitě nějaká guvernánka — slyšela totiž od děvčat ve škole, že v jedné rodině měli anglickou guvernánku. To bude čistokrevná hrůza. Starý pán jí teď něco vykládal a zubatá paní se zasmála, ale kysele.

„Zrovna jsem pověděl miss Brownové, že nebudeš mít mnoho času, protože musíš svázat žito,“ řekl starý pán s úsměvem. „Řekl jsem jí, že jsi chlapák a že mi to imponuje. Tak se neboj, Bibi. S tím vychováváním to nebude tak žhavé.“

Už chtěla říci — Ale já uteču, dědečku — , ale nemohla nějak vyslovit to „dědečku“. I když si to myslela. A že uteče, co by to povídala napřed. Na to je času dost. A že to s tím vychováváním nebude tak žhavé? No uvidí se.

A vidělo se. Hned druhý den u snídaně si sedla miss Brownová vedle Bibi. A jakmile se dali do jídla, začala jí jemně ukazovat, že má sedět rovně. Dokonce jí rukou napřímila záda a šeptala jí něco do ucha.

„Já vám nerozumím,“ řekla Bibi nahlas.

„Miláčku, to se nesluší,“ napomenula ji stará paní. „Přece rozumíš, co ti miss říká. Máš sedět rovně a držet příbor takhle. A jíst se zavřenými ústy.“

„No, a jak se dá teda jíst, když nesmíte otevřít pusy. To je přece blbost.“

„Prosím tě, prosím tě,“ řekla stará paní. Bibi viděla, že si starý pán dává ubrousek před ústa.

„Ale vážně, to přece nejde. To byste měli vidět hlídače Sennelse, jak jí. On otvírá strašně pusy, takhle. Jednou se tak zakous do chleba, že mu vyskočila huba z pantů. S tou otevřenou hubou doběh k nám a Jenzina mu musela dát facku, aby mu to skočilo zas zpátky. Potom měl strach i zívat, víte. Aby se mu to zase nestalo.“

Hrabě se rozkašlal. Stará paní řekla: „Ano, miláčku. Ale z toho si nemůžeš brát příklad. Právě proto, že ses stýkala s všelijakými lidmi, musíš... musíme teď...“

„Sennels není všelijakej,“ řekla Bibi. „Taťka říká, že je na Sennelse spoleh, a taky se nikoho nebojí. A že mu jednou vyskočila huba... to je toho. Jenzina ho jen dvakrát praštila a zas to bylo v pořádku. A on za to řek ještě děkuju.“

„Ano, miláčku,“ stará paní nyní něco povídala anglicky. Starý pán znova silně zakašlal a jeho oči se na Bibi smály. Zubatá miss několikrát povzdechla a uždíbla si vidličkou i nožem kousek šunky. K čertu, určitě mluvily o ní. Bibi to nějak dohřálo.

„Jestli chcete něco vědět, Sennels má vychování. Na nádraží plivne vždycky do plivátka, a viděla jsem lepší lidi, co plivli vedle. A že jí jenom lžičkou... On jí ještě miliónové. To byste měli vidět skotáky, jak jedí. Chcete to vidět?“

„Ne, miláčku,“ řekla stará paní spěšně. Starý pán zakašlal. Měl vůbec po celou snídani kašel a oči mu nějak slzely. Bibi se podívala na Simsona. Měl kamenný obličej jako vždycky, ale v koutcích úst mu maličko cukalo.

„Ale proč ne,“ zabručel starý pán. „Mě to zajímá, Bibi... všechno.“

„To se udělalo hezky,“ řekla stará paní a něco povídala anglicky.

Po snídani musela jít Bibi s miss Brownovou na procházku do zahrady. V duchu srdečně klela a nadávala, protože kvůli té ženské nesměla na pole. Miss Brownová se s ní procházela, ukazovala na stromy, kytky, nebe, zámek a všelicos, a říkala jí anglické výrazy, které Bibi musela po ní opakovat. Namouduši to už je jak v tom švýcarském penzionátě. Jedna učitelka vpředu a jedna vzadu. Jenže tahle na to stačila sama.

Ale starý pán druhý den zasáhl a Bibi dostala opět svobodu. Zbavila se protivné miss aspoň na půl dne, ale nevěděla, jestli to teď bude každý den. Bibi to všechno silně znepokojovalo. Jak uteče, když jí bude ta protivná ženská pořád v patách? A opravdu, chodila za ní i v zámku, člověk si nesměl potáhnout ponožky, když se mu shrnuly. Nesměl dělat velké kroky, nesměl zívát, nesměl se poškrábat, když ho něco kouslo. Miss vždycky obrátila oči v sloup a vynaložila velké úsilí, aby jí vysvětlila, čeho se dopustila. A Bibi vydržela dělat, že nerozumí, i když rozuměla docela dobře. Ale starý pán se Bibi vždycky zastával. Zasllechla jednou za dveřmi, jak říká „Jen to prosím vás nepřehánějte. Mně se líbí taková, jaká je. Jen aby...“ Bibi nerozuměla, co aby. Ale možná že přece rozuměla. Starého pána by asi moc mrzelo, kdyby jednoho krásného dne zmizela. A Bibi nějak zamrzelo, když si představila, že by ho to trápilo.

Teď ovšem Bibi nemohla utéci, když byly na obzoru dožínky. Mělo to být něco nádherného. V kuchyni se od rána peklo a smažilo. Bibi k smrti milovala slavnosti. Ale přípravy na slavnost, to je někdy krásnější než slavnost sama. Paní Agáta jí řekla, že potřebují deset tisíc jablkových buchtíček, protože musejí vystačit na celou noc. Přivlečou je v ošátkách a nahoru dají ubrus. A jíst se bude vepřová pečeně a telecí pečeně a masová polévka s masovými knedlíčky a noky a s cibulovými knedlíčky. A v čem se budou vařit knedlíčky? Ve třech velkých kotlech na prádlo! A až budou uvařené, dají se do košů od rašeliny, protože kam jinam by se tolik knedlíků vešlo! Před dožínkami se prý všichni umyjí zeleným mýdlem. A bude slavnostní osvětlení na vršcích všech stromů v aleji a kolem jezera a dole v zámku, a pak nahoře ve střílnách. Ve dvou velkých stodolách se bude jíst a v nej větší stodole se bude tancovat.

Bibi se nechce těšit, ale těší se. Smí celý den chodit všude po zámku a dívat se, jak pacholci zavěšují svítlny na stromy, už prý jeli do města pro ohňostroj. A Bibi chodí po parku a kolem jezera a vždycky zaběhne do kuchyně, kde děvčata pečou lívance na osmi pánvích, v každé je jedenáct dolíčků a jedna obchází s takovou kropicí konví a z dlouhého zobáku leje těsto do pánví. A druhá má malou konvičku s rozpuštěným máslem a hned to zalije, aby se lívanečky nepřipekly.

Bibi si to chce také vyzkoušet, a docela je překvapená, jak je konev těžká. Milla jí musí pomoci. Lívanec je trochu tlustý, a tak si ho spolu rozpůlí a snědí.

„A to se vždycky tady tak dělá?“ zeptá se Bibi s plnými ústy.

„Že se pečou o dožínkách lívance? To vždycky,“ praví paní Agáta.

„A že se pouštějí rachejtle a že se osvětlí celý zámek?“

„Inu, hody jsou vždycky,“ řekla paní Agáta. „A že se tancuje, bez tance by to o dožínkách nešlo. Ale rachejtle... to ne. Ohňostroj jsme měli naposledy... hm.“ A paní Agáta šla dohlédnout na pečení.

„Kdy jste ho měli naposledy?“ zeptala se Bibi za chvíli, když paní Agáta proběhla kolem ní. Měla pořád hrozně pilno.

„Co kdy jsme měli?“

„Rachejtle.“

„To bylo...“ paní Agáta byla trochu nejistá. „Ještě když jsme tu měli slečnu komtesu. Ta měla ráda rachejtle. Ale potom...“ najednou se na Bibi laskavě podívala. „Namouduši, člověk už je jako blázen, když vás tady vidí, slečno Bibi. Dneska jsem to děvčatům říkala. Celá slečna komteska... Vy jste jí tak strašně podobná...“

A Bibi je hned u ní a vezme ji kolem krku, ačkoli je paní Agáta celá zpocená a ruce má umaštěné. „Já jsem tak ráda... A tebe mám taky ráda..“

A pošeptá jí do ucha, aby jí říkala jen Bibi. Jenzina jí přece tak taky říká.

U večere musí Bibi sedět jako pravítko a vedle ní sedí miss a jedním okem pořád pokukuje, jak Bibi jí. Ale po večeri se jde Bibi projít se starým pánem do parku a starý pán jí ukazuje, kde všude bude osvětlení, a radí se s ní, kam lampióny co nejlépe umístit.

„Mimochodem... Bibi, jestli u nás ještě nějaký čásek nezůstaneš," prohodí jen tak, „s naší Agátou vůbec nevydržíme."

A Bibi mlčí. Ještě ty dožínky... to si nesmí nechat ujít. Ale hned po dožínkách půjde zpátky k tatškovi, kdyby měla jít pěšky.

Bibi píše tatškovi

Milý tatko,

nemohl bys mi honem napsat, co je to adeptovat? Ale honem, honem. Protože jsem dneska slyšela tu paní povídat, že by se to přece jen mělo zařídit, aby mě mohli adeptovat. Já tomu nerozuměla a zeptala jsem se Jana. Řekl, že když mě adeptují, budu potom opravdovou komtesou. To by byla legrace! Ale nemohli by Tebe adeptovat zrovna se mnou, abys byl taky opravdovým hrabětem? Jinak to nechci. Moc Tě prosím, nemohl by ses na to podívat do slovníku? Mně to dělá starosti. A Ty mi děláš taky starosti, jestli to nevíš! Tady se něco povídá, že mě adeptují, a Ty nemáš ani čas, abys mi napsal jedinkrát, že mě chceš domů! Tak chceš mě, nebo nechceš? Abych nezapomněla, ve věži bydlí sokol. A celá spousta sov. Měl bys je slyšet v noci, ale já se ani trochu nebojím, však se s nimi spřátelím, jsou takové heboučké, a možná že si ochočím sovi mládě. Jinak se mám dobře. Za dva dny budou dožínky, to Ti všechno vypíšu do posledního chloupku.

Tisíc pus Bibi

Slavný den nadešel. Bibi zažila dožínky na jednom selském statku a byla to nádhera, ale něco tak slavného nezažila nikdy. Od rána byl všude chvat a shon a Emílie musela Bibi dát hledat, aby byla připravená, až se dostaví deputace v čele se správcem a s vrchním čeledínem a děvčata přinesou věnec z klasů. A Bibi pak skutečně stála vedle staré paní, a hraběnka měla na sobě zas ty šedivé šaty s perlami, ale v uších měla malinké náušnice, a když přijala věnec z klasů a všem děkovala, vypadala o malinko mladší (ačkoli musela být podle Bibi nemožně stará). A všichni se na Bibi usmívali a Bibi si připadala legračně a slavnostně. Emílie jí rozpustila vlasy a Bibi tu stála v takových krásných starých šatech s volánky a krajkami a měla pořád strach, aby na ní něco neprasklo, tak byly vypasované.

A pak to teprve pořádně začalo. Páni, co tu bylo lidí! Ženy měly všechny bílé šátky v rukou, jako by šly do kostela. A přivedly sebou spoustu dětí, i docela maličkých. Co tu bylo křiku a rámusu a vřiskotu! A na dlouhatánském stole, udělaném ze spousty jiných stolů — a ještě mezi ně dali prkna — stála červená řepa a sůl a hořčice a ohromné džbány na pivo. Od stropu visely pásy z jirín a z červených a bílých růží z hedvábného papíru, ale jiriny byly opravdové — ze zahrady. Bibi pobíhala sem tam a dívala se, jak děvčata roznášejí polévku s masovými a cibulovými knedlíčky. Šaty měla celé umazané od ručiček dětí. Ty nejmenší strčili do jeslí — do opravdových jeslí, kam se dává seno pro koně a pro krávy. Ale koně a krávy byli zrovna na pastvě. Ti by se podivili, kdyby byli doma!

Bibi zavolali, aby se šla převléknout k obědu, ale ani Emílie se na ni dneska nemračila, že si umazala ty hezké šaty. Dneska byl výjimečný den. Jen miss se tvářila upjatě, protože Bibi posedávala na židli a breptala se starým hrabětem, a pořád jen dánský, takže miss jim vůbec nerozuměla. A sotva byl oběd u konce, Bibi už zase běžela do stodoly — do té největší, kde se tancovalo. Pod girlandami z jirín a z růží vyhrávali muzikanti. Tolik houslí a klarinetů a harmonik v životě neviděla pohromadě, a hrály a hrály, až člověku zaléhalo v uších. Několik malých dětí přitom strčili pod stoly a ony se tam praly, jenže ani to nebylo slyšet. A už vytáhl Bibi do kola jeden z čeledínů. Tancovat, to tedy Bibi zase umí. Hop, teď ji chlapec vyhodil jako peříčko. A ještě jednou. A znova.

„Pozor na naši komtesku!“ slyšela starou paní Agátu.

Opravdu, Bibi byla celá šťastná, že přišla na Klinteborg.

A pak byl najednou večer. Nalévala se kořalka a kávový punč a z kuchyně chodily nové a nové lívanečky a jablkové buchtičky. A pořád se tancovalo. Tanec má tu výhodu, že můžete přitom sníst buchty kolik chcete, a nemáte pocit, že jste se přejedli.

A najednou Bibi uslyšela fanfáry. Opravdu, ti šediví lidé jsou tady taky! Starý pán na ni kýval a Bibi přišla k němu, celá zpocená a červená, vlasy jí visely po zádech. „Tak co, Bibi, nebudeš mít něco proti, když si spolu zatancujem?“

„A ty umíš tancovat?“

„To bych prosil.“

Že starý pán umí tancovat, o tom se brzy přesvědčila. Ale napřed zahráli sólo šedivé paní.

Zatančila si kolečko se správcem, potom s vrchním čeledínem, a Bibi měla co koukat, jak jí to šlo. Tančila malými krůčky, ale vypadala, že tancovala naposledy včera.

„Tvoje babička si dá dneska do nohou,“ řekl starý pán. „To víš..., než ji provedou všichni. Ba, tancovat, to nezapomněla. Taky už dlouho netančila.“

Pak se vrátili do kola všichni. Bibi tančila se starým pánem. Do muziky slyšela výskání. Starý pán ji držel opatrně, ale pevně. Také vypadal, že tancoval naposled včera.

Konečně stojí Bibi se starým pánem u jezera. Shromáždili se tu i všichni ostatní a čekají na ohňostroj. Celý spodek zámku svítí a na stromech září světla a v parku se míhají světla a celá alej je osvětlená.

Prásk! První rachejtle vyletí vysoko, vysoko jako hvězda a rozprskne se na nebi v tisíc malých pestrobarevných hvězdiček, které pomalu padají do jezera. Bibi chytí mimoděk starého pána za ruku. Oba mlčí a dívají se na padající hvězdičky.

„Líbí se ti to?“ zabručí starý pán. „To víš... bez tebe by to dnes nebylo.“

Ale Bibi na to neřekla nic.

Bibi má tajný plán

Bibi je po dožínkách neobyčejně hodná a poslušná. Kdyby tu byl její tat'ka, hned by na ní poznal, že má něco za lubem. Ano, Bibi se už rozhodla, že uteče — vlastně se rozhodla už tehdy, když stáli s dědečkem u jezera, v duchu se s ním loučila a bylo jí trochu smutno z toho, že jemu bude smutno, až odejde. Ale co se dá dělat, musí pryč. Přesto všechno, jak se tu měla a jak jezdila na Bele a jak se dívala na rachejtle, nemohlo to jít tak dál. Miss Brownová, obědy, večeře... ne, to nemůže od ní nikdo chtít! Z té ženské by se člověk zbláznil. Ale co je to Bibi platné, když něco řekne, protože říkat prostořeké věci umí jen dánský a miss Brownová rozumí stejně jen anglicky. Bibi si nesmí oloupat vajíčko, že se to nesluší. Nesmí si ukousnout z celého krajíce (i když si dává pozor, aby jí huba nevylítla z pantů jako Sennelsovi). Je to k zbláznění, a k tomu se jí už k nesnesení stýská. Jediná věc, která jí tu ještě drží — to je právě její tajemství. Na to teď Bibi myslí každý den, převaluje si to v hlavě a obhlíží terén. Ve skutečnosti si už vymyslela válečný plán.

Ano, možná že je trošku nebezpečný (ale na to nikdy Bibi nemyslí déle než tu chvíli, kdy si to řekne). Ale jak jinak by se dostala do mamincina pokoje! A její okno bývá teď v létě otevřené. Klíče od té světničky má jenom stará paní — jen ona tam chodí uklízet, jako kdyby měla jen ona na její maminku právo. Kolikrát už Bibi vyšla schody do věže a zkoušela se tam nějak vloupat, ale ty zatracené dveře držely pevně. Tady by jí byl mohl pomoci leda její známý lupič, jinak nikdo. Ještě ke všemu se mohla dívat dovnitř klíčovou dírkou a viděla uvnitř jakési zelené židličky a harfu — a tolik toužila se dostat dovnitř, že to ani nešlo dál. Ale musela se pokaždé vrátit.

- To je ale, co ta ženská udělala za pár dní s tím ubohým dítětem, pomyslela si jednou paní Agáta, když Bibi seděla u ní v kuchyni a na nic nesahala, ba ani nemluvila. Chuděra, dánský zapomene a anglicky se nenaučí. Chudinka ubohá, a podala Bibi právě upečenou skořicovou pokrutku.

U stolu byla Bibi také nezvykle způsobná. Stará paní ani miss Brownová ji nemusely napomínat.

Jen starý pán z Bibi nespouštěl oči.

„Copak je s tebou, Bibi? Nejsi nemocná?“

Bibi zavrtěla hlavou. Divné, že jen starý pán na ní něco poznal. Musí tedy honem, honem, než do toho něco přijde. Jsou teď takové teplé dny a okno ve věži zůstává otevřené celý den. Musí si pospíšet, než začne pršet a stará paní půjde a okno zavře.

Když si Bibi vezme něco do hlavy, je to podobné, jako když si zadře třísku. Dokud se tříska nevytáhne, cítíte ji pořád, a stejně tak Bibi; myslí na to neustále a jen čeká na vhodnou chvíli. Kdyby mohli šediví lidé nahlédnout do její hlavy, asi by pořádně užasli. To hodné, způsobné dítě, které zrovna chroupe pokroutku, myslí pouze na to, že u přístavu je zakotvená malá pramička, s kterou se dá veslovat těsně ke zdi věže. Dole ze zdi čouhá pár železných háků. Zeď (také si ji alespoň zdálky důkladně prohlédla) je ze samých větších kamenů, není tedy zcela hladká, ale stejně se o výstup nemůže pokoušet v noci, poněvadž by potmě na hrbolky ve zdi neviděla a bylo by to příliš nebezpečné. Musí to provést ve dne. Ale kdy? Nejlépe brzy odpoledne, až budou všichni po obědě spát. Půjde to dneska...?

A Bibi to hned vyzkoušela. Zeptala se opatrně, jestli by nesměla po obědě chvíli ťukat prstem do piána.

„Prosím tě, ne, miláčku. My si půjdeme trochu zdřímnout,“ řekla stará paní.

„A s míčem do parku smím, babičko?“

„Ale ovšem, miláčku.“

Zvláštní věc, že ani důvěrné oslovení jí nebylo podezřelé. Bibi jí totiž zatím ještě nikdy neřekla „babičko“. Nikomu nebylo nic nápadné, jen starý hrabě se na Bibi pátravě zadíval. Ale potom si šel také lehnout. Bibi věděla, že se na miss Brownovou ani nemusí ptát. Každý den odpoledne ležela miss aspoň dvě hodiny v houpací síti na zahradě a dřímala.

Bibi se rozběhla ven s bušícím srdcem. Ano, věž je přístupná od jezera a okno... okno je stále ještě otevřené. Seběhla ze srázu k pramici, odvázala řetěz a hupla dovnitř. Vesla jsou tady, zasunula je na místo a začala veslovat ráznými záběry, loďka se rozjela od břehu. Nikdo ji neviděl. Teď po poledni bylo všude jak vymeteno. Slyšela jen hlasy všech možných ptáků a kačen na břehu. Slunce svítilo. Bibi se tolik těšila, a přece cítila, že by taťka její podnik neschválil. Inu co, až mu to poví a dá mu pusu, jistě jí odpustí.

Konečně pramice narazila přímo na zeď, která se před Bibi zvedá do obrovské, nepředstavitelné výšky. Bibi si zula boty a punčochy. Rukou se zachytila železného háku a nyní druhého. Začala ohledávat spáry ve zdi prsty u rukou i u nohou, ano, přilepila se na zeď jako moucha. Hodná zeď... půjde to. Zdi obyčejných domů jsou mnohem horší.

A Bibi šplhala vzhůru. Šlo jí to docela dobře. Prsty ji sice hned začaly pořádně bolet, odře si je a nebude moci dlouho kreslit, ale teď na to — a vůbec na nic — nemyslela. Při takovém šplhání nesmíte myslet na nic, musíte se úplně soustředit jak provazolezec na provaze, a musíte hlavně věřit, že se udržíte. A Bibi si byla jistá, že se jí to zdaří, však už šplhala po mnohem horších stěnách.

Lezla výš... stále výš, a ještě. Pot jí stékal po čele a po zádech a prsty měla krvavé, ale už ani necítila, že by to bolelo.

Dolů se nepodívala ani jednou, hleděla jen na spáry ve zdi nebo občas mrkla nahoru. Nevěděla, jak dlouho už je na zdi. Ještě kousek... a vtom uviděla nad sebou něco, co ji naplnilo vítězoslavnou radostí. To něco bylo otevřené křídlo okna. Už jí tedy zbývají pouhé dva metry, to už je jenom krůček, v duchu si představovala, jak hupne přes římsu do pokoje. Však už je skoro tam...

„Slečno Bibi!“

Propána. Nechtěla se tam podívat, cítila, že nesmí. Přimáčkla se ke zdi ze všech sil... to je hloupé. Chtěla popolézt ještě kousek. Bůhví, jak dlouho to trvalo.

Po chvíli se ozvaly nové výkřiky, někdo křičel:

„Proboha, proboha!“

Tu se tam podívala, uviděla pod sebou propast a už to bylo...

V posledním okamžiku si vzpomněla na taťku.

Další dopisy od Bibi

Můj jediný zlatý taťko,

neměj strach já všechno se točí mám radost mám takovou radost ale nic se mi nestalo.

Ale kdyby Simson nebyl volal, nebyla bych spadla ale taťko v hlavě mi hučí mám takový divný pocit všude na zdích je samá mamička.

Milovaný taťko!

Schovala jsem papír pod deku, jinak by mi ho vzali. Ale přece ti musím napsat, protože víš, kde ted' jsem? V maminčině pokoji! V pokoji mé jediné milované maminky! Sbohem, taťko, sbohem!

Mám prý ležet tiše jako myška. Zavinila to ta zatrápená lodička, na kterou jsem narazila hlavou, ale ona za to nemohla. Fuj, to jsem ospalá.

Můj taťko,

Víš, proč se to stalo? Protože Simson zavolal toho pána a tu paní a oni křičeli proboha a pořád jen proboha a z toho se mi tak zamotala hlava, že jsem se pustila. Ale už jsem byla skoro nahoře. Slítila jsem dolů, ale ani trošičku jsem se neuhodila, ani trošičku. Aby sis nemyslel. Doktor říká, že mám jen ležet tiše jako myška a že se brzy zase uzdravím. Rána není vůbec nebezpečná. Ale trochu mě pálila, protože musel vymýt nečistotu, jinak by se byla zanítila. A musel mi ji přece zašít. Nevěděla jsem ani, co se se mnou děje, protože jsem byla doopravdy, ale doopravdy, taťko! — v bezvědomí! Ale potom jsem zas přišla k sobě a ta paní mě držela za ruku a po tvářích jí tekly slzy, protože myslela, že musím umřít. Ale já jsem jí vypravovala, od koho jsem se to naučila a že bych nebyla spadla, kdyby nebyli tolik křičeli. Ale nesmím mluvit, protože bych zas dostala horečku, je mi ted' jenom horko, že se celá potím, a nesmím ze sebe shodit přikrývku. Jedno moje oko bylo tak divně stažené a řekla jsem jí, že si strhnu obvaz, jestli mi nedovolí jít do maminčina pokoje, a že chci umřít. A představ si, pak se to začalo se mnou tak houpat a houpat, ale nevěděla jsem, co se se mnou děje. Oni mě totiž dali odnést na nosítkách po schodech až nahoru do věže. A ted' ležím v pokoji mé sladké maminky, v její vlastní posteli, co vypadá jako pozlacená mušle a má bílé záclony. A všechno, co tu je, je moje! I maminčiny panenky a její deníky. Ale klíče dostanu teprve, až budu dospělá, protože všechno je zapečetěné, jen panenky ne. To udělala ta paní, co je má opravdová babička. Ale ted' už dál nemůžu, protože mě píchá v ruce.

Taťko víš, jak dlouho jsem byla v bezvědomí? Ne hned, ale potom později? Sedm dní! Protože jsem měla otřes mozku. Ale drahý, milý taťko, já jsem tak ráda, že jsem spadla, protože bych se nebyla nikdy dostala do pokoje maminky, víš? Ale už se mi strašně po Tobě stýská. Až mi bude zas dobře, tak k Tobě uteču. A zůstanu už pak navždycky u svého jediného, milého taťky. Ale co myslíš, až budu velká, nemohla bych tu dělat jako u sebe správce? Nejraději bych se ovšem stala zvěrolékařem. Tady je tolik zvířat, že bych měla pořád koho léčit. Představ si, byla bych pokaždé u toho, když se telí kráva nebo kůň má hřibátko a svině prasátka. Ale adepotvat se nedám. Nikdy! V tom mi můžeš věřit do nejdelší smrti.

Tisíc pozdravů a pus od Tvé

Bibi

2.

Jak to bylo dál s Bibi

Konečně se Bibi uzdravila. Zeštíhlela jen trochu od toho dlouhého stonání. Když směla zase vstát, opadávalo už listí ze stromů. Byl tu podzim. Ve dne se slunce ještě ukázalo — jestli totiž vůbec svítilo, ale navečer padaly studené mlhy na pole a louky, takže krávy musely zůstat ve chlévě, aby nedostaly kašel a zápal plic.

Bibi přemluvila starého Švejcara — tak se totiž říkalo čeledínovi od krav, aby hrál někdy kravičkám na foukací harmoniku. Ať se tomu někdo směje a říká si co chce, pravdou zůstane, že si krávy potrpí — kromě na čerstvý jetel a na sluníčko — hlavně na muziku. Bibi to věděla z Romů a říkala to hned, ale nikdo jí nechtěl

věřit. Ale jak byla Bibi i ten starý Švejecar rádi, když krávy zčistajasna začaly dávat mnohem více mléka než dříve!

Starý Švejecar se procházel sem a tam po chlévě a foukal na svou harmoniku, pokud nemusel přealovat v ústech žvýkáci tabák. Někdy se zastavil a hrál krávé u samého ucha, až bylo jasně vidět, že to krávé lahodí, jako když poškrábete kočičku pod bradou. A Bibi zatím... ale co Bibi? Jak to, že nebyla zpátky u tatínka, když přece dlouho stonala a tak dlouho se spolu neviděli? To byla právě zvláštní věc, na kterou by Bibi sama těžko uměla odpovědět. Vždyť jí tatínek psal stále takové legrační dopisy, takové... až moc spokojené. Jako kdyby to byla úplná samozřejmost, že je Bibi tady, u dědečka a babičky, a že tu zůstane... možná do vánoc. Anebo i déle. Jak to, že taťka nenapsal ani jednou „honem přijed“, nemohu být bez tebe“? Bibi dobře chápala, že sem taťka za ní nemůže a že — i kdyby dědeček s babičkou na něho promluvili, sám by s nimi nikdy nepromluvil. Ale proč jí tu tedy nechává a tváří se, že se dobře obejde bez ní?

Ostatně, Bibi teď byla jen stínem bývalé Bibi. Neměla na útěk ani pomyšlení, byla ráda, když mohla sedět u starého Švejcara ve chlévě a poslouchat, jak hraje kravičkám na foukací harmoniku.

A potom, když jí bylo lépe, měla na statku plno práce. Chodila ke slepicím do kurníků, kde poprvé viděla, jak se slepice povzbuzují novým elektrickým osvětlením, když je odpoledne brzy tma. Vždyť si mohou myslet, že žárovky jsou něco jako zimní sluníčko! A v pořádném statku se o každé slípce vede záznam. Stejně jako o prasnicích. Bibi navštěvovala prasátka a selátka, a dokonce se rozzlobila, když viděla, že nechávají ta malá čuňátka na hladké holé podlaze, a dědeček jí dal za pravdu a nařídil, aby se jim podestýlalo. To byla radost a hemžení, když se prasátka vrtěla v slámě!

A listí padalo a padalo. Brzy už nebyl nikde ani lísteček, jen na bucích jich trochu zůstalo. V Klinteborgu začali topit ve velkých otevřených krbech a přikládali mohutná polena, která jen stěží dostávali na železný rošt. Ale oheň v krbu byl přívětivý a pěkně voněl.

Ten rok přišla zima mnohem dříve, než měla. Jednoho rána bylo všechno bílé a obloha byla stále ještě žlutavá, což znamená, že se dá čekat ještě další sníh.

Dědeček poručil vytáhnout starobylé saně, jejichž pozlacení už bylo trochu smyté, a pak si vyjeli ve dvou, zabalení do tlustých vlčích kožešin, s palčáky na rukou a s čepicemi s klapkami na uších. Celý postroj koní byl posetý drobounkými rolničkami, které stále zvonily. Jeli lesem, přes mýtiny, kde skákali daňci ve sněhu, který sahal až ke kolenům. Bibi to připadalo obrovsky krásné, a přitom jí z toho bylo smutno. Bylo jí smutno, protože myslela na taťku, který je sám v kanceláři na nádraží. Ale proč jě tam sám? Co zamýšlí? Tomu Bibi nerozuměla a ani neměla nikoho, koho by se zeptala.

O taťkovi samozřejmě nemluvili.

A potom se vrátili platanovým stromořadím, saně přeletěly přes most a už zase stály na zámeckém dvoře. Hořely tu staré svítilny. Hlídač, jenž je uvítal, byl už trochu ospalý čekáním — však přijeli pozdě v noci.

Ve vysokých, tichých pokojích v zámku to vonělo květinami ze skleníků a množstvím svíček. Babička nechtěla mít v pokojích ani plyn, ani elektrické světlo, jen voskové svíce. Ty hořely klidně a slavnostně jako v kostele.

Po večeři, když miss Brownová odešla nahoru do svého pokoje, babička si sedla ke klavíru a zpívala různé písně, dánské, ale také německé, italské, francouzské a ještě bůhvíjaké, které kdysi zpívaly s Bibinou maminkou. Dědeček seděl přitom opodál v křesle a poslouchal. Když přehrála a přezpívala všechny písně, obě se přestěhovaly k francouzskému stolečku, co měl místo nohou tři bronzové jeřáby. A teď přišly na řadu karty. Babička uměla jedenadvacet pasiánsů, což je taková karetní hra — o které jsme už mluvili, ale je skutečně velmi složitá a musíte mít k tomu trpělivost a paměť. A každá hra má vyjít — ale také nemusí. Tomu se říká vykládat si pasiáns.

Dědeček se vždycky tvářil, jako by se na to díval spatra. Sám četl raději vážné knihy, a to i vědecké z různých oborů i z matematiky a vyprávěl Bibi o vědcích, kteří na něco velikého přišli, a také o Einsteinovi, kterého uznával za největšího ze všech. Ale přesto, že si četl, nenechal babičku na pokoji. Pořád po ní pokukoval, radil jí nebo se jí posmíval. A tak mu babička navrhla, aby si s ní zahrál „hádavou“, totiž takovou

hru, která se může hrát jen ve dvou. A potom opravdu začali a Bibi slyšela, jak se hádají, a jéje, ti to dovedli!

Dědeček se uměl tak rozčertit, že mlátil kartami a bouchal do stolku, div ho neporazil. A někdy i křičel, že babička švindluje a že s ní nebude hrát ani minutu, když ho tak nestydatě podvádí! Ale babička se mu podívala do očí a usmála se. A dědeček jí políbil ruku a zase se usmířili.

Bibi seděla blízko nich, buďto psala psaní tatkově, nebo se pokoušela kreslit. Když odbily hodiny ve všech pokojích devátou, babička složila karty, pod schodištěm už stála její komorná s velkým svícnem v ruce, aby jim posvítla na schody do věže. A teď se vypravili všichni, Bibi, babička i dědeček, nahoru, a ti dva zůstali u ní tak dlouho, dokud se nepřesvědčili, že je Bibi pěkně uložená. A babička zůstávala u Bibi ještě déle. Sedla si k ní na pelest, a když se jí Bibi začala vyptávat, všelicos jí povídala, hlavně o mamince, když byla malá. Jak si třeba brávala kozlíčka do postele, jak byla na každého hodná a jak jednou v noci vlezla do stáje a pomáhala ovci přivést na svět jehňátko. Když babička tohle všechno vypravovala, Bibi měla svou babičku také ráda. Jen kdyby babička neměla ten protivný způsob, že když mluvila s Bibi o jejím domově, ani se na ni nepodívala a ani trošku se přitom neusmála.

Bibi dostane zlé psaní

To byla ale zima! Staří lidé říkali, že se blíží konec světa. Chodili do kostela, ale v kostele bylo tak chladno, že tam nikdo nemohl vydržet. Tak se raději zas vrátili domů a sedli si do chlěva, protože tam bylo vždycky teploučko.

Ptáci, kteří žili na Klinteborgu ve vytápěných klecích, těm bylo hej. Zato venku zajíci a ptáci hynuli hladem a zimou. A když Bibi uslyšela, že spousta divokých kachen zamrzla uprostřed moře, kam se za nimi ani nikdo nedostal, aby je z milosrdenství zastřelil — a nic víc pro ně nemohl udělat, pocítila Bibi v nitru takové mrazení, jako by byla sama ptáče, co má blízko k smrti zmrznutím. Samozřejmě, kdekdo tu pomáhal, i dědeček vydal rozkazy, aby se všem pomáhalo. Lidem rozdal spoustu dřeva. A na stromy v lese pověsili kusy slaniny, na tyče zavěsili snopy obilí a postavili kůlničky, kde zvěř i ptactvo našlo potravu.

Až zhora od severu pluly na jih ledovce. Noviny dočista zapoměly psát o něčem jiném, tolik poplašných zpráv přinášely den co den o zimě. A když už se tolik mluvilo o zimě, babička vyprávěla Bibi o své nej mladší sestře Lucii, která byla provdaná za hraběte a žila na zámku Katzenstiegu — což znamená Kočičí stezka — ve Slezsku. Hrabě se jmenoval legračně — Hubertus, a měl pět synů. Když vypukla světová válka, dědeček a babička rozesílali zásilky jídla a také poslali jídlo do Katzenstiegu. Bibi se však divila, že babička za celá ta léta svou sestru nikdy nenavštívila. Asi proto, že když odešla Bibina maminka z domu a brzy nato umřela, přestalo babičce na všem záležet.

A právě od té tety Lucie přišel dopis, jestli by se prý nemohla sebrat a na vánoce přijet s Bibi do Slezska. Bibi to připadalo sice krásné, ale na vánoce ne. Ani zanic, protože o vánocích musí být přece doma. Někdy jindy ano, ale na vánoce... kdepak, i kdyby měla utéct...

A pak přišlo ještě jiné psaní. Psaní pro Bibi od tatky a v něm stálo, že její jediný tatka — právě odjíždí na delší cestu, až do Egypta.

Když Bibi dopis dočetla, měla pocit, že do ní udeřil hrom. Úplně zpopelavěla v obličejí a přestala cítit ruce i nohy. Hned jí napadlo, že popadne plášť a pojedje domů, ale podle data dopisu byl už tatka jistě na cestě. Ani o tom nevěděla, že pláče — strašně. Napadlo jí, že pojedje za tatkou do Egypta. Dědeček jí dá jistě peníze na cestu. Ale byla tak rozrušená, že nevěděla honem, co má dělat, jestli běžet za dědečkem nebo na nádraží, nebo jestli má někoho poprosit, aby jí vzal s sebou. A potom si s pláčem četla psaní znovu. Připadalo jí, že to není možné. Tatka jí psal, že nesmí plakat a že má být velká rozumná holčička. Co to bylo platné, když jí napsal, že se vrátí asi až za šest měsíců! A pak si prý o všem popovídají. Že mohl být její jediný tatka takový! Jak jí to mohl jenom udělat, když se jí po něm tak stýskalo! Teď teprve se začalo Bibi k nesnesení stýskat. Předtím, než se rozstonala, měla stále na Klinteborgu tolik nových dojmů, že se jí nestýskalo pořád tak strašně. A teď jí její drahý, zlatý tatka nechal a šel si svou cestou. To od něho nečekala. Kdyby nebyla tak hrozně

smutná, musela by se strašlivě rozzuřit. Ale takhle nedovedla nic víc než plakat, plakat a pořád plakat.

A kdyby to psaní aspoň taťka nenapsal tak vesele! Taťka psal, že celý život toužil po tom, aby si mohl jednou udělat výlet do Egypta a vidět hroby faraónů a pyramidy a sfingy. A teď se mu to zrovna hodí, když je jeho Bibi v Klinteborgu. Jen ať se pěkně učí cizí řeči, což je obrovsky důležité.

Pro oba, pro něho i pro Bibi, by peníze na cestu nestačily. Ať si jen Bibi představí, jak to bude báječné, až se zase sejdou.

Bibi si nepředstavovala nic. Nemyslela teď na nic jiného, než že určitě žalem umře. A taky umřít chtěla. Jestli mohl taťka odjet do Egypta bez ní, po tom, jak byla nemocná, pak mu na ní vůbec nezáleží. A když mu na ní nezáleží, Bibi nechtěla žít, chtěla umřít.

Starý pán a stará paní hovořili spolu často vážně, když byli sami, ale s Bibi mluvili jenom vesele. A neopouštěli ji ani na chvíli. Bibi tak seschla od pláče, že byla skoro průsvitná. Přestala chodit do chlěva. Přestala se zajímat, jak se daří selátkům, psům a slepicím. Něco museli podniknout, a to brzy — to věděli oba. Jinak by Bibi mohla znovu těžce onemocnět, nebo dokonce i umřít.

Přišel na to dědeček. Znal už Bibi natolik, že věděl, že se rozveselí, když se začne něco dít. A babička měla vlastně také chuť si vyjet do Slezska a navštívit sestru Lucii. Změna vzduchu je vždycky dobrá, svědčí mladým i starým. A když už je člověk jednou v Německu, může si hned začít léčit v některých lázních revma. A Hubertusovi chlupci — to by Bibi nesměla být žabka, aby se jí u nich nelíbilo.

Bibi vyslechla zcela lhostejně, když jí dědeček oznámil novinu, že pojedje s babičkou do Slezska. Ale pak ji napadlo, že Slezsko leží tak trošičku na cestě do Egypta a že bude blíž tatínkovi.

A pak se začaly dít legrační věci. Bibi zpozorovala, že dědeček a babička mluví spolu u stolu jen německy, aby se pocvičili. A vzájemně si předhazovali, že dělají chyby. U stolu bývalo tolik legrace, že se Jan a Simson kousali do rtů, aby se nesmáli, protože smát se s pány, to nebylo na zámku zvykem. (To byla věc, kterou Bibi ne a ne pochopit. Ale věděla, že až ona jednou zdědí Klinteborg, budou Jan a Simson sedět u stolu a řehtat se s nimi na celé kolo.)

Zima byla krutější a krutější, a všechny noviny byly plné lavin ve Švýcarsku a vlaků uvázlých v Polsku a všech možných neštěstí, a tu se začal dědeček rozmýšlet. Navrhl babičce, aby zůstali přece jen na vánoce v Klinteborgu. Ale to znal babičku špatně. Ani zemětřesení by ji teď nezadrželo, když sestře Lucii slíbila, že přijede, a už měli balení v plném proudu.

A pak jednou byla uchystána všechna zavazadla a sáně stály před zámkem. Bibi měla na sobě nové cestovní šaty s tolika kapsami, že se v nich sama nevyznala. Přes šaty měla kožený plášť do auta a navrch ještě kožich. Mohla v tom jet klidně na severní pol.

V poslední chvíli se ještě rozběhla, aby se tu se všemi rozloučila. Ve stáji pohladila svého poníka Belu. A pak ještě utíkala do chlěva za starým Švejcarem, zatímco hrál kravičkám na harmoniku, chytila ho kolem krku a políbila ho.

Za chvíli Bibi seděla v saních mezi dědečkem a babičkou a mrazivý vítr jí svištěl jen kolem nosu, jinak byla zabalená jak Eskymák. Tma byla jako v pytli, když dorazili do města a na nádraží vstoupili do vlaku. Bibi chtěla být za každou cenu vzhůru. Slyšela, že trajekt přes Velký Belt je provázen ledoborci, a ty ledoborce chtěla taťkovi stůj co stůj nakreslit. Ale zaslouží si taťka vůbec, aby mu ještě posílala dopisy? A stojí o to — i když jí nechal adresu hotelu v Egyptě, kde bude ubytován? Ať to bylo jakkoli, Bibi bez psaní dopisů taťkovi nemohla být. Chtěla se dát hned do kreslení, ale když se dostali na trajekt, byla tak unavená, že hned usnula. A spala, až ji dědeček probudil, ale to už byli na druhé straně. Trajekt se pro led opozdil o čtyři hodiny. A pak spala Bibi dál, až za svítání dojeli do Kodaně.

Tam si promluvil dědeček s nějakými lidmi a potom přišel a řekl babičce, že by bylo bláznovství, kdyby se odvážili za takového počasí na Baltské moře. A babička odpověděla docela klidně: „No dobře, tak tedy budeme trochu bláznit. Já jsem Lucii telegrafovala — a dost.“

Dědeček potřásl hlavou. Znal babiččinu tvrdohlavost příliš dobře, aby se jí pokoušel přemlouvat.

V nebezpečí života

Můj zlatý tatko!

Píšu Ti teď, protože se možná už nikdy nedostaneme na pevninu, a už to tak vypadá, že tady uprostřed Baltského moře umřeme hladem nebo zmrzneme nebo nás ledovce rozmačkají na kaši. Co tomu říkáš? Tři nebezpečí života najednou! Není to báječné? Sedím nahoře u radiotelegrafisty, s kterým si moc rozumím. Je to nejdůležitější osoba na trajektu, protože v jednom kuse telegrafuje, aby nám poslali letadlo s jídlem. A jestli si ledoborce z Finska nepospíší, budeme muset jít asi po ledu pěšky až do Německa, ale to zas nemůžeme udělat kapitánovi. Představ si, jedna zdejší dáma začala strašně křičet, že její muž na ni čeká, a šup! už byla na ledě, ale kapitán chudák povídal, že ji má na starosti, aby se jí nic nestalo, a tak za ní poslal námořníky, aby ji zas přivedli zpátky.

Můj radiotelegrafista se jmenuje Gorm a má malou opičku, ta se jmenuje Adonis, je to opičák a je tak hrozně malinkej, že na svém pánovi i bydlí. On se mu vejde do kapsy a má opravdické šaty jako člověk a na kalhotách má rukavičkové knoflíčky, ty umí sám zapínat a rozpínat. Gorm má opičáka tak rád, že by se radši sám utopil, jen kdyby se Adonis zachránil. Teď už jsme 40 hodin na vodě, to jsou dvě noci a jeden den a ještě kousek od jednoho dne. Máme už na lodi jen černej chleba a sodovku a sarclinky a uzené ryby a víno. A moc paniček se rozstonalo, protože v kajutách je to k udušení. A mužští jsou rozdělení na tři skupiny a ty se střídají ve spaní, protože je na palubě tolik lidí, že není pro ně pro všechny dost místa. Přeplovba měla trvat jen něco přes tři hodiny, a tak se s místem ke spaní nepočítalo. Ale naše dva ledoborce, co měly jet s námi, uvízly v ledu a my ležíme úplně tiše a jen chvilka se to tak trochu hýbá. A lidi musejí pořád pobíhat a poskakovat, jinak by zmrzli. Ale babička se ani trochu nebojí. Sedí dole v kajutě v koutě se dvěma paničkami a chovají jedno miminko, které už nemá žádné plínky k převinování. Babička si pořád drží kapesník před nosem a chroupe půl dne jeden suchar. Moc už nescházelo a byly by mi umrzly uši, ale jeden námořník mě popad a pořádně mi je sněhem vydrbal. Nejdřív to vůbec nebolelo, ale pak mě uši pálily jako čert. Copak já, ale chudáci rackové, ti pískají a nařikají, a představ si, že jsou mezi nimi i takoví, co mají jen jednu nožičku, druhá jim umrzla, a to se stane tím, že se některý z nich postaví na led a nechá na něm moc dlouho nohu. Aspoň kapitán mi to povídal.

Ale ten praskot a to bouchání, co dělá led, tos jistě jakživ neslyšel! Člověk by řek, že musíme být každou chvíli rozmačkání, protože se led hromadí kolem naší lodi. A dokud naše ledoborce nebyly ještě zamrzlé, tak dělaly ještě větší kravál. Já jsem se teď naučila plno věcí, já už vím, jak se kormidluje, to Ti je hračka. Před velitelským můstkem je jako všude napsáno Vstup zakázán, ale já jsem kapitánovi povídala, že můj tatínek je kapitánem vlaků v Jutsku, a od té doby smím nahoru, kdy chci.

Teď zrovna dorazili letci. Byla jsem u kapitána a vypůjčila jsem si dalekohled, oni vypadali jak malinkatý mušky a všichni lidi na ně mávali a křičeli Sláva. Přistát na ledě je prý moc těžké, protože led není všude pevný, a proto shodili pár balíků a zase se vznesli, ale o něco později se pokusili znovu přistát a tomu jednomu se to podařilo. A ten velký finský ledoborec je už na cestě, tak se povídá, že možná budeme zachráněni. Ale kapitán není zrovna moc veselý, protože se led kupí na jedné straně trajektu výš a výš, a jestli se taky tak kupí u toho finského ledoborce, tak nám nikdo nepomůže, protože led je to nejtěžší na světě.

Teď už je pomalu tma a já nevidím na psaní. Naše loď leží už docela nakřivo. Musím jít navštívit dědečka do strojovny, abych babičce řekla, jak se mu daří. Copak dědeček, to je kabrnák. Je černý jako mouřenín od prachu z uhlí, ale to jsou všichni. A námořníci říkají, že špína hřeje. Byla jsem zrovna teď dole . a dostala jsem ohromný krajíc chleba, protože jsem už měla hlad jako pes. A v noci ležím na zemi na dece v kajutě, protože není nikde jinde místo. Ještě se půjdu podívat na Adonise. Poslouchej, tatínečku, nemoh bys mi tam najít taky nějakou malinkou opičku? Ale jenom jestli se odtud někdy dostaneme. Doufám, že budeš často vzpomínat na svou milující Bibi

Kapitán měl ovšem mnohem větší starosti, než kdokoli z cestujících tušil. Skutečně hrozilo, že loď bude rozmačkána spoustami ledu, ale cesta pěšky po ledu by znamenala pro většinu cestujících jistou smrt. A to měl na palubě velký počet žen a dětí! A mezi těmi dětmi jednu takovou holčičku, která cestovala se svým dědečkem

a babičkou, nějakými náramně vznešenými lidmi, a krucinál, to dítě mu sem chodilo na můstek jako domů a člověk neměl to srdce ji vyhodit. Roztomilá žabka a kuráže měla jak kluk! Ale teď kapitán bděl a myslel na nebezpečí a stál na můstku a vyhlížel finský ledoborec. Protože jestli nepřijede, zkáza lodi se nedá odvrátit.

Až konečně po hodinách čekání zachytil telegrafista zprávu, že už jede, a za chvíli se ledoborec skutečně objevil. Lidé na palubě, aspoň ti, kteří nebyli ještě dočista vyčerpaní a zmrzlí, mu zavolali na uvítanou Sláva. A potom se trajekt konečně pohnul. Ledoborec totiž dělá širokou strouhu a loď pluje tichounce za ním. Ale strouha je plná ledových balvanů, které se převalují ve vodě.

A co zatím Bibi? Byla tak ospalá, že se zabalila na podlaze kajuty do deky a — dobrou noc!

A vidíte, po přestálém nebezpečí smrti zmrznutím a rozmačkání lodi ledem nedostala ani rýmu!

Strýček Hubertus, teta Lucie a dvojčata

Když konečně Bibi, babička a dědeček dorazili na zámek Katzenstieg, nastalo velké vítání a objímání.

„Tak tohle je Bibi,“ řekla teta Lucy a srdečně Bibi objala. Ani ji nenapadlo jí říkat Ulriko Eliško. Strýček Hubertus podal Bibi ruku a silně ji stiskl. „Kluci, kde jste?“ Hoši se už přivítali s dědečkem a s babičkou, ale na Bibi jaksi rozpačitě zahlíželi. „Tohle je Oto,“ řekla teta Lucie. K Bibi přistoupil velký, vyčouhlý kluk v kostěných brýlích.

„Ty musíš podat ruku napřed, Bibi,“ ozvala se teta Lucie. „Jsi přece děvče.“ No dobrá. Bibi mu podala ruku a hned nato dalším dvěma. Byli si strašně podobní a jeden z nich jí tak stiskl ruku, že vypískla.

„No tak, kluci, co to je!“ ozvala se teta Lucie přísně.

„Který je který?“ zeptala se Bibi.

„To je Hugo a Walter. Někdy je horší Hugo a někdy Walter,“ pravila teta Lucie. „Ten vpravo je Hugo a ten vlevo je Walter.“ Dvojčata si okamžitě vyměnili místo a Bibi připadalo, že se na ni posměšně šklebí.

„A to jsou všichni?“ Bibi totiž věděla, že strýček Hubertus a teta Lucie mají kluků víc, aspoň pět.

„Kdepak, Rudolf je v Berlíně a Arnošt v Honolulu,“ odpověděla tetička jakoby nic.

„A co tam dělá?“ zeptala se babička.

„Inu, teď se mu daří dobře. Dělá právě řidiče u jednoho plantážníka.“

Babička sepjala ruce leknutím. „Šofér! Tvůj syn šoférem! A tyto dovolíš?“

„Samozřejmě. Co je na tom?“

„Ještě se ptej. Copak se to pro nás hodí?“

„Co by se to nehodilo,“ odpověděl strýček Hubertus, o kterém Bibi věděla, že je také hrabě. „Myslíš, že by se spíš hodilo, aby tady seděl a čekal, až náhodou zakopne nohou o poklad? Jestli tedy něco vím, pak to, že tu žádný poklad nemáme. Ale pojďte si napřed odpočinout. Potom se najíme.“

Babička se hned dívala, kde je služebnictvo, ale spatřila na chodbě jen jednu služebnou, která jim pomáhala z kabátů, a byla jak u vidění, když jí teta Lucie řekla, že vaří sama. Ale Bibi byla teta Lucie sympatická a strýček Hubertus také. Jen ti kluci hned zmizeli, jako by jí chtěli dát najevo, že zrovna na ni nejsou nijak zvědaví.

„... že jsem to nevěděla, že mi ta holka nic nenapsala/1 říkala babička pořád a pořád, když se převlékala k večeri.“

„Co ti nenapsala?“ zeptala se Bibi.

„Že jsou na tom tak špatně. Jen si to představ, Arnošt dělá šoféra! A že prý se dostal do Ameriky v podpalubí a potom pracoval jako topič!“

„Myslíš, že neměli vůbec žádné peníze?“

Babička se na Bibi nějak divně podívala. Opravdu neměla tušení, jak se vedlo celý čas její nejmladší sestře.

„Jejda, a co tyhle krásné obrazy a koberce a svícny? Proč to neprodají?“ napadlo Bibi.

„To nejde,“ řekla babička. „Víš, strýček Hubertus patří k těm šlechtickým rodinám, co mají svůj zvláštní rodinný zákon. Podle toho zákona se nesmí z vybavení nic prodat a všechno zdědí nej starší syn.“

„A co ti kluci, co nejsou nejstarší? Přece každý nemůže být nejstarší.“

„Pravda, drahoušku, ale o ty se musí postarat dědic, když jsou jeho poměry takové, jak nám to odpovídá.“

„Ale co když ty poměry nejsou takové,“ začala Bibi, ale pak toho nechala, protože se babička tvářila tak ustaraně. Ještě před večeří se Bibi proběhla po chodbách a podívala se z gotického okna na nádvoří. Páni, tohle nebyl ledajaký zámek. Ve skutečnosti se podobal pradávnému lupičskému hradu. Jak je to možné, že když má někdo tak nádherný hrad, může být přitom chudý jak kostelní myš! Bibi se kradla po chodbě a všechno si prohlížela. Tak tady žijí její příbuzní a ti kluci jsou vlastně její vlastní strejčkové. Vlastně to nebylo tak docela špatné pomyšlení, mít tyhle kluky za strejčky, i když se tvářili všechno jiné než příjemně. Když je člověk odjakživa jenom sám s taťkou, nemá nic proti tomu, když vám někdo představí nějaké kluky a řekne: to jsou tvoji strýčkové z maminy strany. Opravdu, je to zábavné. Bibi si v duchu udělala další čárku, co všechno získala. Mohla být rozmačkána s lodí na Baltském moři — což bylo opravdové dobrodružství. A teď získala strýčky, strýčka a tetičku — vlastně prastrýčka a pratetu. Ale strýčku a teto se jí říkalo lip.

„Bibi!“ To byla teta Lucie. „Jsem tak ráda, žeš přijela. Chceš se podívat, kde večeříme?“ Bibi vešla za tetičkou do ohromné jídelny — stejně velké jako jídelna na Klinteborgu, ale ještě o něco ponuřejší a rytířtější. A teta Lucie jí připadala jako stará hradní paní. Jenže nevypadala vůbec staře. Na stole už mezitím prostřeli. Stůl byl pokryt bílým ubrusem a na něm stálo plno talířů, sklenic a misek, a u každého talíře ležel stříbrný příbor s korunkou.

„Tetičko Lucie!“

„Copak?“

„Je to pravda, že nesmíte ty příbory zastavit?“ zeptala se Bibi.

„Jak to zastavit?“ Teta Lucie trochu ustrnula.

„No, zastavit,“ Bibi zapátrala po tom slovu. „Přece dát do frcu. Jo, do zastavárny. Hlídač Sennels se zná s jedním pánem z Kodaně, ale on je strašně špinavěj, totiž ne strašně, jen občas, když nemá mýdlo, no a ten pán z Kodaně povídal, že když nemá prachy, totiž peníze, tak vezme nůžky nebo prstýnek a jde s tím do frcu. A oni mu tam za to něco dají. To vy nesmíte?“

„Namouduši!“ řekla teta Lucie. „A kdo je to — ten Sennels?“

„To je můj dobrý přítel. Kromě toho se znám s obecním bubeníkem a... co ale vy si máte počít, když nesmíte ani nic prodat?“

Bibi se jen zajíkla, protože ji teta přitiskla k sobě. „Nedělej si o nás starosti, Bibi. Tak zlé to ještě s námi není. Poslouchej, Bibi. Tak je to všechno pravda?“

„Co je pravda?“

„Že jsi přesně taková, jakou jsem si tě představovala. A teď běž pro dědečka a pro babičku, budeme večeřet.“

Bibi vyběhla, tváře jí jen hořely. Věděla, že si s tetičkou Lucií budou moc dobře rozumět.

Při večeři dostala babička další lekci. Tetička totiž začala vykládat jakoby nic, že Walter a Hugo pracovali loni na jednom statku za normální mzdu, aby si vydělali na rádio.

„A nač potřebují rádio, propána!“ řekla babička. „To chtějí tancovat, nebo co?“

„Tancovat, to taky,“ zabručel strýček Hubertus. „Ale hlavně se začali učit Španělsky.“

„Španělsky! A proč španělsky?“

„Inu, v Argentině se totiž tak mluví,“ řekl strýček. Babička jen zalapala po dechu.

„A co budou dělat y Argentině?“

„Všelicos," řekl strýček.

„Božítku, taková cesta přece není zadarmo. A ty jsi říkal..."

„No, zadarmo není, ale pro kluky, co cestou škrábou v podpalubí brambory..."

„Snad nechceš říct, že Walter a Hugo hodlají cestou škrábat v podpalubí brambory!" řekla babička rezolutně.

„To je právě to, co hodlají, a já jim to nevymlouvám."

Babička se podívala na chlapce. Seděli za stolem celí červení, bylo jim trapné, že se o nich mluvilo. „No tak, kluci, řekněte něco!"

Hoši se zvedli jak na povel, oba něco zamumlali a najednou tu nebyli.

„Prosím tě, nezlob se na ně, že vstali od večeře," řekla tetička Lucie. „Dělají to vždycky, když se o nich mluví."

„To já docela chápu," řekla Bibi.

„A co ty, Oto," obrátila se babička k brýlatému mládenci, který seděl vedle ní a klidně jedl. „Ty přece nechceš jet do Argentiny, že ne? Ty víš, co se sluší na džentlmena/4

„Až moc," zabručel strýček Hubertus.

Bibi čekala, kdy se vrátí dvojčata, ale nebylo po nich vidu ani slechu. Trochu ji to mrzelo. Docela prima kluci, a tváří se na ni, jako by byla vzduch! Bibi si umiňovala, že si s nimi zítra musí popovídat o té Argentíně a o tom, jak se učí Španělsky.

„A co ty budeš ještě večer dělat, Bibi?" zeptala se teta.

„Já? Musím napsat tatínkovi," řekla Bibi slabě. Tetička snad o tom všem něco věděla, protože se dál Bibi nevyptávala.

Bibi si získává nové přátele

„Přece nechceš, abychom brali tu holku s sebou."

„Vždyť se na to neumí ani postavit."

Přesně tohle Bibi zaslechla, když se příkradla k pokoji dvojčat. Kluci chtěli zase vyrazit na lyžích a ani zanic ji nechtěli vzít s sebou. Takhle to vypadalo každý den. Chlapci ráno odešli, Oto se buď učil, nebo hrál na piano a Bibi bloudila sama po zámku. Mohla sice poslouchat, jak se baví babička s tetičkou, ale pomýšlení, že jsou kluci venku a ji nechali doma, jí stačilo zkazit náladu. Za celou dobu s ní nepromluvili kloudné slovo. Někdy se bavili takovou hatmatilkou, že Bibi chápala, že je to jejich tajná řeč. A ani je nenapadlo ji do toho zasvětit. Bibi už dostala lyže a hezký lyžařský úbor, který jí babička dala přivést. A samozřejmě že už sama lyžovala a natáhla se pouze třiadvacetkrát.

„Tak já vám povídám, že se o ni musíte starat," zaslechla Bibi tetičku Lucii. „Je to vaše neteř a přijela z takové dálky."

„A co má být," řekl buďto Hugo, nebo Walter. Mluvili docela stejně.

„Jenom, že je to vaše povinnost. Ostatně byla nemocná."

„A co měla, spalničky?" řekl Hugo, nebo Walter.

„Ne, měla těžký úraz... spadla z věže."

„Kristapána, to vypadla z okna jak malý dítě?" zeptal se zas jeden z kluků.

„Z okna? Vyšplhala se nahoru po zdi."

Ted se kluci zasmáli na celé kolo.

„Hlavně že vy víte všechno lip, troubelkové," řekla tetička. „Kromě toho je tu ta záležitost s jejím otcem..."

S jejím otcem! Bibi nevěřila svým uším. Co si tady povídají za tajnosti o jejím tatínkovi, co ona nesmí vědět? Jak to, že to kluci smějí vědět, a ona ne?

„To je dobře, že jsi tady, drahoušku," řekla teta Lucie, když otevřela dveře a uviděla ji tu stát. „Chlapci se

zrovna chystají ven a vezmou tě s sebou."

Bibi už měla na jazyku otázku, co si chtěli povídat o tatškovi, ale pak se nezeptala. Tetička přece musela vědět, že poslouchala za dveřmi.

„Běž se about, Bibi. Kluci ti pomohou s lyžemi.“

Bibi poslechla. Za chvíli si obouvala lyžařské boty a srdce jí silně bušilo. Musí klukům ukázat, že není zbabělá, když už jsou takoví a nechtějí se s ní bavit. Za deset minut se vydali na cestu a Bibi se snažila jít přesně ve Walterově stopě. A jak krásně sněžilo!

Bibi věděla, jak to v okolí zámku vypadá, ačkoli se sama odvážila jen na loučku. Loučka se rozkládala při vjezdu do zámku a končila smrkovým lesem. Kousíček pod hradbami byl strašlivý sráz, který kluci sjížděli jakoby nic. Babička jí říkala, že není divu, když přece vyrostli v horách. Copak v Dánsku, tam se pokládá za kopec něco, co je jenom o málo vyšší než krtina. Jak jim teď záviděla! Kluci ji dovedli na loučku a tázavě se po sobě podívali.

„To zůstanem tady?“ řekl Hugo.

„Už to tak vypadá,“ zabručel Walter.

„To nepojedete dál?“

„Dneska ne. Víš co, pojed' za námi. Pokrč kolena, nahní se dopředu, to musíš takhle. No, zkus to.“ A už ujížděl po louce šusem a dole zastavil krásným smykem. Hugo za ním. Bibi se odpíchla a už jela, snažila se o co nejelegantnější postoj, ale lyže se jí nějak rozjížděly, dole chtěla také zastavit, ale místo toho si sedla. Kluci se jí nesmáli, to ne, už zas vystupovali nahoru. Bibi se pomalu škrábala za nimi.

„No, a co budeme dělat?“ zeptala se nahoře.

„Co bysme dělali,“ odpověděl Hugo.

„Dneska nemůžeme nic jinýho,“ zabručel Walter. „Tak... ještě jednou. A měla by ses pokusit o oblouček. Takhle.“

Bibi to zkusila po něm a nepřipadalo jí to nijak zvlášť těžké. Podívala se na kluky, ale marně čekala na slova uznání. A proč také, když to bylo pro kluky něco tak samozřejmého jako chodit! A Bibi se musela tak namáhat, aby dole vůbec zastavila.

„Tak co bude,“ zavolal na ni Hugo zezdola.

Bibi se odpíchla a už jela. Hugo a Walter nyní stáli u smrků pod loučkou a oba vypadali, že se srdečně nudí. Když k nim Bibi dorazila, Walter právě zíval. Nikdo z nich neřekl ani slovíčko.

„Tak co budeme dělat?“ ozvala se slabě.

„Co bysme dělali... Ty se budeš cvičit a my se budeme dívat.“

„Nechcete si tu postavit můstek a skákat?“

„Tady?“ Walter mávl rukou.

Bibi nějak píchlo u srdce. Bylo jí jasné, že se tu kluci nudí jedině kvůli ní, protože jim tetička Lucie nařídila, aby se o ni starali. Jenže tohle Bibi nesnesla.

„Tak víte co? Jeďte si kam chcete, a já si tu budu jezdit sama. Já vás nepotřebuju.“

„Najednou,“ řekl Hugo.

„To nejde,“ ozval se Walter.

„Proč by to nešlo? Já řeknu tetičce, že jste tu se mnou byli celé dopoledne. A vy si můžete jet, kam chcete.“

„To nejde, lhát,“ řekl Hugo.

„A víš tak jistě, že bys to neřekla?“ zabručel Walter.

Samozřejmě, nevěřili jí. Ale Bibi už toho měla právě dost.

„Já nechci, slyšíte!“ Chtěla zadupat nohama, ale s lyžemi na nohách to nejde tak snadno, jak si myslíte.

„Co nechceš?“ zeptal se Hugo a podíval se na Waltra.

„Nechci, abyste se tu se mnou otravovali. Hned půjdu domů!“

„No to jsem věděl,“ řekl Walter. „Holka!“

Bibi věděla, že je všechno ztraceno. S těmi kluky to prohrála, dívali se na ni svrchu, a teď jim ještě vyhrožovala, že půjde domů.

„Tak jdi a řekni to mamince,“ řekl Hugo.

„Že jsme se na tebe vykašlali,“ řekl Walter.

Bibi už zase lezla nahoru. Předtím se jí na Katzenstiegu zdálo všechno tak krásné, i strýček v zeleném žaketu s černými šňůrkami, i tetička Lucie, a hlavně ten veliký, lupičský zámek, který si ještě ani jaksepatří neprohlédla, a teď jen toužila odtud pryč. A vtom uklouzla a už se válela ve sněhu. Vybrala si k tomu neprošlapané místo, sněhu tu byla strašlivá fůra, takže se zabořila, a ne a ne vytáhnout jednu lyži. Válela se v hluboké sněhové závěji a sotva vytáhla jednu nohu, už se jí tam nějak zabořila druhá. Teď viděla, že oba kluci stojí nad ní.

„Nemám ti pomoci?“ zabručel Hugo.

„Ne, nechci.“

„Nesmíš ale dávat nohy křížem. Zkus plavat jako v lavině.“

„Prosím tě, copak ví, co je to lavina,“ řekl Hugo •

Bože, jak je nenáviděla! Konečně ji kluci zvedli, bílou jak sněhuláka a s plácem na kraji.

„Tak co, zkusíš to ještě, nebo toho máš dost?“ řekl Hugo.

Prsty u rukou jí zábly, rukavice měla tvrdé a studené, a sníh se jí dostal i dovnitř.

„Tak co, pojedem domů?“ zeptal se Walter.

„Ne. Vy si jděte jezdit na ten sešup, co máte můstek,“ řekla Bibi. „A já se na vás budu dívat.“

„Myslíš to vážně?“ řekl Hugo.

„Myslím. Tady mě to nebaví.“

„A vidíš, nás taky ne. Ale nehneš se nám odtamtud? Abychom tě nemuseli hledat s bernardýnem.“

Hoši se hnuli náramně čiperně. Bibi věděla, že mají na tom strašném srázu skokanský můstek, a oba na něm nádherně skákali, div se z nich člověku netočila hlava. Svah byl tak příkrý, že když člověk stál nahoře, lyže mu přechuovaly jak nad propastí. Bibi si sundala rukavici a dýchala si na prsty, kdežto do kluků vjel život. Zahalekali na sebe a už se Hugo rozjel, rozjezd byl asi desetimetrový, strmý, už byl na můstku, vznesl se do vzduchu, skočil a nyní mizel dole v mračnu zvířeného sněhu. Bibi jen vydechla.

„To nic není,“ řekl Walter nedbale. „Doskok neměl perfektní. Na to by mu strhli body.“

„Vy jste závodili?“

„To si piš.“

Bibi si po tom sdělení připadala ještě ubožejší. Teď jel Walter, a když vyskočil, zaslechla jeho zvolání. Byl to výkřik, jaký vyrážejí sportovci, a v Bibi rozplamenil krev. Walter už také mizel kdesi hluboko. A vtom se Bibi... sama nevěděla jak, posunula až na okraj. Nyní si na lyže skoro sedla, schoulila se do dřepu, v rukou silně stiskla hůlky a dívala se dolů. Ne, ne, toho se neodváží... přitom se pohnula ještě malinko a náhle — už to bylo. Bibi nevěděla jak, ale proletěla v dřepu ten strašlivý sráz, naštěstí minula můstek, snažila se ze všech sil napnout svaly na nohách, říkala si, teď spadnu, teď spadnu, ale jakoby zázrakem nepadala, ale řítila se kupředu.

„Prokristapána,“ řekl Walter, když uviděl, jak se ta postavička nahoře odlepila.

„Ježíšmarjá,“ řekl Hugo a zakryl si ústa rukou v rukavici. Oba sledovali Bibi s upřímným zděšením.

„Ona se zabije. Jé..“

„...Tak co,“ řekla Bibi slabě, když ji Hugo s Waltrem vyprošťovali a pomáhali jí vstát. Hugo ji zvedal. Walter jí podával hole. „Ty... nebolí tě něco?“

„Bolí...? Ani ne.“

„Hernajs, kdyby sis byla něco zlomila!“ řekl Walter.

„Vy to chcete na mě říct?“ ozvala se Bibi hrdě.

„To ne..., ale tady jako začátečník nemůžeš jezdit, člověče,“ řekl Hugo.

„Je to pravda, Bibi, že jsi měla otřes?“ zeptal se Walter.

Bibi přikývla. „Měl ty jsi někdy otřes?“

„Já nikdy. Sice jsem jednou spad z půdy, když jsem byl malej, ale otřes jsem asi neměl. Jenom jsem dostal nařezáno. Ale v bezvědomí jsem už jednou byl. To mě totiž uštkla zmije a táta do mě nalil spoustu koňaku.“

„Koňaku? Proti uštknutí je přece mlíko.“

„Mlíko, to snad u vás v Dánsku,“ řekl Walter. „U vás se přece všechno léčí mlíkem. Ale u nás je na všechno žitná nebo koňak.“

Bibi svraštila obočí, protože se jí zdálo, že o tom dánském mléku nemluví dost uctivě.

„A kam jdem ted’?“

„Na louku, já tě budu trénovat a uvidíš, jak budeš vypadat za pár dní. Všichni budou mrkat, Bibi.“

A Bibi cítila, že to u nich vyhrála.

„Tak jak se ti tady líbí?“ zeptala se Bibi babička.

„Hrozně moc a nejvíc lyžování,“ odpověděla Bibi.

„Proč by se jí nelíbilo, když má dva kavalíry,“ řekl dědeček. Nic mu neuniklo a viděl i to, že se Hugo s Waltrem předstihují, aby jí udělali něco milého.

„A co Ota, ten nelyžuje? I' chtěla vědět babička.

„Lyžuje, ale nemá na to čas, když musí studovat. Chce být totiž Einsteinem,“ řekla Bibi.

„Einsteinem? Pak má co dělat,“ řekl dědeček s úsměvem. „A jakpak ty to Víš?“

„Vím, protože mi vysvětloval tu teorii relativity.“

„Aha... jestlipak vůbec víš, co je to relativní?“

„Jo, vím. To je, když ty čteš detektivku, dědečku, a myslíš si, že uteklo deset minut, a zatím je to půl hodiny.“

„A víš, že máš pravdu?“ ozvala se babička od karet. „Skutečně, když ty se začteš, tvoje vědomí o čase je velmi relativní.“

Dědeček se jen usmál a neřekl nic.

Předvánoční přípravy

V době, která zbývala do vánoc, neměla Bibi ani pět minut času pro sebe. Překvapilo ji, když viděla, že v předvánočním úklidu musejí pomáhat i kluci, a tak pomáhala také. Všichni tři běhali po zámku s košťaty, kbelíky a hadry a Bibi už dlouho nezažila takovou psinu. Schody myli zvláštní metodou. Metoda, kterou pojmenovali „zavodňovací a odvodňovací“, se plně osvědčila, ale s odvodňováním měli víc práce než se zavodňováním. Když se jim však podařilo zavodnit také Otovy boty, příští Einstein se přihnal jako bouře a porval se s nimi sám proti dvěma. Popral se s oběma mladšími bratry tak, že Bibi jen stála stranou s kbelíkem a přemýšlela, na kterého nejdřív by měla kbelík s vodou vylít. Až když se objevil jejich otec, kluci od sebe odpadli, Oto klidně zvedl své brýle z podlahy, podíval se, jestli jsou celé, a zase se odebral ke svým knihám. A Bibi si řekla, že ten kluk není zdaleka tak špatný, jak se tváří.

A co se ještě dělá před vánoci kromě úklidu — připravují se dárky. Bibi s tím měla starosti a ulevilo se jí, když jí babička řekla, že má připraven pro každého dárek, i pro Marjánku. Jen Bibi mrzelo, že to nebudou dárky přímo od ní, ale od babičky a dědečka. Dědeček ji jednou našel zamyšlenou a hned to uhádl. Bůhví jak se naučil, že člověku četl myšlenky.

„Poslouchej, Bibi, vždyť ty můžeš dárky udělat.“ „Udělat, jak to?“

„Copak jsi zapomněla kreslit? Doma bys byla pomalovala všecko, a ted na nic ani nesáhneš.“ „A co by z toho kdo měl?“

„Uvidíš. A plést taky neumíš? Co abys klukům upletla rukavice?“

Byl to báječný nápad, s tím kreslením i s pletením. Bibi dalo ovšem dost práce sehnat si pěkný papír a umluvit babičku, aby nejen koupila vlnu, ale ještě aby jí s tím pomohla. Ale tahle pomoc, jak Bibi zjistila, dělala babičce veliké potěšení. Sice jí každou chvíli vynadala, že v životě neviděla takovou nešiku, ale palčáky

rostly a byla to učiněná krása. Hugo měl dostat červené s modrým vzorem, Walter modré s červeným vzorem a Oto černé s bílým vzorem. A kromě toho jim všem namalovala obrázky. Přispěla k tomu taková příhoda... Bibi se totiž jednou vydala na obchůzku zámek, aby pátrala po tajemných skrýších, když uslyšela podezřelé klepání, které vycházelo odněkud z věže. Pustila se za tím šramotem a musela dlouho hledat, až to konečně uslyšela docela nablízku za nízkými dveřmi ze silného dubového dřeva. Dveře vedly do věžní komůrky, a kdo to tam seděl na verpánku, opásaný modrou zástěrou, a přitloukal podrážky na pár střevíců? Pan hrabě! Bibi by byla málem vykřikla: „Krindapána!“ a strýček Hubertus se chechtal z plných plic, že se ho Bibi tak lekla. A pak řekl, že kdyby se byl hned po válce nenaučil podrážet střevíce, že by byl on a jeho kluci už dávno museli běhat bosí, protože pořádný horal rozbije jedny podrážky za čtrnáct dní.

„A ty to vážně umíš?“

„Podívej se.“ Bibi pokukovala po hromadě střevíců. Jemináčku, ty vypadaly! Člověk by řekl, že je měli vojáci na podzimních manévrech. Strýček Hubertus jí vypravoval, že v Německu zchudli po válce skoro všichni lidé, pokud nebyli váleční šmelináři a keřasi, a on že byl chudý už před válkou.

„Já jsem myslela...“

„Copak?“

„Že jsi ty peníze prohrál v Monte Carlu.“ Strýček se zas tak náramně zachechtal a řekl, že by se mu to bylo bývalo mohlo stát, kdyby byl někdy měl víc peněz, ale to právě nebyl jeho případ.

Nu a Bibi si právě strýčka nakreslila, jak sedí na verpánku a přitlouká cvočky, a strýčkovi se obrázek náramně líbil. A tak Bibi kreslila a pletla, a mezitím se učila objíždět hůlky, pomáhala v kuchyni a znovu kreslila a pletla, až byly troje palčáky hotové a nastaly vánoce. Bibi je očekávala s tlukoucím srdcem také proto, poněvadž slíbila Hugovi a Waltrovi, že jim tajně předvede svoje velké umělecké číslo. A kluci jí zase slíbili, že s nimi půjde do lesa pro stromek, protože vyhlédnout jedličku a porazit ji — to byla zase jejich práce. A Bibi ještě jakživ nešla do lesa pro opravdový vánoční stromeček.

Konečně se Bibi probudila a Štědrý den byl tady. Vyskočila z postele a ustrojila se, co mohla nejrychleji, samozřejmě do lyžařského. A ještě před snídaní — kdo nechtěl, dneska jíst nemusel — se vydali s kluky pro stromek. Hugo nesl sekeru a Walter pilu. A sníh už zase padal. Sjeli po louce a pak se vydali do lesa, ale hoši se každou chvíli ohlédli, jestli Bibi jede ve stopách za nimi. Bibi jela a připadala si nádherně. Ten hluboký les — sníh — a to překvapení večer! „Co myslíš, Hugo,“ ozval se Walter. Už zarazil a prohlížel jeden stromek. „Ten ne... po něm by tady zbyla díra,“ řekl Hugo. Bibi dorazila k nim a její slovo rozhodlo. To bylo jasné, že nemohou vzít stromek, po kterém by zbyla díra v řadě. Těm druhým stromům by pak bylo po něm smutno.

„Co tuhle?“ Walter už vyhlédl novou jedličku, ale Hugovi se zase zdála křivá na vršíčku. Jeli dál, Bibi by tu bývala sama určitě zabloudila. Konečně vybral Hugo jedličku, která se tísnila pod vysokým smrkem. „Ta by stejně nemohla vyrůst. Musel by se porazit smrk.“ Bibi se podívala vzhůru do větví. Velkého smrku by bylo škoda, a jedlička vypadala jak stvořená pro vánoční strom.

„Co ty říkáš, Bibi?“

Ano, když jedličku, tak tuhle. Hoši shodili lyže a dali se do práce, jedle byla plná sněhu a ani to nežuchlo, když spadla do závěje.

A teď se vraceli cestou podél potoka. Walter si naložil strom sám, Hugo nesl nářadí.

Celé dopoledne stromek strojili, věšeli na něj skleněné koule a papírové ozdoby a zdobili i celou velikou jídelnu chvojím. Za chvíli to tu vonělo lesem. Bibi by byla zapoměla i na oběd, kdyby ji byla babička přísně nezavolala ke stolu. K obědu měli jen bílou kávu a vánočku. Při obědě se na ni strýček Hubertus spiklenecky usmál a zeptal se: „Jestlipak víš, Bibi, co se děje o vánocích jenom u nás ve Slezsku?“

»Co?“

„Na Štědrý den spolu zvířata mluví. Ty se směješ, ale je to vážné. Samozřejmě že se spolu baví, když je nikdo neposlouchá. Chceš se se mnou podívat do chléva?“

Bibi se ochotně zvedla. Strýček ji zavedl do stáje i do chlévů a Bibi jen kulila oči. Každá kráva i kůň měli nad sebou na trámu zavěšený svátý obrázek a kolem věneček z jehličí a z papírových kytiček. A samozřejmě —

vzorně uklizeno a podestláno.

„To aby měli taky vánoce,“ řekl strýček. „A aby na nás tak moc nenadávali, když na jeden den v roce dostanou řeč.“

Bibi se usmála. Strýček měl pravdu. Hned jak se spolu vrátili, čekal na ni Hugo, ještě držel v ruce kus vánočky. „Tak co, Bibi. Kdy nám to předvedeš?“

„Mně je to jedno... jenom když nebude tak strašná zima. Víš, když umrzají prsty, tak to nejde.“

„Vždyť není. Je jenom pět stupňů pod nulou.“

Bibi si nebyla jistá, jestli to není přece jen dost velká zima, ale když se objevil taky Walter, byla hned ochotná splnit svůj slib.

„Ale víte, já se na to musím zout. Není tu nějaká zeď, kde by člověk zrovna nemusel stát na sněhu?“

„Je. Pojdme do stodoly.“

„A nepřijde tam Otík?“ Bibi nevěděla, jestli chce nebo nechce, aby ji viděl také Otík.

„Kdepak, ten se nehne. Počítá si zrovna příklad, a dokud mu nevyjde, nehne se. Co na to potřebuješ? Lano?“

„Ne, lano ne. Tohle,“ Bibi ukázala svých deset prstů.

Za chvíli se vydali ze zámku, přešli přes dvůr a Walter odemkl dveře stodoly. Byla to dvoupatrová solidní budova, kde se zásoba sena a zrní uskladňovala ve vyšších patrech, dole stál prázdný žebříňák, jinak prostranství bylo volné a Bibi viděla vzadu drsnou zeď z cihel, o kterou byl opřen žebřík. Ani mráz necítila, však tu bylo docela teplo. Pomalu si zula boty, ponožky i dlouhé punčochy. Tak, a nyní tu stála bosa. Sáhla na zeď rukou a cítila pod konečky prstů, že má různé spáry a hrbolky. Přistoupila až těsně k ní a zkusila ji nohou, až se zachytila. Tak, a nyní začala lézt, chytila se už prsty i druhé nohy a zakousla se nehty obou rukou.

„Bibi!“ zaslechla Huga pod sebou. „To stačí... já ti to věřím. Namouduši, Bibi!“

Ale na Bibi působil jeho výkřik zcela opačně. Byla v ráži, přece hned nepoleze dolů, když už se chytila. Ještě kousek, ještě kousiček. Už byla ve výšce dvou a půl metru, tří metrů. Ještě kousek. Jen aby se dotkla rukou hořejšího patra, a půjde zas zpátky. Uslyšela, že Walter cosi říká, a pak

Hugův vzrušený hlas: „Tak jí řekni, ať jde dolů. Řekni jí to.“

Její velký umělecký kousek... byla vlastně ráda, že si to může zopakovat, když to posledně tak špatně skončilo, A od té doby neměla náladu o ten kousek se pokoušet znova. Ano, člověk by vyšel ze cviku. Ke stropu jí už chybělo jen maličko, když zaslechla jiný hlas. „Ježíšmarjá, Bibi!“ To byl Otík. Kde se tu vzal? Bibi by si to byla nepřiznala, ale přála si to.

„Pojď dolů, Bibi! Honem žebřík!“

„Prosím tě, nemluv na ni, ještě spadne.“

„Jak se tam dostala? Ve spaní?“ zeptal se Otík. Páni, Bibi napadlo, že už byla v životě náměsíčná, ale chtěla by vidět někoho náměsíčného, kdo by se ve spaní vyškrábal na zeď! A začala se smát. Když se máte plně soustředit na to, abyste se na zdi udrželi, nesmíte se smát. A tak se Bibi pustila a někdo ji zachytil a s tím někým se oba svalili na podlahu. Byl to přirozeně Otík, kdo ji chytil. Ten kluk měl sílu, ačkoli na to nevypadal. Bibi se ještě smála, když vstávala, a Otík už zase hledal brýle, při pádu mu někam spadly.

„Prosím tě... podruhé mi to nedělej, Bibi,“ řekl vážně. „Já se nerad lekám.“

„Tak se podruhé nelekej.“

„Mohla sis něco udělat.“

„Já? A to by tě mrzelo?“

Otík se na ni jen přísně podíval, jako když jí vysvětloval teorii relativity. Ale Bibi viděla, jak na ni hledí Hugo s Waltrem, a měla pocit, že jí Štědrý večer už nemůže nic pokazit.

Pokažený a napravený Štědrý večer

„Marjánko! Přišla už pošta?“

Bibi se přihnula do kuchyně jak velká voda. Marjánka právě vytahovala vánoční štrúdl z trouby a byla celá červená horkem.

„Copak?“

„Přišel už pošťák?“

„Ano, přijel na lyžích. Neboj se, tvoje psaníčko jsme mu dali,“ řekla Marjánka, z trouby to nádherně vonělo. „Pozor, Bibi, neplet se mi tady.“

„A přivez něco?“

„To víš, že přivez.“

„Z Egypta?“

„Ba, to bylo z Egypta... taková cizokrajná známka na tom byla,“ řekla Marjánka a Bibi už nečekala na další. Psaníčko od taťky, psaníčko od taťky! Vyběhla schody po dvou, proběhla chodbou a vrazila k babičce do pokoje. Babička seděla u stolku, dědeček stál skloněn nad ní a o něčem si tiše povídali.

„Babičko...! Honem, to psaní!“

„Jaké psaní, miláčku?“

Ale nebyla by to Bibi, aby si nestačila všimnout, že babička něco strčila do zásuvky, a to přesně v okamžiku, když otevřela dveře. Bibi byla hned u ní a zakryla jí zezadu rukama oči. Jasně že si z ní dělají legraci... Bibi si byla jistá, že ji chtějí psaníčkem překvapit.

„Babi, tak honem, dej mi to psaní, jinak tě nepustím. Dědečku...“

Ale babička se vymanila, mírně ji odstrčila a řekla: „Bibi, chovej se slušně. Opravdu, nepřišel ti žádný dopis. Musíš ještě nějaký den počkat.“

Počkat! Když mají taťkův dopis tady v zásuvce stolu! Bibi hleděla z jednoho na druhého a pořád nevěděla, jestli se nemá začít hystericky smát. A pak se setkala s dědečkovými vážnými očima.

„Ne, Bibi... skutečně, nějaký dopis přišel, ale od jednoho mého přítele z Egypta. Věř tomu, že nebyl pro tebe,“ řekl dědeček. „A teď pojď se mnou, musíš mi ukázat, jak jste vystrojili vánoční stromek.“

Bibi se na něho podívala rozšířenými očima a nechala se odvést. Šli s dědečkem ke stromku a potom spolu prohlíželi výzdobu, dědeček cestou žertoval, ale z Bibi nevypáčil slovo. Její veselá nálada byla tatam. A vůbec, jestli má dědeček v Egyptě nějakého známého, jak to, že se předtím nikdy o něm ani slovem nezmínil? Byla to vůbec pravda? Proč jí ho neukázali? Jestli byl dopis pro ni a oni jí ho ukradli, pak to je podvod. Potom jí dědeček lhal... Její vlastní dědeček!

Za dvě hodiny našla Bibi tetička a trochu jí vyhubovala za to, že ještě není převlečená... za chvíli přece začnou!

A opravdu. Nahoře v pokoji už byla shromážděná rodina a za chvilinku se otevřely dveře a děvečky a čeledínové vešli dovnitř, všichni ustrojení do svátečních šatů. Nej starší čeledín houpal v ruce kadidelnicí a jedna děvečka kropila kolem svícenou vodou. Pak vyšli ze dveří i se strýčkem Hubertusem a s tetičkou Lucií a procházeli celým zámkem až ke sklepu, a ještě šli navštívit dobytek a koně ve stájích. Přitom čeledín pořád vykuřoval kadidlem, děvečka kropila svícenou vodou a všichni zpívali „Nesem vám noviny, poslouchejte“. Když s tím byli hotovi, teprve došlo na vánoční přání, a po blahopřání zasedla rodina k večeři. A po večeři se rozsvítila vánoční jedle a pod ní našli všichni dárky, Bibi tu našla dokonce dárky od všech tří chlapců. Hugo jí vyřezal ozdobný věšák, Walter jí daroval zavírací nůž a od Oty tu měla kreslicí skicák. Jakou by bývala měla radost, kdyby nebyla právě tak nešťastná!

„Tobě to nechutná, Bibi?“ zeptala se tetička.

Bibi nedokázala ani jíst. Vždycky se při štědrovečerní večeři najedla, až víc nemohla, ale dnes, ačkoli měla hostiny strašně ráda, ode všeho snědla jen malinko, a hned se jí začala sousta obracet v krku. Musela pořád napínat uši a pozorovat dědečka a babičku. Babička něco tiše povídala a dědeček vždycky jen zavrtěl hlavou.

Bože, kdyby aspoň ti druzí byli zticha. Ale Bibi přece jen zaslechla něco z toho, co babička říkala dědečkovi. Babička se totiž k němu naklonila a říkala mu polohlasem: „... to nebude tak hned, když napsal, že v

dohledné době...“

„Kdo?“ ozvala se Bibi.

„Náš správce. To není hezké, Bibi,“ babička na ni přísně pohlédla a neřekla, co není hezké. „Víš přece, co má starostí.“

„To není pravda...!“

Bůhví jak to z Bibi vyletělo. Hleděla přitom na dědečka a dědeček na ni.

„Kde je ten dopis...! Dejte mi ho!“ Bibi se lámal hlas. Vyskočila od stolu a zadupala nohama. „Vy máte dopis od mého tatky... od mého tatky! Vy jste mi ho ukradli!“

„Bibi, vzpamatuj se,“ řekla tetička Lucie a vzala Bibi za rameno.

„Počkej. Vážné slovo, Bibi,“ pravil dědeček poněkud změněným hlasem. „Je pravda, že jsme dostali od tvého otce dopis. Ale nebyl pro tebe, byl adresován mně. Nebylo tam nic... nic, co bys měla vědět.“

Babička se na něho podívala jaksi upřeně, ale dědeček hleděl jen na Bibi.

„Sám jsem toho názoru, že nebylo správné, že jsme ti to zatajili. Ale tvůj otec si to sám přál. Ostatně o nic nejde. Napsal nám, že prodělal před odjezdem malé nachlazení, ale už je v pořádku. Nenapsal ti to přímo jen proto, aby sis kolem toho zas něco nevymýšlela, protože tě zná. Rozumíš?“

Bibi chtěla říci — tak proč jste mi to psaní nedali! Ale nemohla ze sebe dostat slovíčko. Přitiskla si ruku na ústa, otočila se a šla ke dveřím, ale jak je otevřela, vyletěla jako šipka, utíkala chodbou, vrazila do pokoje, kde spávala s babičkou, rovnou ke stolečku, k té zásuvce, otevřela ji... samozřejmě, nebylo tu nic, nic, asi už to psaníčko spálili. Bibi toho nechala, vrhla se na postel a dala se do pláče. Plakala a plakala, jako by se jí mělo utrhnout srdce. Jen ať se tam všichni baví... ať to vědí, že ona mezi ně nepatří. Ať si jen jedí, ať jsou veselí, co je jí do nich, do všech! Bože, je tak opuštěná, tak opuštěná. Kdyby raději umřela. Hlasitě vzlykala, že ani neslyšela, že se otevřely dveře. To je jistě babička. Bibi se ani nepohnula, zavrtala hlavu do polštáře. Někdo si k ní přisedl na pelest. Bibi se odtáhla, jak mohla nejdále, a vtom někdo řekl: „Proč se na nás zlobíš, Bibi?“ Byla to tetička Lucie.

„Poslechni, drahoušku, musím si s tebou vážně promluvit. Chtěla jsem už dříve... no, teď myslím, že je vhodná chvíle. Jistě už sama víš, že by ses měla babičce a dědečkovi omluvit... víš za co.“

Bibi sebou hodila a zavzlykala.

„Udělalš to sama, já přece vím, že máš dobré srdce,“ řekla tetička Lucie. „Je ti už jistě jasné, že jim křivdíš. Ten dopis přece nebyl určený tobě, ale jim. Neřekli ti o něm jen proto, že měli strach, abys už zase nevyváděla. Nikdo přece není proti tvému tatínkovi. Nikdo, ani babička.“

„Babička...?“ dostala Bibi ze sebe.

„Teď už ne. A dědeček taky. Věř mi jen tohle...“

O tatínka neměj obavy, opravdu prodělal malé nachlazení, ale už je, v pořádku. Poslouchej, Bibi. Tobě se nezdá, že se máš strašně dobře?“

Bibi už přestala plakat, ale mlčela.

„Já ti nechci připomínat děti, co třeba musejí ležet půl roku v nemocnici, nebo děti, co nemají vůbec nikoho. Ale jen si na ně vzpomeň. Abych nezapomněla. Dědeček s babičkou mají v úmyslu s tebou jezdit po Německu. Vydali se kvůli tobě na stará kolena do světa a já na nich vidím, jak jim to dělá dobře. Docela omládlí. Dokud tě neměli, byli to dva opuštění, staří lidé. Já vím... já vím. Mně nemusíš nic říkat.“

„Ale já... kdy se vrátí tatka?“

„Vždyť to víš. Až někdy zjara. Záleží na tobě, jestli budeš veselá, nebo jestli budeš mrzutá a otrávíš život sobě i jim. A bůhví, kolik kdo má ještě toho času.“

Tetička vzala Bibi za ruku. Bibi se neodtáhla, jen se na ni podívala usazenými očima.

„A co... co mám teď dělat?“

„Jít hezky k nám a být veselá,“ řekla teta Lucie. „Nechceš přece nám všem zkazit Štědrý večer. A řeknu ti, že s našimi kluky nebude k vydržení, až od nás odjedeš.“ Bibi potřásla hlavou a najednou chytila tetičku kolem krku.

„Věděla jsem, že jsi správné děvče,“ řekla tetička. „A teď jakoby nic — a jde se.“

A šlo se. Když Bibi otevřela dveře, uviděla hned babičku a dědečka, přiběhla k nim a každému zvlášť něco pošeptala do ucha.

„Lidi, zlatý hřeb večera!“ prohlásila teta Lucie. „Hořící pudink! Pravý anglický recept!“

A opravdu. Za chvíli se zhaslo a tetička vkročila do dveří a držela přitom mísu něčeho, co hořelo opravdovým plamenem, a teprve když mísu postavila na stůl, plamen společnými silami sfoukli. Pak dostal každý na talíř porci tmavého pudinku se švestkami, rozinkami a ořechy, promáčeného v silném alkoholu.

Pozdě večer všichni zpívali z plných plic a ještě později Bibi seděla s dědečkem a radili se, a dědeček měl na stole rozloženou mapu a maloval na ní tužkou, kam všude pojedou a do kterých měst se spolu podívají. Bibi přitom myslela na jednu věc, kterou by byla dědečkovi neslíbila, kdyby se necítila provinilá — že možná půjde zase do školy. Dědeček se o té škole zmínil jakoby mimochodem a řekl, že je to nejzajímavější škola na světě. Bibi si sice myslela, že žádná škola nemůže být zajímavá, ale řekla dědečkovi ano. Byla by mu ten večer slíbila všechno.

Putování, které končí nejzajímavější školou na světě

Tak jako jezdila Bibi s dědečkem, nejezdil po zemi ještě žádný jiný dědeček se svou vnučkou. Babičku totiž nechali u tety Lucie, protože toho cestování na ni bylo přece jen moc. Byli na tom jako dva vandrovníci, kteří se potloukají, od města k městu. Když přijeli do nějakého města, potulovali se ulicemi a dívali se na všechno, co tu bylo k vidění, ale docela na všechno. Pak se zase posadili do vlaku a jeli do nejbližšího města, o kterém dědeček věděl něco zajímavého nebo zvláštního. Oba již dočista zapomněli na to, co si přesně na Štědrý den večer smluvili, že kromě cestování půjde Bibi na nějaký měsíc do školy. Oba se tvářili, že zapomněli, že vlastně cestují k té škole, kde měla Bibi vlastně zůstat. Hned byli ve Stuttgartu, hned zase v Drážďanech a hned potom v Kolíně nad Rýnem. Cestovali nejbližší zacházkou, jak říkal dědeček. A kdyby byl nedostal telegram, že starý správce na klinteborském panství umřel na srdeční mrtvici, byla by se Bibi do školy těžko dostala. Ale teď dědečkovi nezbyvalo, než ji co nejdřív odevzdat škole. A pak se tedy opravdu posadili do vlaku a jeli tam.

Bibi nebyla nadšená, že zas bude muset chodit do školy. Ach je, zase muset nehnutě sedět a dřít a a ani nesmět zašeptat! Ale řekla dědečkovi rovnou, že jestli ji tam budou trápit, vezme do ruky svou hůl — dostala totiž od dědečka opravdovou turistickou hůl — a uteče do Egypta za tatškou.

Vlak zastavil a nasedli do kočáru. Brzy to šlo z kopce a tady ještě ležel sníh. Ale nebyly tu takové hory jako v Krkonoších, že v nich člověk může zabloudit za bílého dne, ale byly to roztomilé kopečky, po kterých by se člověk pohodlně skulil, kdyby nestály v cestě stromy. Bibi si po škole skoro vykukala oči, ale široko daleko žádná škola nebyla. Konečně ukázal kočí vzhůru: Tam stojí! Bibi sice viděla spoustu rozkošných malých venkovských domků, ale nějakou školu hledala marně.

A přece právě to, co viděli, byla škola.

Dědečkovi zbylo jen tolik času, aby mohl odevzdat Bibi a kufr a rozloučit se, pak musel rychle odjet, aby dojel do Klinteborgu včas na pohřeb.

Nějaký vousatý muž v krátkých kalhotách vzal Bibi za ruku a šel s ní k malému kousku lesa, který byl oplocen, takže měl člověk chuť hned se tam aspoň podívat. Muž vykládal, že se jmenuje Paulus, a také se to k němu dobře hodilo. Měl od zahradních dvířek klíč a už tam byli. Hned přiletěla krotká straka a posadila se mu na rameno. A v nejbližší vteřině k nim přiběhly čtyři krotké srnky. Páni, tohle bylo prazvláštní! Člověk úplně zapomněl, že je ve škole. Najednou jim do toho zazvonili k obědu, Paulus ji vzal znova za ruku a šli rychle k domu, kde měli jídelnu. Paulus nesměl přijít pozdě, byl v téhle škole ředitelem! Když se Bibi dozvěděla, že je Paulus skutečný ředitel jako slečna Fagerlundová, málem si sedla údivem.

A najednou se to hnalo ze všech stran. Hoši a děvčata, vynořovali se odevšad. Někteří na lyžích, jiní se sáňkami. A zase jiní beze všeho, bůhvíodkud, někteří vybíhali z ostatních domků. Páni, to byl rámus!

A jídelna nebyla takový obyčejný, nudný pokoj, měla totiž mnoho rohů a koutů a ještě víc oken. Stály tu

menší stoly a větší stoly. Někteří hoši a děvčata přinášeli v rukou stohy talířů a potom sami roznášeli kolem polévkové mísy. Na stole nebyly ubrusy, ale voskované plátno, takže se nikdo pro nějakou skvrnu nezbláznil.

Zazvonilo, a hned nastalo úplné ticho. Paulus dětem něco povídal, ale znělo to mile a netrvalo to dlouho. Pak začal hluk nanovo, ale brzy zase zazvonilo a pět minut nikdo nepromluvil ani slovíčko. Všichni jedli. Jen když někdo moc srkal nebo mlaskal, kdosi zazvonil na zvoneček. Byl to totiž chlapec, který měl právě ten den dbát na to, aby se všichni při jídle slušně chovali. Po pěti minutách se směli zase všichni bavit a povídat si, jak chtěli.

Po jídle přišla k Bibi Andulka. O té dívce si Bibi myslela, že tu asi taky chodí do školy, jenomže je trochu starší, ale byla to učitelka — člověk by to na ní vůbec nepoznal. Objala Bibi kolem pasu a ukázala jí cestu k domku, kde Bibi měla bydlet. Dívka, která tady bydlela s Bibi, se jmenovala Anděla a pocházela z Polska. Mluvila směšně německy, ale byla báječná a Bibi věděla hned, že budou spolu kamarádky. Andělina maminka také umřela a její tatínek ji nemohl mít u sebe v Berlíně, protože tam byl vyslancem a neměl pro Andělu skoro žádný čas — ale Anděla se proto nezlobila. Napřed Bibi ukázala, kam si má dávat věci, ale hned se obě začaly bavit s kanárky — v každém pokoji byli papoušci nebo kanárci a děti o ně musely samy pečovat. Když kanárci začali cvrlikat, dalo Bibi práci, aby Anděle vůbec rozuměla, takový dělali rámus.

Zakrátko Bibi poznala, že vousatý Paulus je jeden z nej hodnějších lidí na světě, a dokonce začala uvažovat, že se stane učitelkou, což bylo u Bibi co říct.

Paulus se totiž s dětmi opravdu namáhal. Když viděl, že děti někoho zlobí nebo že je někomu smutno, okamžitě šel za ním a nedovolil, aby se tu někdo trápil a on aby to tak nechal. A co všechno zajímavého jim vykládal! O světě, o Indii, o Číně, o všech zemích, které předtím procestoval. Bibi tu našla děti ze všech možných států a končin světa, a všechny se spřátelily. A hlavně, dalo jim tolik práce, aby se navzájem dorozuměly, že se nemohly ani chvíli nudit. Pro Bibi to bylo něco neuvěřitelného. Byla to škola — a přece se tu nenudila. Pravda, od taťky dostávala psaníčka dost zřídka, ale Anděla od svého tatínka ještě řidčeji, a ani ji nenapadlo mu to vyčítat, že na ni nemá čas. A tak Bibi psala taťkovi dopisy, kreslila holky a vousatého Pauluse, krotké srnky, sovy, ochočená kánata a co tu měli všechno za zvířinec — ještě lepší, než jaký měla doma.

Jen někdy se Bibi zastesklo, když třeba dostala od taťky psaníčko, které obsahovalo jen pár vět napsaných tužkou, jako by si její taťka nedal ani práci, aby si našel pero. Ale Paulus brzy poznal, že Bibi něco trápí, a vzal ji na procházku a dlouho si spolu povídali.

A tak Bibi chodila na procházku s vousatým panem ředitelem a měla pocit, že je mnohem víc její starší kamarád než pan ředitel. Někdy se musela smát, když si vzpomněla na slečnu Fagerlundovou, co by asi říkala, kdyby je takhle spolu viděla. Řekla by možná, že má Paulus také zkažené mravy, a asi by ho vyloučila ze své školy, kdyby do ní chodil.

A tak minul týden za týdnem.

Po svatodušních svátcích Bibi mluvila trochu polsky a breptala anglicky a německy, a dokonce se domluvila hindsky, ale ovšem jen rukama. Najednou se děti začaly chystat na prázdniny; přirozeně, jako v každé škole, kde se i bydlí, se chystaly odjet domů. Nastalo loučení, ale s Andělkou si Bibi slíbila, že se zase uvidí, a pozvala ji samozřejmě k babičce na Klinteborg a Anděla ji pozvala k sobě do Zakopaného v Polsku.

Není to zvláštní, když získáte přátele v různých zemích a slíbíte si, že na sebe nezapomenete? Bibi docela jistě věděla, že nikdy nezapomene na Pauluse, i kdyby časem přestal vést školu a odjel zase někam daleko do světa, do Indie nebo do Číny. Když se spolu loučili, Bibi pevně věřila, že se ještě někdy v životě uvidí, i kdyby se už do jeho školy nevrátila. Lidé, kteří se mají rádi, se mohou někde i náhodou potkat, ne?

Bibi dostane špatnou zprávu

A nyní už je Bibi zase v Berlíně, sedí u stolečku v cukrárně a jí rakvičku se šlehačkou. Jak se sem dostala? Jednoduše — vlakem. V Berlíně se totiž sešla s Otou, který právě přijel z Katzenstiegu a měl ji vyprovodit k dědečkovi a k babičce, která mezitím už také odjela na Klinteborg, kde měla Bibi čekat, než si pro

ni přijede tat'ka. Dědeček Bibi napsal, že má Otovi hezky v Berlíně všechno ukázat, protože Ota v Berlíně ještě nikdy předtím nebyl. Bibi si všechny pamětihodnosti sepsala na papír, ale když se s Otou sešli před hotelem, úplně na ten papír zapomněli a šli si spolu rovnou sednout do cukrárny. Cukrárna je podle Bibi rozhodně nejpříjemnější místo na světě, lepší než muzeum.

A tak si tu sedí u stolečku, jedí rakvičky a povídají si. Ota se Bibi líbí v Berlíně ještě víc než v Katzenstiegu. Chová se tak dospěle, že ji to dráždí. A pořád, „půjdeme napřed tam a potom tam“, jako by býval v Berlíně předtím aspoň desetkrát. Bibi se ho snažila rozesmát, ale marně, tvářil se na ni pohrdlivě jako na malé dítě. Najednou Bibi udělala tajemný obličej. „Oč, že neuhádneš, co mám v kapse!“ Napřed hádat nechtěl, ale pak začal být zvědavý. Bibi ho pohladila po ruce a zadívala se mu do očí. „Já ti neřeknu, co vím! Hádej, co já vím, a ty ne!“

Přirozeně že to Ota neuhádl. Vyšli spolu z cukrárny. Tentokrát vedla Bibi. Zastavili se na stanici tramvaje s nápisem „Tempelhof“. Ale proč Bibi chtěla jet právě tou tramvají a proč Otíka přinutila, aby zůstal na opačném konci vozu než ona? A proč mu zavázala oči kapesníkem, a k tomu jí musel slíbit, že si šátek nesundá, až k němu sama přijde a řekne „ted“? Každý, kdo bydlí v Berlíně, ví, že v Tempelhofu je letiště. Bibi měla totiž v kapse dvě letenky do Magdeburku a zpět, které si už předtím obstarala, a chtěla Otu překvapit! A zachovat tajemství, to je snad nej těžší ze všeho. Věděla, že by se na ni Ota možná zlobil pro zbytečné utrácení peněz. Říkal jí už jednou, že se nesmějí utrácet peníze za hlouposti, dokud jsou na světě lidé, kteří si nemají čím zatopit a co jíst. Bibi se to na něm líbilo, ale stejně si umínila, že spolu za každou cenu musejí letět. Jen proto, aby mu to cestou neprozradila, chtěla, aby v elektrice seděli každý jinde! Jinak by jí jistě vylítlo z pusy, kam vlastně jedou. Sedla si na jedno volné místo a bylo jí veselo, když tu na jedné stanici přistoupil nějaký pán. Zůstal stát na plošině blízko ní a obrátil se k ní nejprve zády. Ale hůl s papoušci hlavou jí byla nějak povědomá, a když se ten pán obrátil, poznala starého soudce Kondrupa z Dánska! Byli přece dobří známí!

Soudce Kondrup ji velmi srdečně pozdravil. „No ne, tohle, že se zrovna tady potkáme! To ti tedy mohu vyřídít pěkné pozdravení od tatínka! Vždyť já cestuju rovnou z Egypta!“

Bibi se právě chtěla zeptat na tisíc věcí, když řekl. „Ostatně, mně se zdá, že se tvému tatínkovi daří mnohem líp, když se vezme, v jakém stavu tam odjížděl. To byl přece tak nemocný.“

Bibi na něho vyřeštila oči. Bylo jí, jako by jí uvízla v krku kost. Nemocný! Její tat'ka byl tak nemocný! Popadla pana soudce za rukáv. „Co... co je tat'kovi?“

Sotva vyslovila „tat'ka“, rty se jí začaly třást. Ted' ovšem pan soudce viděl, že se uřekl, a snažil se nějak vymluvit. Ale Bibi ho neposlouchala a přerušila ho třaslavým hlasem: „Co... co je... mému... tat'kovi? Já... to musím... On je... můj tat'ka a já... musím to vědět.“

„No, když to tedy mermomocí chceš vědět, je to něco, co se jmenuje astma, ale ted' víš zrovna tolik co dřív!“

Astma! Astma! Bibi znala jednu starou paní a jednoho starého koně a ti měli astma. Paní umřela a toho koně prodali na porážku, protože nemohl dýchat!

Tramvaj zase zastavila. Ale Bibi vystoupila a úplně zapomněla na Otu, který na ni čekal na druhém konci a jistě si nevšiml, že zmizela. Stála na ulici. Všechno ji bolelo jakoby pláčem, ale nechtěla plakat ani myslet na to, že to bolí. Musela si pospíšit. Ani chvilku nesměla promarnit. Tak nemocný... tat'ka... tak nemocný. Na celém světě byla jen ta dvě slova, tak nemocný. Proto tedy čmáral tat'ka svoje dopisy často jen tužkou! Proto tak často uprostřed psaní najednou přestal a teprve za několik dní psal dál! A ona si myslela, že se tam náramně baví! Vlastně se na něho pořád zlobila. Psala mu někdy zlá, ošklivá slova. Ted' ji to páliho jako oheň.

Bibi skoro běžela, vrážela do lidí. Slyšela, že za ní někdo hubuje. Ale neměla čas, musela přece za tat'kou, i kdyby měla jít do Egypta pěšky a ukrást u Středozemního moře člun...

Začalo ji píchat v boku. Konečně chytila taxík a dojela v něm do hotelu, kde právě bydlela. Ted' šlo o to, aby se dostala z Berlína co nejrychleji, dříve než ji někdo zadrží. Tvářila se, jako by se nic nestalo, a zeptala se rovnou pána v recepci, jak se člověk dostane nejlíp z Berlína do Egypta. Pán v recepci zrovna hovořil s nějakou paní a odpověděl jí přes rameno, že se musí jet lodí z Hamburku. Bibi poděkovala a rovnou šla najít hochu od

výtahu, který byl její přítel. Liftboy slíbil, že hned půjde vypátrat, jak to je s odjezdy, a skutečně se mu podařilo v několika minutách zjistit, že zítra vyjíždí z Hamburku loď, která se jmenuje Hvězda mořská, prý ohromně nobl parník. Pak jí napsal na papírek jméno lodi i hodinu odjezdu. Bibi se hnala nahoru do svého pokoje. Vzala kousek papíru a napsala Otíkovi několik slov:

Jedu zítra na Mořské hvězdě z Hamburku a nevrátím se, dokud se taťka neuzdraví, tak se na mě nezlob, dověděla jsem se to v tramvaji na letišti, ale teď strašně spěchám.

Bibi

Vytratila se z hotelu na ulici, v ruce nesla pouze malou červenou kabelu. Do kabely si dala noční košili, cestovní pas, mamčin obrázek, tatínkovy dopisy a samozřejmě peněženku s pěti sty markami, které jí poslal dědeček na cestu a na to, aby si mohla v Německu koupit, co si bude přát.

Brzy seděla ve vlaku do Hamburku. Byl to sice rychlík, ale v Dánsku jezdí i nákladní vlaky mnohem rychleji. Kdyby to bylo v Dánsku, Bibi by si sedla ke strojvůdci a pověděla by mu, co se stalo, a strojvůdce by pro ni udělal všechno, kdyby věděl, že jde o taťku. Ale strojvůdci v Německu jsou jak pánbůh, člověk se neodvážá na ně vůbec promluvit. Bibi se schoulila do koutka. Lidé ve voze se jí ptali, jestli jí není špatně. Bibi zavrtěla hlavou — a to se jí stávalo také zřídka — nechtěla s nikým mluvit.

Když dojela do Hamburku, bylo okénko paroplavební společnosti právě spuštěno. Nedalo se nic dělat, Bibi musela počkat až do zítřka, teprve zítra si mohla koupit jízdenku na parník. Ale co bude do té doby dělat? A tu Bibi udělala něco, co snad dělat neměla, a provedla to jen proto, aby ušetřila peníze za nocleh v hotelu a aby jí zbylo víc na cestu k taťkovi.

Bibi se pustila na moře

Lodní orchestr hraje veselý pochod. Cestující stojí u zábradlí, mávají klobouky a kapesníky a pokřikují na ty, kteří zůstali na břehu. Vlajky a praporečky vlají ve větru. Děti vyhazují z lodi dlouhatánské papírové hady. Hadi padají do vody jako tisíce pestrých stužek, které by třeba chtěly loď zadržet, jestli je na nich uvázaná. Lodníci a důstojníci jsou oblečeni zářivě bíle a důstojník, jenž stojí vpředu, má dokonce zlatý prýmek na čepici.

I loď je jako z cukru, nikde není vidět ani prášek. V kuchyni se vaří, peče a smaží, jako by na lodi cestovali jen sami milionáři. A jsou tu opravdu jen bohatí, protože kdo jiný by si mohl dovolit cestu pro zábavu z Hamburku na Středozevní moře a až dolů do Egypta. Sotva se loď ocitne na širém moři, spustí hudba k tanci a pak se tančí až do té doby, než se podává jídlo. Jí se tu aspoň šestkrát denně. Dole v zásobárně mají jahody a ananasy, jablka a broskve, pomeranče a švestky a voní to tam, že by z té vůně člověk omdlel. Lidé dostávají zmrzlinu a bonbóny ještě do postele. Loď je jako obrovská perníková chaloupka, ale bez čarodějnice. Mají tu dokonce chladírnu i pro růže, aby byly pořád čerstvé na stůl, když je hostina. A když chvíli orchestr přestane hrát, spustí gramofony. Také se tu poslouchá rádio. A radiotelegrafista si pomalu nemůže utřít nos, co má telegramů, které posílají lidé z pevniny na loď a lidé z lodi na pevninu.

Loď se jmenuje Hvězda mořská, ale měla by se spíš jmenovat Loď radováněk. Lidé tu mají pro zábavu tenisové hřiště a plovárnu a dokonce umělé koně pro lidi, co se přecpávají a potřebují se trochu vytrást. Lidé jsou tu po zábavách tak diví, že by se nejraději bavili celou noc. Ale po dvanácté musí všichni do kajut, protože pak se paluba drhne a čistí, aby se zrána zase leskla.

Na palubě té velké lodi leží stvoření, schoulené v koutku záchranného člunu, tak zmrzlá a ubohá, že by se nad ním kámen ustrnul. Bibi... Ale jak se to stalo? Vždyť měla přece ještě před dvěma dny pět set marek! A teď se schovává na dně člunu jako černý pasažér. Skutečně, všechny její peníze jsou pryč. A je také pryč její červená kabelka s noční košilí, pasem, s mamčinou fotografií a tatínkovými dopisy. To bylo tak: Bibi, aby ušetřila za hotel, posadila se v parku na lavičku a usnula tam — ani zima nebylo. A tehdy šel asi někdo kolem, kdo byl tak chudý a potřeboval peníze tak naléhavě, že si musel vzít její červenou kabelu. Aspoň takhle si to Bibi vysvětluje. Ale říká si, že kdyby byl věděl, nač ty peníze potřebuje ona, byl by jí je nechal. No, když se

Bibi probudila, neměla ani dvacet feniků, aby si koupila k snídani rohlík. A musela přece odjet do Egypta! Musela!

I kdyby tam měla jít pěšky a plavat přes Středozemní moře.

Tak ji napadlo, aby se tajně propašovala na palubu velkého parníku. Nebylo to zrovna jednoduché. Ale před Bibi šly dvě hrozně tlusté paní, úředník si dal předložit pasy a jízdenky a ony se s ním hned začaly hádat, a tak se Bibi podařilo za jejich zády proklouznout. A když už se jí podařilo dostat se do tendru — to je člun, který převáží cestující na parník, dostala se i na palubu, protože tam už se jízdenky neukazují. Ale přesto Bibi věděla, že poznají, že je tam načerno, jakmile si jí někdo pořádně všimne. A kromě toho tušila, že Ota už jistě našel její dopis — ach jeje, radši neměla vůbec nic psát! Dědeček a babička jistě zalarmují kdekoho, aby ji zase chytli.

Původně chtěla Bibi vlézt rovnou do podpalubí a zahrabat se až po krk do uhlí. Četla totiž o tom v románech a věděla, že přesně to má černý pasažér udělat, protože později se spřátelí s některým topičem a topič mu dá sem tam najíst, aby černý pasažér neumřel hladem. Ale když se právě chystala sestoupit po krásně nablýskaných mosazných schodech, nějaký muž se jí postavil do cesty a řekl: „Tudy se nesmí!“ A Bibi musela hned zase nahoru. Co si měla počít?

Všichni ůdé stáli na palubě a zpívali písničku, a zrovna při té písni ji to napadlo — záchranný člun! Proklouzla salómem — jé, jak tu voněla káva a čerstvé koláče! — a vyběhla na druhou stranu. Nikde nebylo živé duše. Kam Bibi dohlédla, visel člun vedle člunu. Mrštně jako lasička se přehoupla přes zábradlí do člunu a zalezla pod plachtu, kterou byl člun přikryt. Čluny přece musejí být pořád přichystané ke spuštění a měla by tu být zásoba pitné vody a lodních sucharů. Tak by nemohla vyhladovět ani zahynout žízni. Jenom ji nesmějí najít, dokud nebudou hodně, ale hodně daleko na moři.

Ze začátku to ve člunu nebylo tak zlé. Vlastně moc nechybělo, a bylo by to Bibi připadalo docela zábavné. Vždyť byla na cestě k taťkovi! Jen kdyby neměla takový hlad! A takovou žízeň.

A venku pořád hrála muzika. A jistě tu byla i spousta dětí. Bibi slyšela, jak pobíhají, jak se smějí a něčím si házejí. Jemine, jen aby jim ten míč nezaletěl sem. To by bylo strašné...

Pak Bibi začala hledat pod plachtou. Ba jo, byly tu nějaké bedny a pytle, ale tak pevně zavřené, že se nedaly otevřít bez dláta nebo nože. A soudky měly špunty vražené tak pevně, že nešly vyndat ani za nic.

A docela vzadu v hlavě cítila ta dvě slovíčka, co pálila ještě víc než hlad a žízeň. Tak nemocný... tak nemocný.

Lidé se procházeli po palubě a mluvili řeči, které neměly ani trochu smysl. Aspoň Bibi se to zdálo. Ale najednou se musela trochu narovnat, aby lépe slyšela.

„No, pamatuješ se přece, vždyť my jsme viděli takovou hubenou žabku v žlutých šatech a v černé sametové jupičce! To byla zaručeně ona!“

Bibi se okamžitě skrčila a přitáhla na sebe oběma rukama plachtu. Začala se bát i dýchat. Proboha, co když mají na palubě psa a ten ji vyčenichá? Bibi se sice žádného psa nebála, ale co kdyby přivedl policii na stopu? A co když už na její hlavu vypsali odměnu? A lidé pořád courali kolem a stále žvanili. A vtom Bibi znova zaslechla: „Jmenuje se... Něco provedla a zdrhla ze strachu před trestem rodičům až z Berlína. Představte si, co...“

Bibi už neslyšela nic. Pomalu se stmívalo. Cítila, jak se loď houpá. Mořskou nemoc neměla nikdy, ale přesto měla zvláštní pocit, když tu ležela tak samotinká mezi mořem a tou zamračenou oblohou.

Kdyby tu byla třeba jen kapička čaje. Jen ta kapička, kterou babička vždycky nechávala v šálku na dně. Cucala si rty. Chutnaly slane, ale žízeň to neuhasil. V žaludku jí kručelo a bručelo. Přitom si nějak vzpomněla na zvířata v klecích kočovného zvěřince, a že ti chudáci taky mají pořád hlad. Když nepřijde na představení dost lidí, nedostanou ten den k žrádlu vůbec nic. Bibi si začala zarývat nehty do dlaní. Chudáci, to musí být, stát v kleci a mít hlad a mít pořád hlad.

Najednou byla taková tma, že se mohla klidně v člunu narovnat a podívat se dolů na palubu. Teď odešli asi všichni do jídelny. Zezdola byla slyšet hudba a jídelny jsou přece dole. Vzpomněla si, co říkával taťkům známý lékárník: „Taková mladá husička, to je znamenité jídlo. Až na to, že pro dva je jí málo a pro jednoho

moc.“ Ach, ona by teď určitě snědla celou husu a ještě by okousala kosti.

Vyšly hvězdy. Ale měsíc se neukázal. Obloha byla hluboká a černá a voda dole také hluboká a černá. Uvnitř lodi začínalo být úplné ticho. Úplné ticho. Na palubě se neozval ani krůček. Jak dlouho se vlastně dá vydržet bez vody, když člověk není velbloud? A co z toho tat'ka bude mít, když ona dřív umře žízni, než bude mít za sebou půlku cesty? Nebo bude tak nemocná, že už nebude moci ani křičet, i kdyby později chtěla!

Co to bylo? Bibi znova zalezla. Na palubu přicházeli lidé. Nejdou ji sem hledat? Teď zaslechla, že to cinkly o sebe nějaké kbelíky, a potom šplouchla voda, jak ji rozlili po palubě. Snad nemýjí palubu pitnou vodou? Kdyby šli jen na chvilku kousek dál, aby mohla seskočit a trošičku se napít! Ani trochu by jí nevadilo, že jsou ty kbelíky špinavé. Ale lidi je slyšet pořád. Bibi se přitom zdá, že pracují velmi rychle a potichu, asi proto, aby nebudili cestující. A najednou slyší, jak někdo povídá: „Ale je to psina s tou holkou. Kam se jen mohla schovat? Já bych se vsadil, nevím o co, že ji do zítřka máme!“

„To jo,“ povídá zas někdo. „A kdo ji drapne, ten si teda pomůže. Už zas přišel radiogram. Z toho kouká tisíc marek na dřevo.“

Bibi ustrnula. Božínku, co aby se přece ještě pokusila zahrabat se do uhlí? Protože jestli ji už hledali v uhlí, nebudou ji tam hledat znovu. Přece ji nesmějí najít! Nesmějí! Nejsou ještě tak daleko na moři. A ona musí k tat'kovi. Má pocit, že tat'ka byl každou noc vzhůru a čekal na ni a říkal si: Kde je Bibi tak dlouho? Proč sem nejde?

Ta žízeň. Co aby si vykousla malou díрку do ramene a vycucala si trochu krve? To je nápad. Ale pokaždé, když se její zuby užuž pokusily prokousnout kůži, nějak nechtěly. Bály se, byly prostě zbabělé. Poroučela jim, aby kousaly, ale ony to neudělaly. Trochu kously, ale neprokously.

Kdyby třeba tichounce zapískala, snad by přišel někdo z těch mužských a pak by se s ním mohla dohovorit. Třeba by se spokojil z těch tisíci marek pěti stovkami a nechal by jí tu půlku. Ale co kdyby chtěl celý tisíc a jí by nedal na jízdenku nic, co potom?

„Tak dělej, dělej,“ slyšela zase hovořit. „Sákra, ve dvě jsou přece zkoušky se člunama, a jestli nebudem tady hotoví, je oheň na střeše!“

Zkoušky se čluny! Bibi si vzpomněla jak ve snu, že se něco takového dělá, aby se vyzkoušelo, jestli jsou čluny v pořádku, kdyby se lodi něco stalo. Začala se třást. Zkoušky se čluny! To asi spustí její člun do vody? Co jestli se překotí a člověk vypadne? Nikdo by ho neuslyšel, kdyby náhodou křičel. Tetelila se zimou a zároveň se potila. Jazyk se jí tak přilepil k patru, jako by ho tam měla přichycený lepicí páskou. Začala olizovat železné obruče na soudku s vodou. Ale fuj, to byla chuť! Vtom uslyšela, jak někde sykla láhev při otvírání a nějaký hlas si liboval: „To je, pane!“

Kdyby si mohla aspoň ocucat tu láhev nebo jen špunt. I když si obyčejně pivo ošklivila. Za okamžik uklízeči zmizeli.

Teď, nebo nikdy! Co aby se zula, rozběhla se po palubě a sletěla po schodech dolů, když všichni cestující spí... Cestou se dostane někam, kde je voda, a potom si zaleze do uhlí. Topiči k ní budou jistě hodní... ti jsou vždycky dost chudí a takoví lidé jsou obyčejně hodní. Snad by ji neprozradili. Teď, nebo nikdy. Začala se zouvat...

Ale v témže okamžiku už klusala spousta nohou po palubě. Slyšela někoho velet: „Nastupte k člunům! K člunům!“

Škublo to. Člun se s ní pohnul. Ještě jedno škubnutí. Člun se někam sunul a teď s ním Bibi klesala, hlouběji a hlouběji. Držela se jako klíště a zarývala nehty do plátna. Kvůli tat'kovi se musela pevně držet! Musela, i kdyby se s ní člun převrátil. Nyní narazil na vodu. Do obličeje jí stříkly kapky, postříkalo ji to pořádně. Ale člun se nepřekotil. Shora zazněly nové povely a člun se zase vznášel, houpal se, stoupal opět do výšky, až byl zas nahoře. Pak se zastavil a visel docela klidně... Bibi vydechla ulehčením. Ale ne... teď teprve šlo do tuhého. Nyní skočil do člunu někdo, nějaký námořník, a šlápl jí tak na ruku, že myslela, že ji má rozmačkanou. Ale zaťala zuby. Kvůli tat'kovi! Námořník začal v člunu šramotit, něco tu dělal. Potom cosi zabručel, znělo t'o jako — „všechno v pořádku“. Ruka ji strašně bolela, div se jí neudělalo špatně. Jen aby

nevykřikla... to člověk někdy udělá a ani o tom neví... Už chtěl lodník vyskočit z člunu, ale zrovna, když se k tomu chystal, zamotal se nohou do lan, zapotácel se, upadl a svalil se právě na Bibi. A teď už ani kvůli tatkovu nemohla zarazit křik, co z ní vyrazil...

Pak už o sobě nevěděla, až ležela v kajutě a někdo jí naléval do krku něco pálivého. Kolem stáli sami muži. Jeden z nich měl zlatý prýmek na čepici. Ten s tím prýmkem řekl: „Bože, děťátko, tak se netvař, jako že jsme tu sami lidožrouti! My ti přece nic neuděláme. My musíme jen — říct telegrafistovi..“

Bibi sepjala ruce. „Nesmíte mě zas vysadit na břeh! To nesmíte...! Můj tatka je tak nemocný... On by třeba umřel... Já tam musím! Já budu... všechno dělat... já budu... celou cestu škrábat brambory! Ale nechte mě jet s vámi! Poslouchejte! Nechte mě jet s vámi...! Prosim vás!“

Muž se zlatým prýmkem jí pohladil po vlasech. „No dobrá. Smíš jet s námi, a nemusíš ani škrábat ty brambory. Máme příkaz, abychom s tebou zacházeli jak s malovaným vajíčkem. Tak co koukáš, ty... Bibi!“

Vtom se Bibi rozplakala. A když jí slzy tekly do úst, začala vzlykat: „Mám takovou... takovou příšernou žízeň...“ a když viděla ty muže kolem sebe, dodala si kuráž, „a taky trošku hlad... vlastně trošku moc... strašnej hlad.“

Muž s čepicí se zlatým prýmkem jí vzal okamžitě do náruče a nesl ji, jako by byla docela malinká, nesl ji mlčky po širokém schodišti dolů do kuchyně, kde se všechno jen třpytilo mosazí a mědí. Posadil ji k takovému sněhobílému kuchyňskému stolu. „Tak. Abys věděla... Jen si řekni a už to bude. No, řekni si. Jako u toho kouzelného stolečku. Stolečku, prostři se!“

Bibi byla jako ve snách. Když jsou lidé v poušti polomrtví hladem a žízní, také se jim zdá o palmách a oázách plných medu a pramenité vody. Ale když pak Bibi držela v ruce stehýnko z kuřátka a v druhé jehněčí kotletku, před sebou měla talíře s různými saláty a pečenými rybami a kompoty a sardinkami, a když jí první důstojník k tomu nalil vrchovatou sklenici mléka, cítila, že je to všechno příliš krásné, aby se jí to jen zdálo. Byla sice strašně ospalá, ale nejdřív vypila mléko a snědla toho strašnou spoustu, což se po delším hladovění nemá, ale Bibi ani dodatečně nic nebylo.

A když už nemohla jíst, usmála se na muže s čepicí se zlatým prýmkem a pomyslela si v polospánku, že ho musí pozvat do Klinteborgu, když byl k ní takový hodný. Dědečkovi by se určitě líbil...

Bibi o tom ani nevěděla, že ji první důstojník odnáší napolo spící do kajuty. A potom Bibi spala a spala...

A dál? Na lodi nastaly pro Bibi zlaté časy. Ale co bylo pro ni nej důležitější, za čtyři dny dostala radiotelegram, jehož adresa zněla: Bibi na palubě Hvězdy mořské. A v telegramu byla jen tahle slova:

*Očekávám svou milou malou Bibi v Marseille
tatka.*

Originální obsah

Bibi, nebo Ula 7

Svatosvaté čestné slovo 15

Šedivý pán a šedivá paní 28

Tři dopisy z výletu 38

Narozeniny, při kterých se stalo mnoho věcí 43

Elsa Praestová 59

Blýská se... 62

Bibi má volit 70

Cesta do Klinteborgu 81

Bibi se vede velmi špatně 85

Neočekávaný obrat 95

Bibi na zámku 104

<i>Zámek má senzaci</i>	114
<i>Být princeznou není jen tak</i>	116
<i>Bibi píše taťkovi</i>	127
<i>Bibi má tajný plán</i>	132
<i>Další dopisy od Bibi</i>	137
2.	
<i>Jak to bylo dál s Bibi</i>	140
<i>Bibi dostane zlé psaní</i>	145
<i>V nebezpečí života</i>	151
<i>Strýček Hubertus, teta Lucie a dvojčata</i>	155
<i>Bibi si získává nové přátele</i>	161
<i>Předvánoční přípravy</i>	169
<i>Pokažený a napravený Štědrý večer</i>	177
<i>Putování, které končí nejzajímavější školou na světě</i>	184
<i>Bibi dostane špatnou zprávu</i>	189
<i>Bibi se pustila na moře</i>	194

Tiráž

Karin Michaelisová: Bibi

Ilustrovala Helem Chvojková

Graficky upravil Vladimír Vimr

Podle knížek Bibi a Bibi na cestách volně převyprávěla Hana Prošková

Vydal jako svou 8 310. publikaci Albatros, nakladatelství pro děti a mládež, v Praze roku 1993

Odpovědná redaktorka Ilona Staňková

Výtvarný redaktor Michal Kudělka

Technická redaktorka Martina Vítková

Ze sazby písma Times vytiskla Severografie, s. p., Most

2. vydání 13-719-93 14165